خوب وینم!

خوب وینم چې په هیواد مې یوه توره وریځ خپره شوې وي. هر ځای کې ګردجن مخونه او خیرنې جامې نارینه داسې ګرځي لکه لار چې ترینه ورکه شوې وي. له حال او ماضي څخه ناخبره روان یم چې یو ماشوم د لارې څنګ ته ناستو خلکو ته وایي چې دا هفته زمونږ د ځای خوند نشته خو په جلال آباد کې لوی پروګرام دی. له ځان سره فکر کوم چې په دومره غم کې د خوشالۍ پروګرام څنګه کیدای شي؟

په همدې فکرو کې ډوب روان یم چې د یو وران تعمیر چې تور بیرغ پرې رپیږي او لکه ښوونځی غوندې ښکاري مخې ته ورسیږم. تعمیر ته ورننوځم. دننه یو کس لګیا وي وړو ماشومانو ته د جنت د شرابو، شاتو او حورو قیصې کوي. ورته وایي چې جنت ته تر ټولو نژدې لاره د شهادت ده. دوی ته د معوذ او معاذ قیصې کوي چې څنګه واړه ماشومان هم کولای شي جهاد وکړي. بل ټولګی ته چې ور وګورم نو یو بل کس چې توره لونګۍ او اوږده ږیره لري، ماشومانو ته د غسل په اړه خبرې کوي. دریم ټولګي کې یو بل همداسې کس ماشومانو ته عربي ورزده کوي.

ددې ټولګي ښوونکي ته ورشم او پوښتنه ترینه وکړم چې معلم صیب دوی ته حساب، ساینس او پښتو نه ورزده کوئ؟ معلم صیب راته وایي چې توبه وباسه مونږ په دغسې شیطاني شیانو وخت نه ضایع کوو. دوه ورځې دنیا ده او زمونږ هدف د ماشومانو هغې دنیا ته تیارول دي. زه عربي ورزده کوم. ځکه د قران، د پیغمبر او د جنت ژبه عربي ده. او همدا ژبه ورته تر ساینس او حسابه ګټوره ده.

د دې خبرو اوریدو سره داسې احساس وکړم چې ټولنه مو ۱۴۰۰ کاله شاته تللې وي او په خلکو مو یوه تیاره وریځ خوره شوې وي. داسې فکر کوم چې مونږ خپل ماشومان د ژوند لپاره نه بلکې د قرباني لپاره لویو. په همدې فکرو کې له ښوونځي ووځم او د نامعلوم هدف په لور قدم وهم. په لاره کې د اذانو اواز اورم او همداسې روان یم. لږ وړاندې یو څو کسه یو سپین ږیري ته سخت غصه وي. غالباً په ازبکي ژبه کې ورته څه وایي. سپین ږیری ورته په پښتو کې وایي چې اوس روان یم خو دوی بیا هم ورته غصه وي او په لغتو او سوکانو یې وهي. سپین ږیری د جومات په لور ترینه منډه کړي. پښه یې د جومات په دروازه کې بنده شي. وغورځیږي او له سره یې وینې رواني شي. دا کسان هم ورپسې ورشي او هلته یې هم په وهلو شروع وکړي.

حیران شم چې دا په مونږ څه شوي؟ دا مونږ نه ولې داسې وحشیان جوړ شوي چې خلک مو په یو زخمي سپین ږیري هم رحم نه کوي؟ څه شي مونږ نه داسې وحشیان جوړ کړي؟ هر څه غواړم چې ورشم او له سپین ږیري سره مرسته وکړم خو لاس او پښې مې هغې خوا ته نشي تلای.

په سوچو او پوښتنو کې ډوب لدې ځایه روان شم. لږ وړاندې مې د خلکو شورماشور تر غوږه شی. قدمونه مې چټک کړم تر څو د پیښې ځای ته ژر ورسیږم. هلته چې ورسیږم نو ګورم چې د سلګونو نرانو په مینځ کې یوه ښځه لوڅ سر ناسته وي. په غیږ کې یې یو وړوکی ماشوم وي او دواړه په چیغو ژاړي. تر څنګ یې مسلح کسانو چې اوږدې ږیرې، اوږدې جامې او پټکي یې په سر وي یو د پوخ عمر سړی او یو ځوان

هلک چې زوی یې ښکاري په زنجیرو تړلي وي. د دوی په سر او ځان وینې روانې وي. څو مسلح ځوانان چې پخپلو کې اردو وایي لدې صحنې څخه دوه انجونې ځان سره موټر ته کشکاږي خو هغوی ژاړي او د دغې ښځې خواته زور کوي. یو مسلح کس له لښتې سره دې انجونو ته ورشي. یو څو لښتې یې ووهي او په پښتو کې ورته ووایي چې د کافر بچیانو پورته شئ موټر ته. دوی موټر کې په زور کښینوي او موټر روان شي. دا کس بیرته راشي او دې ښځې ته لښته ونیسي. یو څو لښتې یې ووهي او بیا ورته کنځا شروع کړي. اخر کې ورته وایي ستاسو د کفارو په وجه په مونږ هم خدایي عذابونه راځي.

شاوخوا یې خلک ولاړ وي او سیل یې کوي. یو کس ته ورنژدې شم او ددې حالت پوښتنه ترینه وکړم. هغه راته ووایي چې دې کورنۍ غوښتل چې دارحرب ته وتښتي. قاضي صیب امر کړی چې نارینه دې یې ووژل شي او ښځې دې یې مجاهدینو ته ورکړل شي. یو دم شوک شم او هغه کس ته ووایم چې دا خو کابل دی دا څه وایې؟ هغه کس وډار شي فکر کوم ځان سره به یې ویلي وي چې زه ترینه خبرې ویستل غواړم. ما ته ووایي چې ځه ښه خبر یې خو هسې ما زوروې. پدې کې رانه روان شي.

زه په فکر کې ډوب شم چې دا په خلکو څه شوی؟ دا په مونږ کوم حالت راغلی. یو پښتون څنګه یو پنجابي ته په خوشالۍ له خپل ناموسه هم تیریږي؟ دا مسلح کسان څوک دي چې هر چیرته په عام محضر کې خلکو ته سزاګانې ورکوي؟ هغه ازبک او پنجابي مسلح کسان په کابل کې څه کوي؟ جلال آباد کې څه قیصه ده؟ هغه سپین ږیری یې ولې وهه؟ دارحرب کوم ځای دی؟...

د دې صحنې نور د لیدلو توان ونلرم او ترینه روان شم. همداسې روان یم چې یو دوکان ته ورسیږم چې خلک یې مخې ته ولاړ وي او پدې بحث کوي چې مسواک څنګه د غاښو لپاره تر برسه ډیر ګټور دی. دوی لا په بحث لګیا وي چې څو مسلح کسان دوکان ته راشي او له دوکانداره تازه میوه واخلي. دوی چې بیرته روان شي نو دوکاندار یو له دغو بحث کوونکو ته ووایي چې دغه خلک په قیمت هیڅ بحث ورسره نه کوي او څومره پیسې چې ترینه وغواړي ورکوي یې. او ایله یې له همدوی نه د نن د ټولې ورځې مزدوري وګټله. دغه کس دوکاندار نه پوښتنه وکړي چې آیا سودا دې پرې قیمته خرڅه کړه. دوکاندار ورته ووایي چې هو تر نورو مې په دوی لږ قیمته خرڅه کړه ځکه دوی ډیرې پیسې لري. دې کس ته غصه ورشي او دوکاندار ته ووایي: ((ته زما خپل پښتون یې خو دا خلک تر تا ماته نژدې دي. تر تا څه چې ان تر خپل پلار او موره راته محترم دي ځکه دا عرب مجاهدین او د پیغمبر (ص) وطنداران دي. دوی ته خدای هر څه ورکړي او په دوی د خدای خاصه مهرباني ده. تا چې په دوی قیمته شی خرڅ کړی نو ګناه دې وکړه.)) دې سره په دغو عربو مجاهدینو پسې غږ وکړي. هغوی چې راشي نو دا کس ورته ووایي چې دوکاندار په تاسې سودا قیمته خرڅه کړه. مسلح عربو ته غصه ورشي دوکاندار د کلاشنکوف یو څو کنداغه ووهي. بیا دغه ټول عرب یې دوکان ته ننوځي او د خپلې خوښې شیان ترینه راټول کړي. وروسته بیا شته ځایي خلکو ته چې د مسواک په اړه یې بحث کاوه، ووایي: غنیمت غنیمت غنیمت. لدې سره پاتې خلک هم ورننوځي او دوکان یې ورته چور کړي. هغه کس چې عربو ته یې د دوکاندار شیطاني کړې وي د دوکان د پیسو پوره دخل ځانته راواخلي. کله چې له دوکانه ووځي نو د دوکان مخې ته په وینو کې لت پت دوکاندار ته وایي چې بیشکه چې خدای عادل ذات دی. ته یې پخپله سزا ورسولې او ماته خدای د خپل محبوب له رویه د خپل صداقت بدل پدې دنیا هم راکړ او په هغې دنیا به یې هم راکوي.

دې حالاتو ته په کتو زما نوره حوصله ختمه شي. زړه مې غواړي چې د دوی مشر ته ورشم او ورته ووایم چې تاسې څوک یاستئ او ولې مو په افغانستان کې په یو افغان ظلم وکړ. زړه مې وايي ورته ووایم چې دا خو سعودي نه دی چې په افغانانو هر ډول ظلمونه وکړئ. خو چې ور روان شم نو یو کس چې سپینه لونګۍ او سپینې جامې یې په تن وي مې له لاسه ونیسي او راته وايي چې دا غلطي ونکړې. زه دې ملګرۍ یم ما سره راځه. له ده سره زړه نا زړه روان شم او دواړه یوې ټکسي ته وخیژو. تر څو چې زه لدې کس نه پوښتنه کوم چې ته څوک یې دغه کس په خوله لاس کیږدي او ماته د چوپ کیدو وايي. بیا موټروان ته وايي چې فلاني ځای ته ځه او دا رادیو دې ولګوه. موټروان ورته وايي چې سمه ده قاري صیب.

رادیو کې یو دیني عالم د ښځو د حیض، قبرعذاب، استنجا، تهجد او نورو دیني مسایلو په اړه د خلکو پوښتنو ته ځوابونه ورکوي. موټروان او مونږ یې خبرو ته غوږ نیولی وي. د پوښتنو پروګرام خلاص شي او خبرونه شروع شي. په خبرو کې لمړی خبر د یو شمیر کفارو د وژلو وي. دوهم خبر خراسان ته د یو زیات شمیر مسلمانانو د ورتګ وي. دریم خبر د سعودي د حرمینو د خادم لخوا مجاهدینو ته د خرما او قرباني پسونو د مرستې وي. وروستی خبر په جلال آباد کې د پیښیدونکي پروګرام وي. خو مخکې لدې چې وروستی خبر واورو، زمونږ ځای راورسیږي او مونږ له موټره ښکته شو. یو کورته ننوځو او هلته په یوه کوټه کې کښینو. قاري صیب ماته مخ کړي او راته وايي چې پوهیږم ډیرې پوښتنې دې په زړه دي. اوس به دې ټولو پوښتنو ته په خلاص زړه ځواب درکړم.

زه ورنه پوښتنه وکړم چې دا څه شوي؟ دولت څه شو؟ دا بهرنیان څوک دي؟ افغانستان خو داسې نه وو. هغه راته قیصه شروع کړي: ((افغان دولت ډیر کمزروی شوی وو. فساد پکې اوج ته رسیدلی وو. تر دې چې یو زیات شمیر پښتانه ناامیده شول او د دولت د اصلاح په ځای لاړل له طالب، داعش او نورو تندلارو ډلو سره ودریدل او دغه ډلې یې قوي کړې. نتیجه دا شوه چې د پښتنو سیمو سقوط وکړ او د دغو ډلو لاس ته ولویدې. خو دوی ونشوای کړای چې د تاجیکو، ازبکو او هزاره ګانو سیمې هم لاندې کړي. ځکه دا مذهبي ډلې پخپلو کې هم سره په جنګ اخته وې.

دغه مهال سعودي هم غوښتل چې په سیمه کې د ایران د نفوذ د له مینځه وړلو لپاره له مختلفو ځایو سني جنګیالي راټول کړي او د شعیه په خلاف یې په یمن، سوریه او د منځني ختیځ په نورو ځایو کې وجنګوي. خو تر ډیره پدې کار کې ناکامه شو. ځکه مالداره سني عربو غوښتل چې ښه ژوند وکړي او خپله کورنۍ له جګړو لرې وساتي. او پاتې ډیری سني عجمو دولتو نه غوښتل چې اتباع دې یې له نورو مسلمانانو سره جګړه وکړي. کله چې سعودي په افغانستان کې د مذهبي ډلو له کامیابي څخه خبر شو نو یې د پاکستان په مرسته د دوی د کنټرولولو په اړه هلې ځلې شروع کړې. لمړی یې غوښتل چې دغه ټولې مذهبي ډلې سره یو ځای کړي او تر یوې قومندې لاندې یې راولي. ځکه یې نو د طالب، داعش او نورو مذهبي ډلو ترمینځ د منیځګړتوب لپاره یو شمیر ستر عربي دیني عالمان راولیږل. هغوی د طالب، داعش او نورو ډلو مشران راوغوښتل او ورڅخه پوښتنه یې وکړه چې ټول اسلامي شریعت غواړئ؟ ټولو مشرانو ورته وویل چې هو. بیا یې ورته وویل چې جګړه مو په څه ده؟ دغو مشرانو ورته وویل چې مونږ د یو بل له مشر سره بیعت نه کوو. عربي دیني عالمانو ورنه بیا وپوښتل چې آیا په لویو دیني موضوعاتو کې ټول سره موافق یاستئ؟ دوی بیا ځواب ورکړ چې هو .

بیا عرب دیني عالمانو ورته وویل چې آیا له یو داسې عالم سره بیعت کوئ چې شجره یې ان زمونږ او ستاسې پیغمبر (ص) ته رسیږي؟ دې خبرې اوریدو سره د طالبي او داعشي مشرانو زړونه نرم شول او سترګو کې اوښکې راغلې. بیا یې په ګډه ځواب ورکړ چې هو. عربي دیني عالمانو له مشورې وروسته په دوی د ابو عبدالرحمان الهاشمي په نوم یو عرب مشر وټاکه. دوی هم ټولو الهاشمي ته بیعت ورکړ.
وروسته له بیعته الهاشمي د طالبانو مشر ته مخ وروااړوه او ورته ویې ویل چې ته د نن نه وروسته ابومسلم خراساني یې. هاغه ابومسلم خراساني چې د اسلامي خلافت د قوت لپاره یې ان د خپل قوم ډیر خلک قربان کړل. بیا یې د داعش مشر ته مخ وروااړوه او ورته ویې ویل چې د نن نه وروسته ته طارق بن زیاد یې.
هغه طارق بن زیاد چې د اسلامي خلافت لپاره یې هسپانیه ونیوله. (یادونه: ابومسلم خراساني او طارق بن زیات دواړه عجم وو او د عربو د امپراتوریو لپاره یې ډیر ځایونه ونیول. خو وروسته بیا د همدغو عربي مشرانو پواسطه مجازات شول).

الهاشمي وروسته پخپل لمړي فرمان کې اعلان وکړي چې دده تر لاس لاندې سیمو ته باید نور افغانستان نه بلکې د خراسان اسلامي خلافت وویل شي. د دې فرمان په اوریدو په مجلس کې موجود پښتانه له خوشالۍ نه خپل احساسات کنټرول نشي کړای او مجلس د نعره تکبیر او الله اکبر چیغې ونیسي. د ډیرو له سترګو اوښکې بهیږي او یو بل ته د خراسان د جوړیدو مبارکي ورکوي. الهاشمي که څه هم د افغانانو په نظر آزاد وي خو د سعودي د دولت تر مستقیمې قومندې لاندې وي.

الهاشمي پدې کار افغانستان رسماً تجزیه کړي. د پښتنو په سیمو کې د اسلامي خلافت بیرغ پورته شي. یو زیات شمیر خلک چې نه غواړي د دوی تر سیمو ژوند وکړي په همدغه وخت کې ترینه شمال ته وتښتي چیرته چې لا هم د افغانستان د دولت په نوم یو دولت وي خو کنټرول یې د پښتنو په لاس کې نه وي. په عین حال کې یو زیات شمیر پښتانه چې غواړي د اسلامي خلافت لاس لاندې ژوند وکړي له شمال څخه جنوب ته وکوچیږي.

د الهاشمي لښکرې لمړۍ حمله په کابل وکړي. سره لدې چې تر نیمایي زیات ځواکونه یې د دولت له نسبتاً منظمې اردو سره په جنګ کې له مینځه لاړ شي خو بیا هم کابل ونیسي ولې وړاندې تګ ونشي کړای. دا کار تاجیک، ازبک او هزاره سره یو ځای کړي ځکه دوی نه غواړي چې سیمې یې بیا لکه د ۹۰ یمې لسیزې د وروستیو په شان د مذهبي افراطیانو پواسطه ونیول شي. دغه درې قومونه د افغانستان د پاتې دولت مکمل کنټرول په لاس کې واخلي او د افغانستان نوم په اریانا بدل کړي. پښتو له دولته مکمله وباسي.
د آریانا مشران د سعودي له مشرانو سره خبرې وکړي او ډاډ ورکړي چې دوی به د سعودي په خلاف د ایران سره هیڅ ډول مرسته ونکړي او خراسان به هم د یو آزاد هیواد په حیث په رسمیت وپیژني خو که د خراسان لښکرې نور په دوی حمله ونکړي. دوی همدارنګه سعودي ته دا ډاډ هم ورکړي چې له شمال څخه به ټول پښتانه خراسان ته په زور لیږي تر څو د خراسان د ځواکونو صفونه ډک کړي. سعودي ورسره دا ومني. الهاشمي د آریانا دولت په رسمیت وپیژني او اعلان وکړي چې دوی به نور د آریانا دولت په ضد جهاد نه کوي .

ددې تر څنګ سعودي پاکستان ته خپلې مرستې نورې هم زياتې کړي. او داډ ورکړي چې خراسان به هیڅکله هم د پاکستان د ګټو په ضد اقدام نه کوي او د خراسان اسلامي خلافت به له پاکستان سره په شریکه کنټرولوي. پاکستان هم وزیرستان او یو شمیر نورې قبایلي سیمې چې د مذهبي افراطیانو نفوذ پکې ډیر وي او پاکستاني دولت ته یې تل درد سر جوړ کړی وي، د خراسان اسلامي خلافت ته وروسپاري. د دې تر څنګ اعلان وکړي چې د پاکستان پښتانه کولای شي خراسان ته کډه وکړي او یا هم د خراسان په لښکرو کې شامل شي .

الهاشمي پخپل بل فرمان کې د ټولې نړۍ له مسلمانانو بالخصوص مجاهدینو وغواړي چې خراسان ته راشي او د خراسان د اسلامي خلافت لاندې ژوند وکړي. د الهاشمي د فرمان په اساس هر مسلمان چې ده ته بیعت ورکړي نو د خراسان د اسلامي خلافت رسمي تبعه دی او د همدې هیواد اسناد ورکول کیږي. ددې اعلان په اوریدو هره میاشت لکونه عرب او عجم مسلمانان خراسان ته کډه وکړي. مالداره عربي هیوادونه خپل ټول د جهادو شوقیان له بندو خوشې کړي او خراسان ته یې راولیږي. تر دې چې په یو شمیر ښارو کې د پښتنو په نسبت د نورو نفوس ډیر شي او د خلافت ډیری چوکۍ د دوی لاس ته وغورځیږي. پښتانه یوازې د ټیټې سطحې عسکر شي)).

قاري صیب چې دا خبرې راته کوي نو له سترګو یې اوښکې رواني وي. راته ووایې: ((پښتانه پخپل هیواد کې د نورو چوکیداري کوي. خو ماته پدې ډیر افسوس راځي چې دوی په همدې چوکیداري کې خوشاله دي او همدا ښه ژوند ګڼي. نور د پښتون قوم پدې نړۍ کې لږ وخت پاتې دی. هغه کم شمیر پښتانه چې د الهاشمي له خبرو سره موافق نه وي نو هره جمعه په عام محضر کې ډلې ډلې وژل.

څو وخته مخکې یوه ډله پښتانه د ننګرهار په یوه ولسوالۍ کې د الهاشمي په ضد راپورته شول. له شاوخوا نورو سیمو هم خلک مرستې ته ورغلل او د ننګرهار څو ولسوالۍ یې ونیولې. د دوی شمیر نژدې اتو زرو تنو ته رسیده. د دوی د ځپلو لپاره الهاشمي د پښتنو په ځای د بهرنیو مجاهدینو یوه لس زره کسیزه ډله چې له چیچن، ازبک او عربو څخه جوړه شوې وه، ورولیږله. الهاشمي د دې ډلې مشر ته وویل چې د اسلامي خلافت سره د دښمني په نتیجه کې له دې او شاوخوا ولسوالیو سره باید هماغسې عمل وشي لکه څنګه چې زمونږ خوږ پیغمبر محمد (ص) د بنو قریضه له قبیلې سره کړی وو. دوی د اسلامي خلافت په ضد راپورته شوي او باید رحم پرې ونشی. له بلې خوا یې له پاکستان څخه وغوښتل چې بمباري پرې وکړي. د پاکستان د ړندې بمبارۍ او د الهاشمي د دې ځانګړې ډلې مجاهدینو د حملو په نتیجه کې زرګونه عام خلک ووژل شول. وروسته له درې ورځو مقاومته نژدې ۷۰۰۰ پاڅونوال هم ووژل شول او پاتې له مجبوریته تسلیم شول. اوس د مجاهدینو د دغې ډلې مشر غواړي چې دا هغو کم شمیر پښتنو ته چې د پاڅون خوبونه ویني یو درس شي ځکه نو غواړي چې دا هفته په جلال آباد کې شاوخوا ۱۰۰۰ کسه ژوندي نیول شي پاڅون کوونکي او د دوی د کورنۍ نارینه غړي په شمول د تي خورو ماشومانو او سپین ږیرو په عام محضر کې په ډلیزه توګه ووژني. د دوی مال یې وخته غنیمت کړی او د کورو ښځې یې دغو بهرنیو مجاهدینو پخپلو مینځو کې ویشلي. الهاشمي دوی ته هماغسې سزا ورکړه لکه د یهودو بنو قریضه قبیلې ته چې مسلمانانو سزا ورکړې وه.

د خراسان په شمال کې د تاجکانو، ازبکانو او هزاره ګانو آریانا په تیزۍ سره پرمختګ کوي. خلک یې په آزاده فضا کې ژوند کوي او له ټولې نړۍ سره دیپلوماتیکي اړیکي لري. ښوونځي او پوهنتونونه لري. روغتونونه او لوبغاړي لري. خو په خراسان توره وریځې په تیزۍ خپرېږي. د پښتنو کنټرول پکې ورو ورو له مینځه ځي. د خراسان رسمي ژبه عربي شي. هغه لږ پښتانه چې د هیواد احساس لري او پښتنو ته په امت لمړیتوب ورکوي، د الهاشمي د بهرنیو مجاهدینو پواسطه وژل کیږي خو ډیری پښتانه چې د جنت نشې بې حسه کړي او د امت هر څه ته پخپلو پښتنو لمړیتوب ورکوی، هغوی په شته حالت خوشاله دي. دا ډله خلک پښتانه خوش قسمته ګڼي چې د اسلامي خلافت لاندې ژوند یې نصیب شوی.

په لمړیو وختو کې به چې کله بهرني مسلمانان خراسان ته راتلل نو یو زیات شمیر پښتانه به د دوی د ښه راغلاست لپاره سرکو ته وتل. هماغسې چې د مدیني خلکو د مکي خلکو ته ښه راغلاست ویلي. ځینو دیني عالمانو ان ورته د طلع البدرو علینا عربي ترانې هم ویلې. ځینو چې دوه یا ډیرې ښځې درلودې نو یوه به یې ځانته پریښوده او نورې به یې طلاق کړې تر څو نوي مجرد راغلي مسلمانان یې ځانته نکاح کړي.

له آریانا او پاکستان سره د خراسان تړون دا هم وایي چې که غیر پښتانه وغواړي خراسان پریږدي نو اجازه به لري خو که کوم پښتون غواړي له خراسان څخه پاکستان یا اریانا ته وتښتي نو هغه دولتونه به یې نیسي او د خراسان ځواکونو ته به یې تسلیموي. چې هغوی یې بیا نارینه وژني او ښځې یې د وینځو په ډول له ځان سره ساتي. پاکستان د همدې تړون نه په ګټه اخیستلو ډیر هغه ملتپاله پښتانه چې په پاکستان کې د خراسان په ضد غږ پورته کوي او یا هم له پاکستاني دولته خپل حقوق غواړي، د الهاشمي ځواکونو ته د خراساني پښتون په نوم تسلیموي.

په خراسان کې اوس یو زیات شمیر پښتنې انجونې او ښځې د عربو، چیچن، ازبکو، پنجابیانو او نورو بهرنیانو سره وینځې دي. همدارنګه د خراسان په اسلامي خلافت کې هم لکه د عثماني خلافت په شان په هر ښار کې د وینځو بازارونه جوړ شوي او د خراسان له شمال، جنوب، ختیځ او لویدیځ نه پکې نیول شوې پښتنې خرڅیږي. ځینې مالداره مذهبي عربان چې نه غواړي لکه د نورو مالداره عربو په شان په غرب کې حرامه عیاشي وکړي، خراسان ته راځي. ځکه دلته کولای شي چې پرته له کومې ګناه له پښتنو وینځو سره په حلال ډول خپل ساعت تیر کړي. ډیری پښتنو ته دا کار ځکه بد نه ښکاري چې په دین کې یې د وینځو ساتل روا دي. ځینې پښتانه پخپله هم دا کاروبار کوي. د خراسان له لرې پرتو سیمو خپلې پښتنې وینځې اخلي او بیا یې په بهرنیانو خرڅوي. نن د پښتون لپاره ښه او بد د ده عقیده ټاکي نه دده مړ وجدان.

پښتانه ځوانان چې یو وخت کې یې په نړیوالو لوبو کې ګډون کاوه نن یې ډیری د سعودي جهادو ته پخپله خوښه منډې وهي خو هغه کم شمیر خلک چې زړه یې نه وي هم له مجبوریته ځي ځکه پرته له جهاده نور دومره کار نشته. سعودي اوس د جنګ لپاره میلونونه پښتانه ځوانان پخپل خدمت کې لري. او له ایران سره پرې سل کاله هم جنګ کولای شي. هغه هم داسې چې خپل یو تبعه به یې هم له مینځه نه ځي. الهاشمي په هر ښار او ولسوالۍ کې د جهاد لپاره د خلکو د جذب او چندو ټولولو مرکزونه جوړ کړي. د دې تر څنګ

امامانو ته ویل شوي چې د هرې جمعې په خطبه کې خلک جهاد او له دغو مرکزو سره د مرستې کولو لپاره وهڅوي. دوی ته د اصحابانو د جهادو او خیراتو قیصې وکړي.))

قاري صیب دا خبرې راته کوي چې یو وخت خپل ساعت ته وګوري. بیا راته ووایي چې هغه باید یو ځل خپل کار ته لاړ شي. له کوره راووځو او په یو ټکسي کې کښېنو. په لاره کې راته ووایي چې دی هم د یو جلب او جذب د مرکز مسؤل دی. څو دقیقې وروسته د عیدګاه جومات مخې ته ورسیږو. زرګونه پښتانه ځوانان چې د تقریباً ټولو یې لونګۍ په سر وي د عیدګاه جومات نه دباندې په قطارو کې ولاړ وي. په هر ځای کې شعارونه لیکل شوي وي. ((ستاسو حورې ستاسې انتظار کوي))، ((ستا ملګري په جنت کې مزې کوي او ته دلته په دې فاني دنیا کې د یو بندي په حیث ژوند تیروې))، ((جنت ته د تلو تر ټولو لنډه لاره شهادت ده))، ((تر یوې دنیایي ښځې د جنت ۷۲ حورې ډیرې ښې دي))، ((شهید له ځانه سره خپله ټوله کورنۍ جنت ته بیایي))، ((شهید تل ژوندی وي))...

دا جهاد ته د نوم لیکلو او چندې ټولولو مرکز وي. دې مرکز ته زرګونه پښتانه ځوانان په قطارو کې ولاړ وي. هر ځوان چې د جهاد لپاره خپل نوم ولیکي نو په مخ یې د خوشالي آثار له ورایه ښکاري. دوی داسې احساسوي چې جنت ته د تګ سند یې واخیست. د دې مرکز نه بهر ځینې زړې او ځوانې ښځې او زاړه سړي له کوچنیو ماشومانو سره ولاړ وي تر څو خپل زامن جهاد ته له تګه منع کړي او یا ورسره مخه ښه وکړي.

له قطارو لرې یو پښتون ځوان خپلې مور ته په غصه شي او ورته ووایي که مې مور نه وای نو وژلې به مې وې ځکه ته ما له جهاد او شهادته منع کوې. زړه مور یې ورته ووایي چې ته مې همدا یو زوی یې، ته مې هم چې یوازې پرېږدې نو زه د چا لپاره ژوند وکړم؟ زوی یې ورته وایي چې که غواړې له ما سره ووینې نو ته هم د ښځو مرکز ته لاړه شه او استشهادي وکړه چې جنت کې دواړه سره ووینو. زړه مور یې ورته ووایي چې زه یوه مور یم او نشم کولای د نورو زامن ووژنم. زوی ته یې نوره هم غصه ورشي او ورته ووایي چې ستا ایمان کمزوری دی. ویریږم چې ستا د کمزوري ایمان له لاسه به خدای له ما نه هم خفه شي.زوی یې لاحول ولا قوه ووایي او ترینه روان شي. مور یې له شا نه ورپسې په چیغو ژاړي خو دی هیڅ مخ ورواړوي.

کله چې په قطار کې ودریږي نو د جلب او جذب د مرکز یو دیني عالم چې د ده او د مور خبرې یې اوریدلې وي، ورته راشي او ورته ووایي: ((ځوانه! زه په تا ویاړم. اسلام تاسې غوندې ځوانانو چې جهاد ورته تر خپلې موره هم ګران دی، ژوندی ساتلی. تر څو چې تاسې غوندې ځوانان وي نو انشاالله چې جهاد به هم تر قیامته دوام کوي او د ډیرو مسلمانانو د شهادت ارمان به پوره کیږي. نن که ستا مور ته له جهاده منع کړی وای نو قسم مې دې په پاک رب وي چې ته او ستا د مور ځای د جهنم اور وو. خو اوس دې درته مبارک وي ځکه تا جنت وګټلو. ستا مور چې د جهاد مخالفه ده به لکه د ابراهیم خلیل الله د پلار غوندې د لړم په شکل کې دوزخ ته ځي.))

بیا دا ځوان په ملا وتپوي او ترینه روان شي. ځوان له ځان سره موسکی شي او له ځان سره ورو ورو د الله اکبر په ویلو شروع وکړي. دغه دیني عالم بیا یو څو مسلح کسانو ته ورشي او ورته ووایي چې ددې ځوان مور لدې ځایه بوځي او ځان ترینه خلاص کړي ځکه د نورو ځوانانو په مورال منفي اثر غورځوي. مسلح کسان دا زړه ښځه له ځانه سره کش کړي او یو وران کور ته یې بوځي. وروسته له وران کور نه د ټوپک د ډزو اواز راشي او د زوی له خولې یې په زوره د الله اکبر چیغه پورته شي.

یو بل پښتون مخکي له نوم لیکلو خپلو دواړو ښځو ته چې تور عربي نقابونه یې په تن وي، طلاق ورکړي او ورته ووایي چې زه نور ستاسې مسولیت نه اخلم. زه خپل سر قربانوم او خپلو حورو ته ورځم. که تاسې ریښتیا هم ځانته جنت غواړئ لاړې شئ یا استشهادي وکړئ او یا هم د مجاهدینو خدمت وکړئ چې جنت مو ګرنټي شي. د دې خبرې اوریدو سره یې یوه ښځه دغه کس ته ووایي: ((ای ابوحمزه! قسم مې دې په هغه ذات وي چې زما روح یې په لاس کې دی، که نن تا مونږ ته طلاق نه وای راکړی نو د قیامت په ورځ به زمونږ لاس او ستا ګریوان وو. نن مونږ له تا نه آزادې شولو او کولای شو پخپله خوښه د اسلام لپاره قرباني ورکړو. مونږ له تا سره وعده کوو چې همدا اوس د ښځو د جلب او جذب مرکز ته ځو او هلته چې په هره برخه کې ضرورت وي مونږ به ورسره مرسته وکړو.))

دا خبرې وکړي او دواړه ښځې د ښځو د جلب او جذب د مرکز په لور روانې شي. یو بل مولوي چې د دوی دا خبرې واوري نو ابو حمزه ته راشي او ورته ووایي: ((مبارک دې شه ابوحمزه. ستاسې غوندې غیرتي پښتنو په وجه په جنت کې تر هر بل قومه اوس پښتانه ډیر دي. د پښتنو د دا څو لسیزو قربانیو په وجه اوس په جنت کې تر عربو هم پښتانه ډیر دي. دا زمونږ او ستاسې لپاره د ویاړ ځای دی چې د امت مسلمه متې یاستو. هر ځای کې چې جهاد وي هلته خامخا غیرتي پښتانه مجاهدین وي. دښمن چې کله د غیرتي پښتون نوم واوري نو لړزه پرې راشي ځکه پښتانه مجاهدین سر ورکوي خو سنګر نه ورکوي. همدا ستا غوندې پښتانه دي چې په دې نړۍ کې یې د جهاد سنګرونه او په هغې نړۍ کې یې دحورو بسترونه ګرم ساتلي)).

بیا ورته ووایي: ((د سعودي یو ډیر لوی عالم خوب لیدلی وو چې خوږ پیغمبر حضرت محمد (ص) ورته ووایي چې په جنت کې د حورو په پښتنو مجاهدینو جنګ وي . پښتون مجاهد چې شهید شي نو هره حوره وایي چې دا زما دی. که څه هم دا څو کاله تر هر چا ډیر پښتانه شهیدان ورغلي خو د حورو سترګې لا مړې نه دي. لا هم نورې حورې ځانته پښتانه سړي غواړي.)) بیا ورته ووایي: ((تا ښه وکړل چې دا ښځې دې طلاق کړې. که یو ځل د خپلو حورو ښایست ووینې نو دې ښځو ته به بیا وهم نه ګورې. حورې دومره ښایسته دي چې په غاړه کې به یې اوبه ښکاري. اویا جوړه جامې به یې اغوستې وي خو بیا به یې هم ترینه بدن ښکاري. کله چې ورته وګورې نو اویا زره کاله به همداسې ورته ګورې خو بیا به دې هم زړه د دوی په دیدار نه وي موړ.))

ابوحمزه دا خبرې اوري او په زړه کې خوشالیږي. مولوي صیب بیا ورته ووایي چې ځه ولاړ شه چې په قطار کې ودریږه چې ژر دې نوبت راورسیږي.

یو بل پښتون ځوان چې کله له خپلې ښځې نه رخصت اخلي نو ورته ووايي چې زما زامن چې لږ غټ شي نو باید لکه د معوذ او معاذ په شان په جهاد کې شهیدان شي. ښځه یې بله چاره نلري او له مجبوریته یې ورسره ومني. ځوان د قطار خواته روان شي. شاته ورپسې ماشومان په ژړا شي. د ښځې سترګې یې هم له اوښکو ډکې شي خو ځوان د جنت په فکرو کې ډوب هیڅ شاته ونه ګوري او په قطار کې ودیږي. مولوي صیب چې ابو حمزه قطار ته ولیږي نو دې ځوان ته راشي او ورته ووايي چې سبحان الله ته یو عظیم پلار یې چې خپل اولاد او میرمنې ته له اوس نه جنت کې ځای نیسې. بیا ورته ووايي ته غم مه کوه زه ستا معلومات ځان سره ساتم او کله دې چې ماشومان لږ لوی شي بیا ورپسې پخپله ورځم چې جهاد ته یې درته تیار کړم.

دا ځوان مولوي صیب ته حیران وګوري او ورته ووايي چې زما زامن خو لا درې کلن او پنځه کلن دي. دوی خو اته یا لس کاله وروسته جهاد ته تیاریږي آیا ته دومره وخت پدې دنیا کې تیروې؟ ته جهاد ته نه ځې؟ خپل جنت او خپلو حورو ته نه ورځې؟ مولوي صیب وارخطا شي. بل ځواب ورسره نه وي نو ورته ووايي چې ماته لا د خدای حکم نه دی شوی کله چې هغه وشي بیا به زه هم لاړ شم. همدا خبره وکړي او ترینه روان شي. ځوان هم بیرته د خپل جنت په فکرو کې ډوب شي.

لږ وړاندې یو بل کس چې داسې ښکاري د کور ټوله کډه یې رابار کړې وي، د څندې ورکولو د غرفې مخې ته ولاړ وي، له یو سپین ږیری سړي او یوې ښځې سره بحث کوي. دوی سره ولاړ نیم درجن ماشومان ژاړي خو دوی د هغوی ژړا ته نه ګوري او پخپلو خبرو کې مصروف وي. دا ښځه دې کس ته وايي: ((ای اسامه! تا خو د کور هر څه راوړه. دا سپین ږیری پلار دې، دا شپږ ماشومان دې او زه به څه کوم؟ څه به خورو؟ په څه به څملو؟ په څه به پټیږو؟ ته هم رانه ځې او د کور ټول سامان او خواړه هم رانه وړې؟ دې کوچني اولاد او دې سپین ږیري پلار ته دې څه پریږده.))

اسامه ځواب ورکړي. ((زه تر حضرت ابوبکر صدیق (رض) زیات نه یم. ما هم د کور ټول سامان لکه د حضرت ابوبکر صدیق په شان د جهاد په چنده کې ورکړ او خپلو اولادو، پلار او تا ته مې په کور کې یوازې د خدای او د هغه د رسول (ص) مینه پریښې. که ایمان مو قوي وي نو د خدای او د هغه د رسول مینه درته تر دنیا او مافیها ډیره ده. تاسې تر اصحابانو بهتر نه یاستئ. که وږي شوئ نو په خیټو پورې مو تیګې وتړئ. نور خدای رازق دی چې بني اسرایلو ته یې له اسمانه من اوسلوا ورکړل تاسې هم وږي نه پریږدي.))

خو ښځه او سپین ږیری پلار یې ورته بیا هم زاری کوي. اسامه بیا پلار ته مخ ور واړوي او ورته ووايي: ((تا هم ټول عمر هسې ضایع کړ. که جهاد دې کړی وو نو اوس به شهید وې او له مور سره به مې په جنت کې وې. خو تا ته تر جنته خپل وطن ډیر ګران دی. پکار خو دا وه چې تا مونږ ته ویلې چې د دنیا ژوند څه کوې خو ځه ځان شهید کړه چې سیده جنت ته لاړ شې. برعکس مونږ تا ته وایو چې جنت ته لاړ شه. پلار به داسې وي نو.)) پلار یې چې دا خبرې واوري نو سرټیټ کړي او ځان سره ورو ووايي چې ریښتیا هم ما ستا سمه تربیه نه ده کړې. که مې کړې وای نو نن به دې د ځان او نورو وژلو ته دومره تلوار نه وو.

اسامه خپله خبره وکړي او د چندې ورکولو غرفې ته ورننوځي. هلته په دروازه کې ولاړ ديني عالم ورته وو ايي چې الله دې راوله اسامه. بيا ورته وو ايي: ((اولاد او ښځه ريښتيا هم فتنه ده. نن يې ته له دومره لوی نيک کار نه نژدې منع کړی وې. خو نن تا وښودله چې تا ته د خپل خدای او د هغه د رسول مينه تر اولاده او ښځې هم مهمه ده. پدې کار ستا جنت ګرنټي شو. ستاسې غوندې د ځوانانو دې سخا ان زمونږ ګران خليفه الهاشمي حيران کړی. هغه وايي چې پښتانه په دومره غربت کې بيا هم خپل هر څه لکه د اصحابانو د دين لپاره قربانوي. نن پښتون يوازينی قوم دی چې هو به هو د اصحابانو په نقش قدم روان دی. نو خدای به څنګه له پښتنو نه خوشاليږي؟ او نه به پرې مهربانيږي؟))

دې خبرو اوريدو سره د اسامه سترګې راډکې شي او دغه عالم ته وو ايي چې زه د اصحابانو د پښو خاورو ته هم نشم رسيدلای. هغوی زما د جنت ګټلو لپاره ډير جهادونه کړي او ډيرې قربانياني يې ورکړي تر څو ما غوندې خلک هم د جنت لايق شي. مولوي صيب ورته په موافقت کې سر وښوروي او ورته وايي چې پدې نيت دې تا ته خدای خامخا جنت درکوي. څه اوس د جهاد لپاره نوم وليکه. اسامه د خپل کور ټول سامان تحويل کړي او بيا د جهاد لپاره د نوم ليکلو قطار کې ودريږي. تر ده مخکې په قطار کې ولاړ کس له ځانه سره ورو ورو الله اکبر تکراروي. دی ورته وو ايي چې دا کلمه راباندې ښه لګيږي لږ يې په زوره زوره وايه چې زه يې هم واورم. هغه يې يو څو ځل په زوره زوره وو ايي. بيا ورته مخ راواړوي او ځان ورته معرفي کړي چې نوم مې ابو حمزه دی. دی هم ورته ځان ورو پيژني چې زما نوم هم اسامه دی. دواړه يو څو نورې خبرې وکړي او څو دقيقې وروسته ابوحمزه بيا د الله اکبر په ويلو شروع کړي. لږ وروسته دواړه د نوم ليکلو لپاره ننوځي.

له لږ انتظار وروسته قاري صيب بيرته راشي. په لاس کې يې کاغذونه وي او خفه غوندې معلوميږي. ماته غلی غوندې وو ايي چې دا هفته مو بيخي زيات پښتانه د جهاد لپاره راجستر کړل. بيا وو ايي چې يو ځل بايد د خويندو برخه هم وګوري چې هلته څّه حال دی. د ښځو د نوم ليکنې مرکز دې مرکز ته نژدې وي او دواړه پياده ور روان شو. په لاره کې روان يو چې قاري صيب ددې مرکز ليستونه راوښيي. ليستو ته چې وګورم نو حيران شم او قاري صيب ته وو ايم چې دا خو ټول عرب دي. قاري صيب راته وو ايي چې نه دا ټول پښتانه دي. الهاشمي ټولو امامانو ته فرمان ليږلی وو چې خلکو ته د عربي نومو د ثواب په اړه وو ايي او په نوم بدلولو کې ورسره مرسته وکړي. ځينو امامانو د الهاشمي فرمان کې دومره افراط وکړ چې ان پښتو او د نورو ژبو نومونه لرونکي يې ګمراه او دوزخيان وبلل ځکه نو د خراسان ډيری خلکو خپل نومونه عربي ته بدل کړل. د قاري صيب په وينا نن يوازې پښتو د ځينو کورنيو تر مينځ د خبرو ژبه پاتې شوې. د پښتنو کلتور تقريباً له مينځه تللی او د الهاشمي د فرمان په اساس ښځې يوازې تور عربي نقاب اغوستلای شي.

همدارنګه په خراسان کې لکونه پښتنې پيغلې يا غيرپښتنو ته نکاح شوي او يا هم ورسره د وينځو په حيث ژوند تيروي. له خراسانه دباندې لسګونه زره پښتنې په عربو، پنجاب او نورو ځايو کې د مسلمانانو د خدمتګارو او وينځو په حيث ژوند تيروي. په په پښتنو کې د نرې هر نسل ګډ شوی. د پښتونولي ځای مذهبي افراط نيولی. حجره ورانه شوې او ټول اختيار له جومات سره دی.

په همدې خبرو کې یو چې د ښځو د جلب او جذب مرکز ته ورسیږو. د مرکز مخې ته سلګونه ښځې په تورو عربي نقابو کې ولاړې وي او د یو سور ګیری کس خبرو ته یې غوږ نیولی وي. په تور ماحول کې د ملا روښانه مخ او سره ږیره له لرې ښکاري. قاري صیب ما ته ووایي چې دا کس مولوي یسیر حقاني نومیږي او په پښتنو دیني عالمانو کې همدا کس الهاشمي ته تر ټولو ډېر نژدې دی.

د قاري صیب له قوله الهاشمي په مولوي یسیر حقاني ډېر اعتبار کوي او اوس دواړه خپلوي هم سره لري ځکه حقاني څو ورځې مخکې خپله لس کلنه لور ۵۲ کلن الهاشمي ته په نکاح کې ورکړه. د دې تر څنګ یې په واده کې لس وینځې هم الهاشمي ته تحفه کړې. قاري صیب وایي د الهاشمي د ښځو او وینځو شمیر هیچا ته هم معلوم نه دی خو مولوي یسیر حقاني څلور ښځې او نژدې ۳۰ وینځې لري .
د حقاني ښځې د ښځو په مرکزو کې ګرځي او د هرې ښځې مخ ګوري. کومه یوه چې ډېره ښایسته وي هغه د الهاشمي خدمت ته بیايي. د قاري صیب په حواله د الهاشمي شنې سترګې او ژیړ ویښتان لرونکې پیغلې چې عمر یې له ۱۲ نه تر ۱۸ کلو پورې وي ډېرې خوښیږي. حقاني ورته هره میاشت څو دغسې انجونې پیدا کوي .

قاري صیب د مرکز دننه لاړ شي او زه دباندې د مولوي یسیر حقاني خبرو ته غوږ ونیسم. مولوي یسیر حقاني مرکز ته راغلیو ښځو ته په تقریر کې وایي: ((په دوزخ کې به تر نرانو ښځې ډېرې وي خو تاسې به دهغوی له جملې نه یاستئ. تاسې به د جنت د حورو سرداراني یاستئ. تاسې ته به ډول ډول میوې او خوراکونه وي. ستاسې په خدمت کې به غلمان به وي او چې څه مو زړه وغواړي هغه به کولای شئ. ځکه نن تاسې د اسلام لپاره له خپل پلار، مور، میره او اولاد نه تیرې شوې یاستئ او د اعلا کلمت الله لپاره مو په جهاد کې د برخه اخیستو نیت کړی. خدای پاک به تاسې ته ددې په بدل کې خامخا جنت درکوي.))

د مولوي حقاني خبرو له اوریدو سره یوه جینۍ چې له اوازه د ډېر کم عمر ښکاري او په تندي یې په شنه ټوټه کلمه لیکلې وي، په جذباتي انداز په زوره نعره تکبیر ووایي. نورې ټولې ښځې ورپسې په لوړ اواز الله اکبر تکرار کړي. بیا نعره کړي چې زنده باد د خراسان اسلامي خلافت. ټولې ښځې ورپسې په لوړ آواز زنده باد ووایي. بیا نعره کړي چې مرګ په دیموکراسي. ټولې ښځې ورپسې ووایي مرګ. مولوي حقاني خپل تقریر ته ادامه ورکړي: ((تاسې خوش قسمته یاستئ چې پښتنې یاستئ ځکه پښتنانه یوازیني خلک دي چې ښځې او نر یې د اسلام لپاره کفن په غاړه ګرځي. پښتون ته تر کورنۍ، هیواد او ماله اسلام مهم دی. د اسلام لپاره پښتون میره له خپلې ښځې تیر دی او پښتون زوی له خپلې موره. همدغسې پښتنې ښځې هم له خپلو نرانو کمې نه دي. د اسلام لپاره پښتنه ښځه له خپل میره تیره ده او پښتنه مور له خپل اولاده. دې مرکز ته په راتګ تاسې وښودله چې زمونږ ښځې هم د جهاد همغومره شوقیانې دي لکه څومره چې زمونږ نران دي.

ای پښتنو! تاسې ډېر خوش قسمته خلک یاستئ. په تاسې د خدای پاک خاصه مهرباني ده چې له دنیاوي شیطاني شیانو لرې د الهاشمي په اسلامي خلافت کې ژوند کوئ چیرته چې ستاسې ټوله توجه په هغې دنیا ده. دا به هم خدای پاک ستاسې کومې نیکۍ ته کتلي وي چې په هیواد کې یې درته اسلامي خلافت قایم کړ کنه اوس به مو لکه د نورو هیوادو د خلکو په شان په دنیاوي شیانو کې فکرونه بند وو او آخرت به درنه

پاتې وو. د خدای پاک لدې رحمه د نړۍ ډیری خلک محروم دي. که د الهاشمي خلافت نه وای نو اوس به مو لکه د کفارو په دموکراسي کې ژوند کاوه او جنت ته د تګ هیڅ چانس به مو نه درلود. د ټولې نړۍ خلک ستاسې په شان شرعي نظام غواړي خو مشران یې ورته نه ورکوي. ځکه دغه مشران پوهیږي چې په شریعت کې یې تاوان دی. که شریعت قایم شي نو دوی به بیا د الهاشمي په شان ساده ژوند کوي او ساده ژوند کول د کفارو د وس خبره نه ده. کفار غواړي چې خوشاله ژوند وکړي ځکه دوی یوازې همدا دنیا لري او هغې دنیا کې به د جهنم په اور کې سوځي. مونږ او تاسي باید ټوله توجه په هغې دنیا وکړو او پدې دنیا کې لکه د بندیانو په شان ژوند تیر کړو. باید هڅه وکړو چې ژر تر ژره لدې بنده ځان خلاص کړو او د ابدي ژوند په لور روان شو. خو ابدي ژوند ته د تګ یوازینی ګرنټي شوې لار شهادت دی. د کفري دموکراسي اوسیدونکي د شهادت په ارمان کې مړه کیږي خو تاسې چې هر وخت وغواړئ ځان شهیدولای شئ. نور نو له خدایه تر دې کوم لوی نعمت غواړئ؟))

بیا له راغلیو ښځو پوښتنه وکړي چې آیا تر شهادته لوړ نعمت شته؟ ټولې ښځې ځواب ورکړي چې نه نشته. حقاني بیا ورته وواییې: ((چې تر شهادته بل لوی نعمت نشته نو بیا ولې تاسې ځانونه نه شهیدانوئ؟ دا خو کبر دی چې تاسې ته خدای یو لوی نعمت درکوي او تاسې یې نه غواړئ. ځئ لاړې شئ جهاد ته نومونه ولیکئ. که عمر مو تر څلویښتو ډیر وي نو لاړې شئ استشهادي عملیات وکړئ. خو که عمر مو کم وي نو بیا په خلافت کې دننه د میلمنو (بهرنیو) مجاهدینو خدمت وکړئ. که تاسې زما دا خبره ومنئ نو زه ستاسې جنت د لوی الله ج له درباره درته ګارنټي کوم.))

زه ځان سره فکر وکړم چې د مجاهدینو په خدمت کې شهادت له کومه شو؟ فکر مې کاوه چې له ښځو نه به اوس څوک له مولوي حقاني همدا پوښتنه وکړي. خو ټولې غلې وې. داسې ښکاریده چې دغو ښځو د مولوي حقاني هره خبره په پټو سترګو پرته لدې چې څه فکر پکې وکړي، منلې وې. زه په همدې فکرو کې یم او مولوي حقاني لګیا وي خپل تقریر کوي. د تقریر په یوه برخه کې تر څلویښتو کم عمر لرونکو ښځو ته وایی: ((مجاهدینو خپل هیواد، خپله کورنۍ، خپل ماشومان، خپل مال او خپل هر څه پریښي او ستاسې هیواد ته د جهاد لپاره راغلي ځکه نو تاسې باید د ملیمنو مجاهدینو خدمت ښه په ویاړ وکړئ. د دوی خوشالي ستاسې جنت یقیني کوي.)) د دې خبرو په اوریدو بیا د نعره تکبیر او الله اکبر، زنده باد د اسلامي خلافت او مرګ په دموکراسي نعرې شي .

وروسته دغه ښځې په دوه قطارو کې دوه غرفو ته د نوم لیکنو لپاره ودریږي. یو قطار کې ډیری تر ۴۰ لوړې او بلې کې ډیری تر ۴۰ د کم عمر ښځې ودریږي. په غرفو کې له نوم لیکلو وروسته تر ۴۰ پورته ښځې په بسونو کې کښیني او د نامعلوم ځای په لور لاړې شي. تر ۴۰ وړې یې درې یا څلور یا پنځه د بهرنیو مجاهدینو په موټرو کې کښیني او له همغوی سره ځي.

دا حالات چې ګورم نو د خراسان د اسلامي خلافت هر پښتون دیني عالم او مولوي راته د عربو دلال ښکاره شي. چې عربو ته د خپلو پښتنو ښځو دلالي د ثواب لپاره کوي. د هیرامنډۍ دلالان راته انسانان ښکاره شي ځکه د هغوی د دلالي په نتیجه کې هم ښځه او هم یې دلال یو څه مالي ګټه کوي، بل د هیرامنډۍ ښځې یو څه آزادي لري. که زړه یې وي پاتې کیږي، که نه وي نو پخپله مخه ځي. د قاري

صیب خبره ریښتیا هم د پښتون وجدان او غیرت مړ شوی. پښتونولي له مینځه تللې او ځای یې د عربو دلالي نیولی. همدې فکرو کې یم چې قاري صیب هم راشي او په لاس کې ورسره نورې پاڼې وي.

د قاري صیب په مخ خفګان له ورایه ښکاري. پوښتنه ترینه وکړم چې قاري صیب څه خبره ده؟

قاري صیب په لاس کې پاڼو ته چې جهاد ته د ښځو د نوم لیکلو له مرکز څخه یې راخیستې وې وګوري او یو سوړ اسویلی وباسي. بیا راته ووایي: ((تیره میاشت خراسان ته ډیر زیات بهرني مجاهدین راغلل ځکه دا هفته د ښځو تعداد هم چې د جهاد لپاره یې نوم لیکلی، لوړ شوی. الهاشمي ډیر چالاک دی. هغه غواړي چې بهرني مجاهدین ورته وفاداره پاتې شي ځکه نو کوښښ کوي چې په خراسان کې ورته هر سهولت مهیا کړي. د پښتنو د غولولو لپاره یې خلکو ته ویلي چې په خوب کې د اسلام پیغمبر ورته راغلی او ده ته یې ویلي چې د جنت هر ځای ته چې ځم نو پښتانه ځوانان له خپلو حورو سره لوبې کوي خو جنت کې پښتنې ښځې د دوی په نسبت ډیرې کمې دي. دا یې هم ورته ویلي چې که کوم نارینه د ځان تر څنګ د خپل کور ښځې هم جهاد ته ولیږي نو د قیامت په ورځ به له ده سره د عرش عظیم تر سیورې لاندې وي او تر ټولو لوړ جنت ته به ځي. بل یې ورته ویلي چې د خراسان په ځمکه ترینه مسافر مجاهدین خفه نشي. الهاشمي بیا امامانو ته فرمان لیږلی چې دا خوب یې د جمعې په خطبو کې خلکو ته ووایي او پښتانه دې وهڅوي چې خپلې خویندې او لوڼې هم جهاد ته ولیږي.

د جوماتو امامانو هم د الهاشمي دا خوب په ډیر جوش او اسلامي جذبه تر عامو پښتنو رسولی. ځینو امامانو الهاشمي ته ان د صحابي درجه ورکړه او له خلکو یې وغوښتل چې هره خبره یې پرته له پوښتنې او فکره په پټو سترګو ومني کنه ګناهګاریږي. هماغه وو چې دا هفته د ښځو شمیر بیخي ډیر شوی.

ډیری دغه پښتنو به خپلې لوڼې یا خویندې ښوونځي ته نه وای پریښې خو نن یې د ثواب لپاره د یو بهرني مجاهد د هوس د سړولو لپاره لیږي. دوی ښه پوهیږي چې لوڼې یا خویندې یې د کوم عربي یا پنجابي یا ازبک یا بل مسلمان سره شپې سبا کوي خو له نالیدلي دوزخه دومره ډاریږي چې دې کار کې ان ثواب ویني. که د همدې پښتنو خور یا لور له کوم پښتون سره مینه وکړي نو دواړه وژني خو دلته یې پخپله هڅوي چې لاړې شي او په اصطلاح جهاد وکړي. پښتون دیني نشې داسې بې خوده کړی چې د جنت لپاره له خپل ناموسه هم تیر دی. موږ د لاهور په هیرامنډۍ پسې خندل چې یوازې د ښار په یوکونج کې وړوکی ځای دی. خو نن د پښتنو ښځې د نژدې هر اسلامي ملک د مسلمانانو تر تیرې لاندې دي خو پښتون بیا هم پکې خوشاله ګرځي.))

قاري صیب دا خبرې وکړي او چپ شي. د ښځو لدې مرکز سره یو څو کسه نارینه هم ولاړ وي. له قاري صیب نه پوښتنه وکړم چې دا څوک دي. هغه راته ووایي دا نارینه ددغو ښځو وروڼه، پلاران او یا هم زامن دي. دوی خپلې د کور ښځې د جهاد ته تګ لپاره راوستلي. د قاري صیب په خبره دا هغه دوسان دي چې ښځې نه پریږدي په کوم کار پسې یوازې له کوره ووځي خو نن یې نامحرمو کسانو ته پخپله ورسپاري. قاري صیب ته ووایم چې غواړم له دوی سره یو څو خبرې وکړم.

دواړه د دغو نرانو خوا ته ورشو. له یو کس څخه چې شاوخوا د ۴۰ کلو ښکاري پوښتنه وکړم چې دلته څنګه راغلی یې؟

په افتخار راته وایي چې خپلې دربواړه لورګاني یې چې عمرونه یې ۱۰، ۱۳ او ۱۷ وو د الله ج د رضا لپاره جهاد ته ولیږلې. بیا یې سترګې راډکې شي او راته ووایي: ((ولې ته خبر نه یې؟ خلیفه الهاشمي ته زمونږ خوږ پیغمبر ص په خوب کې ورغلی او ورته ویلي یې دي چې لورګانې مو هم جهاد ته ولیږئ. زما د خوږ نبي نه دې زما ټوله کورنۍ قربان شي. دا خو درې لورګاني دي که ۳۰ لورګاني مې هم درلودای نو بیا به مې هم د خپل خوږ نبي لپاره قربانولې. ابراهیم علیه سلام چې د خدای د رضا لپاره د خپل زوی په غاړه چاړه کیښوده، زه خو له هغه نه زیات نه یم. ما ته مې له اولاد نه د خدای او د هغه د رسول خوشالي ډیره مهمه ده. اولاد خو فتنه ده او له نیکو کارو سړی منع کوي.))

ترینه وپوښتم چې فتنه ده نو ولې یې بیا راوړي. راته ووایي ((دا خو یې خدای راکوي تر څو امتحان رانه واخلي.)) بیا ورنه وپوښتم چې آیا دوی جنګ ته ځي. ځواب راکړي: ((تا وانه وریدل چې مولوي صیب یسیر حقاني څه وفرمایل. د مجاهدینو په خدمت کې هم لکه د جهاد غوندې ثواب دی. همدا خبره راته د جمعې په ورځ خپل د جومات امام هم کړې وه. دوی به د مجاهدینو په خدمت ځانته جنت ګټي او زه هم ځم له خپل ۱۵ کلن زوی سره د جهاد لپاره نوم لیکم. یوازې ښځه او درې کلن زوی مې پاتې کیږي چې هغه هم له خیره لږ لوی شي نو ښځه به مې هغه مدرسې ته تسلیم کړي او پخپله به جهاد ته لاړه شي. بیا به انشاالله ټول په جنت کې سره یو ځای شو. بس دی دنیا کې مو ډیر ژوند وکړ نو باید د آخرت غم وخورو. دا فاني دنیا په درد نه خوري. خدای پاک به رانه ددې دنیا د یوې یوې ورځې پوښتنه کوي، ځکه نو چې څومره ډیر وخت دلته تیر کړو همغومره دغو پوښتنو ته ځواب ورکول سختیږي.))

بیا ترینه پوښتنه وکړم چې لورګاني دې چیرته لاړې او څه ډول خدمت به کوي. ځواب راکړي: ((دواړه وړې په هغه موټر کې دي. زما په خیال عربي مجاهدین دي ځکه خو یې شکلونه داسې نوراني دي. او مشره لور مې هغه بل ګاډي کې د پنجابي مجاهدینو سره کښیناسته. خدای مې دې له ګناه وساتي ځکه ټول مسلمانان سره وروڼه دي خو زما عرب مجاهدین د نورو په نسبت ډیر خوښیږي ځکه دوی زمونږ د خوږ پیغمبر ص د وطن خلک دي. کاشکې مې دا مشرۍ هم له هغوی سره تللې وای. خو څه په همدې کې به مو خیر وي. دوی له ما نورې خلاصې دي او خدای پاک ته مې سپارلې. بس دوه ورځې دنیا ده چې د دین او مجاهدینو په خدمت کې ژر ژر تیره شي. ابدي ژوند خو بیا هلته دی. زمونږ هدف هم باید هغه دنیا وي. که مې نن لورګانې د مجاهدینو خدمت ته ونه لیږم نو سبا خدای مه کړه که کوم هلک یې خوښ شو او له هغه سره وتښتي بیا به هغه شرم چیرته وړم؟))

حیران حیران ورته ګورم چې دا څه وایي؟ یو هلک سره پخپله خوښه ژوند تیرول شرم خو د مجاهدینو پوره ګروپ سره یې لیږل بیا ثواب؟ په ډیر افسوس مې له خولې نه مې ورته ووځي چې د دوی عمر خو د ښوونځي دي.

چې د ښوونځي نوم واوري نو په غصه شي. راته ووايي: ((دا ښه ده چې دا د فحشا مرکزونه الهاشمي له مينځه وړي. دومره بيغيرته نه يم چې خپلې لورګاني به مې ښوونځي ته ليږلې. خدای پاک مو پردې کړي چې مجاهدينو ان له شروع نه ښوونځي له مينځه يوړل. کنه اوس به مو په خلافت کې څومره فحشا وه.)) بيا په ږيره لاس راکش کړي او راته ووايي: ((اوس خو الحمد الله فحشا او بې حيايي نشته. ښځې او لورګاني مو پټې دي. له کوره بهر نه ووځي چې خلک ورته وګوري. که کوم شرعي عذر پسې بهر هم وځي نو له محرم سره او په شرعي نقاب کې داسې پټې وي چې څوک يې ګوته هم نشي ليدلای. په مونږ د خدای خاصه مهرباني ده ځکه داسې شرعي نظام به هيچرته هم پيدا نکړې.))

يو بل ځوان خپلې مور ته ددې لپاره غصه وي چې د جلب مرکز يې د عمر د زياتوالي په وجه نوم ونه ليکي او ورته ووايي چې بيرته کورته لاړه شي. دا ځوان خپلې مور ته وايي: ((که د دنيا ژوند خوند نه درکاوه نو څو کاله مخکې به دې نوم ليکلی وو. اوس خو اسلام ته ستا هيڅ ګټه نه رسيږي. زړه مې غواړي چې بمونه درپسې وتړم او د جهاد لمړۍ کرښې ته دې د خودکش حملې لپاره خپله بوځم چې خدای او د هغه رسول رانه راضي شي. خو د جهاد سنګر لرې دی او خلافت به اجازه رانکړي چې تا بوځم. تا خو خپل ژوند پدې دنيا کې ضايع کړ خو زما دې خدای اخره خاتمه تا غوندې نه کوي. ستا له لاسه خپلو همزولو او خپلوانو ته شرمنده شوم. زمونږ خوږ مشر الهاشمي تا ته د جنت تګ برابر کړی وو خو تا دغه چانس له لاسه ورکړ. بس څوک چې د دنيا له ژونده خوند اخلي خدای به يې هغه دنيا همداسې خرابوي.)) ځوان دا خبرې وکړي او ترينه روان شي. له شا يې مور ورپسې ورو ورو روانه شي. ژاړي او ورته وايي: ((زويه ما خو تا ته خپل سر سپين کړ. ته مې لويولې. زما جنت خو ته وې. که زه جهاد ته تللې وای نو ته مې چاته پريښی وې)). همدا خبرې کوي چې هلته ولاړ يو بل کس ورته په غصه ووايي: ((کافرې! په خدای عقيده نلرې؟ خو خدای ته به دې پريښی وو. پيدا کړی خدای دی ساته هم خدای. ستاسې د خرابې عقيدې په وجه به د خدای قهر په مونږ هم راشي. ښه ده چې زما مور نه يې کنه ځان مې درباندې همدا اوس غازي کاوه)).

دا حالت مې ډير وځوروي. قاري صيب ته ووايم چې زه يې نور نشم کتلای. لدې ځايه بيرته د قاري صيب کور ته لاړ شو. هلته يو بل کس هم راغلی وي. قاري صيب يې راته معرفي کړي چې دا توريالی نوميږي او زما د سفر ملګری دی. پوښتنه ترينه وکړم چې د کوم سفر؟ راته ووايي دا اوږده قيصه ده بيا به يې درته وکړم. اوس بايد لاړ شو چې مولوي زرقاوي د ماښام ډوډۍ ته غوښتي يو. قاري صيب کاغذونه کور کې کيږدي. له لږ دمې وروسته درېواړه د مولوي زرقاوي د کور په لور روان شو. په لاره کې قاري صيب راته ووايي چې زرقاوي په ځواني کې د طالبانو يو لوی قومندان وو او پخپلو ملګرو کې په قصاب مشهور وو. ده يو تبر درلود چې لکه د حضرت علي د تورې په شان يې پرې ذولفقار نوم ايښی وو. زرقاوي هم پخپل ذولفقارلکه د حضرت علي په شان له سلګونو انسانانو سرونه پرې کړي.

کله چې د زرقاوي ميلمستون ته ورننوځو، قاري صيب ووينې او ورته ووايي الله دې راوله، له خپل ځايه راپاڅيږي او په غيږ ورسره ستړې مه شې وکړي. قاري صيب ورته ووايي چې دا مې ملګري دي. زرقاوي له ما او توريالي سره هم ستړې مه شې وکړي. ورو ورو نور ميلمانه هم راځي. د ميلمستون په يو

خوا دیوال باندې یو تبر راځوړند وي. داسې ښکاري چې وینې پرې وچې شوي او هیڅ مینځل شوی نه وي.

په مجلس کې مولوي زرقاوي د خپلې ځواني قیصه کوي چې څنګه یې یوه ورځ د هلمند په یوه سیمه کې د هغه وخت د افغانستان د ملي اردو یوه قرارګاه فتحه کړه او پکې ژوندي نیول شوي نژدې ۱۲۰ عسکر یې پخپل ذولفقار جهنم ته واستول. ناستو خلکو کې یو بل کس چې سپین پاچ یې په سر وي مولوي زرقاوي ته وایي: ((مولوي صیب ستاسې د دغې غزا قیصه مې څو کاله مخکې د یوه پنجابي مجاهد څخه واوریده. یو ډول د ویاړ احساس مې وکړ چې یو میلمه راته د یو پښتون دغیرت او میړانې قیصه کوله. هغه راته وویل چې پښتانه ریښتیا هم ډیر بهادر قوم دی او انشا الله چې اسلام به له خراسانه د همدې پښتنو پواسطه په ټوله دنیا کې خپریږي.))

مولوي زرقاوي ورته سر ښوروي بیا ورته وایي: ((په دغه جګړه کې راسره د پنجاب مجاهدین هم ډیر وو. د خدای شان ته ګوره یو مشر پنجابي مجاهد چې ډیر پوه او باتقوا ښکاریده په خوب کې کوم ولي الله لیدلی وو. هغه ولي ورته د دغې قرارګاه په اړه ټول معلومات ورکړي وو چې په دغه قرارګاه کې څو کسه دي، کومه وسله ورسره ده، کمزوري ځایونه یې کوم دي او څه ډول حمله باید پرې وشي. په سبا چې کله دغه مجاهد ماته خپل خوب بیاناوه نو له سترګو یې اوښکې روانې وې. د ده په اوښکو کې ماته د ده صداقت معلوم شو او زړه مې راته وویل چې پدې جنګ کې به لکه د بدر د غزا په شان له مونږ سره خامخا ملایکې مرسته کوي. په هماغه ساعت مې له ده نه د حملې پلان وغوښت. هغه راته د جګړې لپاره هماغسې پلان چې په خوب کې ورته ولي ویلی وو، جوړ کړ. د همدې مجاهد په غوښتنه مو د دې حملې نوم د البدر عملیات کینود. پنجابي مجاهد راته وویل چې ولي ورته دا هم په خوب کې ویلي چې که بندیان ونیسي باید له ټولو نه پخپل ذولفقار سرونه پرې کړي تر څو د خدای شکر ادا کړئ. هماغه وو چې حمله مو وکړه او خدای پاک راته نصرت را په برخه کړ. غالباً ۱۲۰ تنه بندیان مو له ملحدې اردو ونیول چې وروسته مې د خپل ذولفقار پواسطه ترینه سرونه پرې کړل. هغه کوم پنجابي مجاهد چې خوب لیدلی وو هغه ترینه ویډیو هم جوړه کړه تر څو نور مجاهدین پرې تشویق کړي.))

زرقاوي دغه وخت خپل تبر ته وګوري او په ډیر افتخار وایي چې دغه دی اوس هم پرې د اجیري اردو د ملحدینو وینه شته. بیا وایي: ((په دغه جګړه کې مونږ سره ډیری پنجابي مجاهدین وو، خو یو شمیر عرب، چیچن او ازبک هم وو. مونږ وښودله چې د مرتدې اجیري اردو په ضد اسلامي امت یو موټی دی او مونږ ته تر ملته امت مهم دی. وروسته له عملیاتو دغه پنجابي مجاهد راته وویل چې کوم خلک د اسلام لپاره حتا خپل ورور هم ووژني، همغوی د اسلام حقیقي ساتونکي دي.)) بیا مولوي زرقاوي په ډیر ویاړ سره ناستو خلکو ته وایي: ((ګورئ هغه پنجابي مجاهد ریښتیا ویلي وو. دغه دی نن همدا مونږ یو چې په ټوله نړۍ کې اسلام ساتو او په نوم یې سرونه ورکوو. ډیری ملتونه دومره غیرت نلري چې د خدای په لاره کې له یوه سره ټول جهاد ته ووځي. په دوی باندې دا دنیا ګرانه ده ځکه خو پکې بنګلې، سرکونه، پلونه، بندونه او نور جوړښتونه جوړوي. دا شیان د سړي توجه ریښتیا هم له اخرته د دنیا خواته اړوي ځکه خو له دوی سره د اخرت غم نشته. مونږ خو د اسلام لپاره خپل پښتانه څه چې خپل اولاد هم وژنو.

ځکه خو خدای ددې لوی دین ساتلو مسولیت زمونږ په اوږو بار کړی. مونږ باید تر اخرې پښتونه اسلام وساتو. څو چې پاتې یو پښتون وي – خدمتګار به د خپل دین وي))

د خبرو په مینځ کې یو بل کس غږ کړي چې ورونو ایمان مو تازه کړئ. ددې خبرې په اوریدو ټول په لوړ آواز د شهادت کلمه ووایي. وروسته له کلمې بیا مجلس شروع کړي.

مولوي زرقاوي میلمنو ته ووایي چې دا زمونږ خوش قسمتي ده چې زمونږ مجلس ته نن مولانا عبدالصبور هم راغلی. بیا مولانا صبور ته ووایي: ((مولانا صیب دنیا خو هسې هم تیره ده. راځئ زمونږ مجلس په اسلامي معلوماتو راښکلی کړئ.))

مولانا صبور زرقاوي ته وګوري او بیا ورته ووایي: ((زه په همدې طمع وم چې څه وخت به مونږ د اسلام او آخرت خبرې کوو. دنیا خو هسې هم د کفارو لپاره ده. مونږ باید تل د اخرت او مرګ په فکر کې واوسو.))

مولانا صبور د قبر د لمړمانو او مارانو، د قیامت د ورځې د سختیو، د غسل په سنتو او له خپلې کنیزې سره د جماع په طریقه اوږدې خبرې وکړي. بیا نه پوهیږم چې موضوع څنګه د اسلام د پیغمبر د طایف د سفر قیصه شي. خو د قیصې په یوه برخه کې مولانا صیب په ژړا کې وایي: ((د طایف خلکو چې کله زمونږ خوږ پیغمبر ص په تیګو ویشته نو پښې مبارکې یې له وینو ډکې شوې.)) دې خبرې اوریدو سره مجلس کې ډیری خلک په ژړا شي. زه او قاري صیب هم سر ښکته واچوو. خو توریالی همداسې ټولو خلکو ته ګوري.

قیصه چې خلاصه شي نو زرقاوي ناستو میلمنو ته ووایي چې ډوډۍ تیاره ده. دا به وخورو بیا به د ماخستن لمونځونه وکړو. دې سره دسترخانونه هوار کړي. د عربو په شان په غټو غټو غوریو کې وریجې وي او دوریجو په مینځ کې پوخ شوی سلامت پسه اینبی وي. دا غوري دوه دوه کسه راوړي او هر غوري ته ۷ او ۸ کسه کښیني.

توریالی چې دا ویني نو زرقاوي ته ووایي چې مولوي صیب د عربو د پیښو کولو په ځای، ښه به نه وه که دا وریجې مو په یو لوی غوري کې ایښې وای. هر چا چې هر څومره خوړلې نو ځانو ته یې په قابو کې ترینه اچولای. پاتې وریجې به لاس وهونکې نه کیدې، که مو خپله نه خوړلای نو نورو ته مو هم ورکولای شوای. اوس خو پکې هر څوک پاک او مردار لاسونه وهي دا چې له دوی نه پاتې شي نو هغه خو بیا څوک نه خوري او ایسته لویږي. پدې غربت کې باید داسې ډوډۍ ضایع نشي.

دې خبرې اوریدو سره د مولانا صبور رنګ له غصې سور شي. زرقاوي ته مخ راواړي او په غصه ورته ووایي: ((څوک دی دا کافر چې زمونږ د خوږ نبي ص د خوراک طریقې پسې خاندي. د ده باید سر پرې شي.))

مخکې لدې چې مولانا صبور بله خبره وکړي، قاري صیب مولانا صبور ته اشاره وکړي چې دا عصبي ناروغ دی. مولانا صبور ورته ووایي: ((که ناروغ دی که روغ، زمونږ د ستر پیغمبر د قوم سپکاوی چې کوي باید سر یې قلم شي. دې مرتد ته زما مخکې هم فکر وه. ما چې د طایف قیصه کوله نو ټولو ژړل یو ده راته برګ برګ کتل، فقط دا قیصه دروغ وي.))

د توریالی نور طاقت ونشي. مولانا صبور ته ووایي: ((وحشي ځناور دا ډول خوراک کوي چې ټول ښکار یې مخې ته پروت وي او دوی ترینه یو څه وخوري. ځان موړ کړي او نور بیا پریږدي. ستا عربان په همدې طریقه خوراک کوي او ټول خواړه ضایع کوي. په اسلامي هیوادو کې ماشومان له لوږې مري خو ستا مالداره عرب هر کال زرګونه ټنه غذایي مواد ایسته غورځوي.

انسانان چې څومره خوري همغومره را اخلي. ټول خوراک کې لاسونه نه وهي. پاتې خوراک یا بل وخت ته ساتي او یا یې نورو ته هماغسې پاک ورکوي. اوس خو له تاسې نه ټولې لاسوهونکې وریجې او غوښه پاتې کیږي. مجبور یاستئ لرې یې وغورځوئ.))

مولانا صبور په غصه ورته ووایي: ((مرتده! د مطلق انسان پس خورده روا ده. ته زمونږ له خوږ پیغمبره ښه نه پوهیږې.

کافره! ته اوس په عربو پسې خاندې؟ که دا عرب نه وای اوس به مونږ ته اسلام چا رارساوه. اوس به مو انجونې ژوندۍ ښخولې. اوس به ټول دوزخیان وئ. د همدې عربو برکت دی چې د اسلام مبارک دین یې درته راوړ او تاسې ټول یې وژغورلئ.))

توریالی هم احساساتي شي او ځواب ورکړي: ((زه دې په روا او ناروا نه غږیږم زه په پاکخوري او مردارخوري غږیږم. انسانان باید لکه انسانانو غوندې خوراک وکړي نه لکه وحشي ځناورو. ستا یا د بل نسواري پس خورده به زما په شمول هیڅ جوړ انسان ونه خوري. دغه له تاسې پاتې وریجې به اوس ایسته غورځول کیږي.

بل پښتنو خپلې لونې نه ښخولې. مونږ پدې خاوره ۵۰۰۰ کاله ژوند کړی. ۴۰۰۰ کاله ژوند مو مخکې له اسلامه وو. دغو ۴۰۰۰ کلو کې مونږ نه انجونې ښخولې او نه مو په جګړو کې لکه عربو له چا نه ښځې بوولې. بل داسې هم نه وه چې ټولو عربو ښځې ښخولې. کیدای شي کوم چا یا کومې ډلې کوم وخت دا کار کړی وي خو دا دومره عام نه وو لکه څنګه یې چې زمونږ ملایان وایي. که عربو ښځې ښخولای نو دا دومره عرب بیا له کومه شول؟ بل له اسلامه مخکې عربو د څلورو په ځای بې شمیره ښځې کولای شوای، هغه له کومه شوې وې؟ له اسلامه مخکې ښځو ان امپراتوریانې چلولې، تجارتونه او جنګونه خو پریږده. د انجونو ښخول نه د عجمو دود وو او نه هم په عربو کې دومره عام وو لکه څنګه یې چې ته نن وایې.

له اسلامه مخکې مونږ ۴۰۰۰ کاله د انسانیت ژوند درلود. زمونږ عقیده ښه فکر، ښه خبره او ښه عمل کول وو. که عرب نه وای راغلي نو نن به مو هم کیدای شي انساني ژوند درلود. ملیاردونه انسانان له اسلامه ناخبره مړه شوي. که خدای هغوی ښښل نو مونږ به یې هم ښښلي وو. خو اوس چې د پښتنو دې

حالت ته ګورم، که جنت او دوزخ وي نو د کایناتو خالق به هیڅکله هم داسې بیعقل، جاهل او وحشي خلک جنت ته پرېنږدي. دوی په یوه قیصه اوریدو چې خدای خبر څومره حقیقت به ولري، ژاړي خو پخپل حالت چې هره ورځ د نورو لپاره قرباني کیږي، بیا خوشاله دي.))

مولانا صبور ته د توریالي خبرې لا زور ورکړي. نور هم غصه شي. لاحول ولاقوه ووایي او بیا له توریالي پوښتنه وکړي: ((آیا ته زمونږ خوږ پیغمبر ته احترام نلرې؟ زه خو ځان څه چې خپل پلار، مور او اولاد هم د خپل پیغمبر له یوې خبرې قربانوم. دا ټول هیواد هم د محمد ص په نامه قربانوم.))

دې خبرې اوریدو سره توریالي هم سخت په غصه شي. مولانا صبور ته ووایي: ((د محمد په نامه خو مو دا ټول هیواد قربان کړ نور څه غواړئ وکړئ؟ د محمد په نامه خو خپل راتلونکی نسل تباه کړ. د محمد په نامه مو میلونونه پښتانه قربان کړل. د محمد په نامه مو خپل ناموس قربان کړ. د محمد په نامه مو له خلکو سرونه پرې کړل. دنیا تر ټولو ذلیل او خوار خلک یاستئ. د ټولې نړۍ نه مسلمانان ارزانه عیاشي ته ستاسې هیواد ته راځي. ستا پښتنې د نړۍ له هر قوم سره کنیزې دي. د محمد په نامه مو هیواد په قاب کې کیښود او د محمد وطندارانو ته مو ورکړ. نور څه غواړئ د محمد په نوم وکړئ؟

ما ته مې خپل مور، پلار، خپل اولاد، خپل خپلوان او خپل ملګري تر محمد او بل انسانه ډیر ګران دي. د محمد، ابراهیم، موسا، بودا، کرشنا او نورو په نوم به د خپل هیواد څه چې د پردي هیواد یوې مرغۍ ته هم ضرر ونه رسوم انسان خو لا لویه خبره ده. او نه به یې په نوم حتا د ختو یو دیوال وران کړم پوره هیواد خو پریږده.

د توریالي د خبرو په مینځ کې مولانا صبور له غصې نه چیغې کړي: ((الله توبه! الله توبه! دا څه کفر اورم. اوس دا کوټه رابانديې راونه غورځیږي. ستا مرګ روا دی. دا ذولفقار راکئ چې اوس ترینه سر پریکړم)). همدې چیغې سره په دیوال کې د زوړند تبر خواته منده کړي، خو پښه یې د وریجو په غوري کې ننوځي او وښویږي. ځای په ځای د وریجو په غوري کې وغورځیږي.

توریالی دې وخت کې مولوي زرقاوي ته مخ وراړوي او ورته ووایي: ((که هر چا ځانته په وړو قابو کې لږ لږ وریجې اچولې وای اوس به دا غټ غوری وریجې ایسته نه غورځیدل کیدې)).

زرقاوي مولانا صبور د وریجو له غوري راپورته کړي او په غصه ووایي ویسې دا وریجې او چرګانو ته یې واچوئ. مولانا صبور ټول په وریجو ککړ وي او داسې ښکاري چې پښه یې ماته شوې وي ځکه ګوډ ګوډ کیږي. دا حالت چې قاري صیب وګوري نو زرقاوي ته ووایي چې زه به توریالی او دا بل میلمه بوځم. زرقاوي ورته په موافقت کې سر وښوروي. دریواړه د مولوي زرقاوي له کوره راووځو.

په لاره کې قاري صیب په خندا توریالي ته ووایي چې دا صبورک خو دې ښه ده چې سم برابر کړ. بیا قاري صیب ماته وګوري او راته ووایي: ((مولانا صبور ریښتیا هم خپله ټوله کورنۍ د اسلام د پیغمبر له وطندارانو قربان کړې. دواړه زامن یې جهاد ته لیږلي. درې لورګانې یې یو ځل عربو ته په نکاح کړې.

هغوی چې یو څو وخته ورسره تېر کړل نو بیا یې په هوایي ډګر کې طلاق ورکړ او دوی ترینه لاړل. دوه ورځې هلته ګاردانو وساتلې تر څو مولانا صبور خبر شو او هغوی یې بیرته کورته راوستلې.

مولانا صبور د الهاشمي خوب په پټو سترګو منلی او وایي که په خراسان کې میلمانه مجاهدین خفه شي نو د اسلام پیغمبر ترینه خفه کیږي. ځکه نو کله یې چې عربو لورګانې پرېښودې، دی خپلو لورګانو ته سخت په غصه وو او ورته ویل به یې چې که دوی سمې وای میړونو به یې نه طلاقولې. بیا یې څو میاشتې خدای ته همدا زارۍ کولې چې خدای او د هغه رسول یې د لورګانو په وجه له ده خفه نشي. څو وخته مخکې یې دریواړه بیا نویو راغلیو عربو مجاهدینو ته ورنکاح کړې.

مولانا صبو همدارنګه څو کاله مخکې فتوا ورکړې وه چې که د کوم پښتون څنګ ته کوم بې واده میلمه مجاهد وي او دا پښتون دوه ښځې او یا کور کې یې تر ۹ کلو د ډېر عمر لرونکې لورګانې او یا هم وینځې ولري نو د جنت بوی پرې ترهغه حرام دی ترڅو خپله یوه ښځه طلاق نکړي او دغه میلمه مجاهد ته یې ورنکړي او یا هم خپله لور یا وینځه ورنکړي.))

زه حیران شم او قاري صیب نه پوښتنه وکړم چې آیا داسې کوم پښتون اسلامي عالم یا ملا هم شته چې د عربو او پنجابیانو دلال نه وي؟ او د پردیو په ځای ورسره د خپلو پښتنو غم وي؟

قاري صیب ځواب راکړي: ((که وي هم له ډاره غږ نشي کولای. د زرقاوي په شمول پښتنو جنګي قومندانانو او دیني عالمانو د الهاشمي تر خلافته مخکې ډېر زور درلود. خو الهاشمي دوی ورو ورو داسې کمزوري کړل چې اوس یې د الهاشمي دربار ته هم څوک نه پرېږدي.))

بیا راته ووایي: ((د زرقاوي په دې غتو غتو خبرو مه غلطیږه. دوی اوس د یو عادي پنجابي یا عرب هومره اختیار هم نلري. هسې لویې لویې خبرې کوي. الهاشمي په اولو وختو کې دا خلک حج او وینځو باندې خوشاله کړل. او میاشتنۍ تنخوا یې ورته وټاکله. خو اوس یې هاغه تنخوا هم ورته ډېره کمه کړې او وینځې خو یې لا پخوا پرې بندې کړي. اوس د دوی برخه وینځې هم بهرنیو مجاهدینو ته ورکوي. دوی چې کله زور درلود نو د اسلامي نظام لپاره یې ځان د الهاشمي پښو ته وغورځاوه. اوس پرې الهاشمي پښې ایښې او دوی ترینه پاڅیدای نشي.

الهاشمي په هماغه شروع کې د طالبانو، داعشیانو، حزبیانو او نورو مذهبي افراطي ډلو مهم مشران په مرموز ډول ووژل خو خلکو ته یې داسې وښوده چې د ناجوړې له کبله مړه شوي وي. زرقاوي او ډېری نور قومندانان وروسته په حقیقت پوه شول خو څه لاس ته نه ورتلل.

زرقاوي اوس پخپلو کړو سخت پښیمانه دی خو اوس اوبه تر ورخه تیرې دي. په نن شپه مجلس کې یې هم له ډاره داسې خبرې کولې ځکه د الهاشمي جاسوسان ډېر فعاله دي. څوک چې ورپسې بده خبره وکړي نو په هماغه ورځ پرې بهرني مجاهدین د مرتد ټاپه لګوي. دی وژني. مال یې د غنیمت په نوم چور کوي او ښځې یې ترینه د وینځو په نوم بیایي.))

قاري صيب ويل چې مولوي زرقاوي وسره کله کله د زړه راز کوي. يوه ورځ ورته په ژړا شوی او ورته ويلي يې وو: ((جنت او حورو مې د سترګې سترګې ړندې کړې وې. کاشکې مې د هلمند په عملياتو کې د هغو خپلو افغان ځواکونو په ځای دغه بهرنيان وژلي وای. زمونږ د لاسه افغانستان تجزيه شو. زمونږ د لاسه بهرنيان راباندې حاکم شول. زمونږ د لاسه د پښتنو ناموس ليلام شو. زمونږ د لاسه پښتانه د نورو په جنګو کې وژل کيږي. بس هغه وخت مونږ پوه نشولو ځکه د دين نشې داسې بيخوده کړې وو چې د خپل او پردي توپير مو نشو کولای. او اوس چې هوښيار شولو څه نشو کولای. الهاشمي داسې کنټرول کړې يو چې په وړه خبره مو وژني او ښځې مو رانه بيايي. بس دا ټول زمونږ د خپله لاسه. همدا حالت مو د جهادو برکت دی. که مونږ له خپل ملت سره ولاړ وای نو نن به يو آزاد هيواد وو. مونږ د خدای لپاره هر څه قربان کړل خو خدای هم له الهاشمي سره ولاړ وو. که له اوله خبر وای نو له خيالي جنته يې هم تير وم.))

همدې قيصو کې يو چې قاري صيب داسې خبره راته وکړې چې شوک وخورم. راته ووايي: ((د سعودي د ګټو لپاره په يمن، سوريه او نورو ځايو کې له ايران پلوه ډلو سره يوازې پښتانه جهاد کوي. بهرني مجاهدين خراسان ته راځي تر څو دلته د الهاشمي خلافت ټينګ کړي او د سعودي او په ځينې ځايو کې د پاکستان جهادو ته په دوامداره ډول خام مواد (مفت پښتانه عسکر) ورولېږي. په خراسان کې تر پښتنو مجاهدينو اوس بهرني مجاهدين ډير دي. ډيری دغه مجاهدين تر خپلو هيوادو دلته زيات خوشاله وي ځکه دوی ته په خراسان کې مفت کور، معاش او پښتنې وينځې ورکول کيږي او هر څه يې چې زړه وغواړي کولای يې شي.))

د قاري صيب په وينا بهرني مجاهدين چې کله هم خراسان ته راځي نو دوی ته ويل کيږي چې افغانان ډير ډارن خلک دي. څومره چې په ډار کې وساتل شي هغومره مو خبره مني. خو که کومه ورځ دې رحم پرې وکړ نو ستا رحم او ښه رويه ورته ستا کمزوري ښکاري او مخالفت دې شروع کوي. همدا دليل دی چې بهرني مجاهدين دومره بې رحمه دي چې په تې خورو ماشومانو هم رحم نه کوي. ډير بيګناه پښتانه يې ووژل. همدا د دوی بې رحمي ده چې له کوچني نه تر زاړه پورې ترينه پښتانه ډاريږي او له ډاره يې احترام کوي.

که د دغو بهرنيو مجاهدينو د چا لور يا خور خوښه شي نو څوک ورته انکار نشي کولای. په خراسان کې د دوی حقوق تر پښتنو ډير زيات دي. دوی ډير منظم او په جنګ کې تر پښتنو ښه تربيه شوي او ښې سلاوې لري. همدې بهرنيو مجاهدينو پښتانه طالبان، داعشيان، حزبيان او نورې د پښتنو مذهبي افراطي ډلې کمزورې کړې او الهاشمي يې قوي کړ. همدا خلک د خلافت په حساسو ځايو کې مرکزونه لري او هغو ځايو ته پښتانه نه پريږدي.

د خبرو په مينځ کې توريالی هم داسې خبره وکړې چې حيران ورته پاتې شم. هغه ووايي: ((دا کومې پښتنې ښځې چې تر ۴۰ پورته دي او د جهاد به نامه له خراسانه ليږل کيږي، ډيرې کمې يې جګړې او يا هم ځانوژنکو حملو ته ليږل کيږي. هغه هم کومې چې ډيرې بدرنګه وي او يا يې هيڅ کار نه وي زده. پاتې ښځو باندې د الهاشمي ورور (ابو عبيده) تجارت کوي. د مالداره عربو چې د کور د کار لپاره ښځې پکار وي نو ابو عبيده همدا پښتنې ورليږي او په بدل کې يې ده ته هره مياشت د هغوی تنخوا راځي. د کور

مالک حق لري چې لدې ښځو څخه هر ډول يې چې زړه وي ګټه واخلي. ان تر دې چې د وژلو حق يې هم لري خو په دغه صورت کې به ابو عبيده ته د دغې ښځې قيمت يعني د يو کال تنخوا ورکوي. ځيني خلک د يو کال د تنخوا په بدل کې دا ښځې اخلي او د بدن غړي يې لکه ګرده، جګر، سترګه، زړه او نور په روغتونو قيمته خرڅوي. ابوعبيده د دغو پښتنو ښځو په وجه ډېر لوی کاروبار جوړ کړی او د مالداره عربي هيوادو په هر ښار کې دفتر لري.

اوس د مالداره عربو په ډيری کورو کې څو څو کسه پښتنې کار کوي. عربو ته هم پښتنې ښځې تر فليپيني او نورو ښځو ارزانه او تر هغوی ډيرې خوارې کښې دي. همدارنګه که عرب له فليپيني ښځو سره زياتی وکړي نو د فليپين هيواد يې پوښتنه کوي خو د پښتنو ښځو د پوښتنې څوک نشته. يو شمير دغه ښځې وروسته له څه وخته له ډير فشار يا شرمه ځان وژني.))

توريالي بيا وويل: ((څو کاله مخکې چې د مالداره عربي هيوادو نرانو له خراسان نه پښتنې وينځې بوتلې نو ځينو غوښتل چې آزادې يې کړي او ودونه ورسره وکړي. خو سعودي، عرب اماراتو او يو شمير نورو مالداره عربي دولتو فرمان صادر کړ چې د دوی هيڅ تبعه حق نلري چې له پښتنو ښځو سره واده وکړي او د عربو نسل خراب کړي. فرمان کې دا هم راغلي چې هيڅ پښتنې وينځې ته بايد د عربي ښځو هومره درجه او يا هم آزادي ورنکړل شي. دغو دولتو له پښتنو ښځو سره واده جرم وګرځاوه او يوازې له دوی نه د وينځو او خدمې په حيث کار اخيستلو ته يې اجازه ورکړه. د دغو هيوادو په قانون کې اوس پښتانه تر عربو ټيټه درجه انسانان بلل کيږي.))

توريالی په غصه کې وويل: ((عرب ورته د انسان په سترګه هم نه ګوري خو دا بيغيرته پښتانه ترينه خپل ځان، ناموس او مال قربانوي. عرب نه غواړي چې نسل يې په پښتنو خراب شي. يعنې تر عربو زمونږ نسل ټيټ دی.)) بيا يو سوړ اسويلی وباسي او ووايي: ((بس نو خپل دين يې دی خود به خپل ځانته پکې برتري ورکوي. که مونږ دين جوړ کړی وو اوس به مو پکې د پښتنو هر څه محترم کړي وو. خو اوس دوی جوړ کړی ځکه خو له ژبې نه نيولې تر ميوو او حيواناتو پورې د دوی هر څه پکې په نورو مقدم او محترم دي. زمونږ انګور د دوی تر خرما ښه او ډيره ګټوره ميوه ده. خو خرما د دوی ميوه ده ځکه تر انګوره معتبره ده او خوراک يې ثواب لري. د همدې ثواب په وجه يې د خرماوو تجارت ښه په درز کې روان دی. د اوښ خو يې ان متيازې محترمې دي او د دين له نظره يې پکې شفا ده. عربي خو ان د قبر د سوال او ځواب، د آخرت د ورځې او د جنت ژبه ده. په حج خو هر کال ملياردونه ډالره ګټي. د دين له نظره يې حتا هغه خدای يې هم په سعودي تر نورو ډير مهربان دی. لنډه دا چې عربو دين داسې جوړ کړی چې په هره برخه کې يې خپله ګټه په نظر کې نيولې. همدا دليل دی چې نن د دين په وجه سعوديان تر نورو مسلمانانو ښه ژوند لري. خو زمونږ ډارن پښتانه د ناليدلي دوزخه دومره ويريږي چې خپل هر څه په عربو قربانوي؟ عرب يې د برابری او ورورولۍ په هوايي خبرو غلطوي خو په عمل کې ځان په پښتنو پورته ګڼي. بس نو تر څو چې لکه پښتنو غوندې احمقان وي، عرب به ترينه هر ډول ګټې اخلي)).

په همدې خبرو کې د قاري صيب ځای ته ورسېږو. توریالی وواییې د زرقاوي ډوډۍ خو مو ونه خوړه راځئ تر هغې دربانديې ښه ډوډۍ وخورم. اشپزخانې ته ننوځي او د ډوډۍ په پخولو شروع وکړي. ما او قاري صيب خپلو خبرو ته دوام ورکړو.

قاري صيب ته وواېم د دې توريالي قيصه خو راته وکړه. دا څوک دی او څنګه يې پېژنې؟

قاري صيب راته شروع شي: ((توريالی يو وخت زمونږ ګاونډي وو. دی د پلار همدا يو زوی دی. څلور خويندې يې درلودې. تر ۲۵ کلنۍ پورې دی دومره مذهبي نه وو که څه هم دغه عمر پورې له ډېرې نويو ځوانانو نه سرسخته مذهبيان جوړېږي. وروسته يې ورو ورو دين ته ميلان زيات شو. بيا به ۵ وخته جمعې ته تلو او له جمعې وروسته به يې وعظ ته غوږ نيوه. څرنګه چې ټول وعظ د جهاد او شهادت په اړه وو نو ده ته هم د جهاد او شهادت شوق پيدا شو. څو وخته وروسته داسې کلک مذهبي شو چې بيخي يې لدې دنيا نه زړه تور شو او خپل نوم يې د ثواب لپاره له توريالي نه حذيفه ته بدل کړ.

دغه وخت به يې له پلار سره هر وخت پدې بحث وو چې ولې د اخرت غم نه خوري چې پدې دنيا کې وخت تيروي. پلار به يې ورته ويل چې دا دی مونځ کوم، روژه نيسم، حلاله مزدوري کوم نور نو څنګه د اخرت غم وخورم. ده به ورته ويل چې نه بايد له يو سره ټول د خدای په لاره کې وځو. پلار به يې ورسره نه منله. خو ده به بيا بيا په همدې خبرو ورسره جنګ کاوه چې څه کوو چې پدې مرداره دنيا کې د غربت ژوند تيروو. جنت کې مو باغونه او بنګلې همداسې خالي پرتې دي. بايد ښځې او نر جهاد ته لاړ شو او ژر تر ژره خپل جنت ته ځان ورسوو. اصلي ژوند خو هلته شروع کيږي. دلته خو چې څومره ډېر ژوند کوو همغومره مو د ګناه کولو چانسونه هم ډيريږي. خو پلار به يې ورسره مخالفت کاوه او ورته به يې ويل چې غواړم ژوند وکړم.

کله چې په کور کې ډېر تنګ شو نو په ۲۷ کلنۍ کې جهاد ته لاړ. که څه هم پلار او مور يې ډېر منع کړ خو ده د هغوی خبره ونه منله. د ده له تګ نه يو څو مياشتې وروسته يې مور د خپل زوی د خفګان له امله مړه شوه. تير کال يې پلار هم د ناروغي په وجه مړ شو.

توريالي چې کله د جهاد لپاره نوم وليکه نو يمن ته يې جګړې ته ولېږه. هلته يې ۵ کاله جنګ وکړ. د جګړې په جريان کې يې ماغزه سر ته راغلل او پوهه شو چې دا جهاد د نورو د ګټو لپاره دی او پښتانه پکې لکه د سون توکي استعماليږي. د جګړو په ټولو ليکو کې به قومنده د بې تجربې عربو په لاس کې وه او پياده عسکر به يې پښتانه وو. د دوی د نااهلې په وجه به په هره حمله کې سلګونه پښتانه ځوانان وژل کيدل. داسې هم ډېر شوي چې په يو ځل به يې څو زره پښتانه لکه پسونه په ماينو فرش شوې سيمه باندې ورخوشې کړل او په يو څو دقيقو کې به ټول ووژل شول. د توريالي له قوله عرب قومندانان پښتنو ته پسونه او د جګړې مقابل لوری پښتنو ته حشرات وايي. ځکه پښتانه مجاهدين دومره ډېر دي چې هر څومره يې وژنې لکه حشرات نور پيدا کيږي.

توريالي په دغو ۵ کلو کې زرګونه پښتانه چې ډېری يې تنکي ځوانان وو، وليدل چې د پرديو د ګټو په جنګو کې د جنتو او حورو په ارمان ووژل شول. په لمړي سر کې به عربو د دوی مړي نه ښخول ځکه يو

خو دومره زیات مړي وو چې هر یو ته قبر کیندل ډیر کار غوښت بل ځینو سعودي قومندانانو نه غوښتل چې د یمن خاوره چې هغه هم یوه عربي هیواد دی د عجمو خراسانیانو په مړو مرداره کړي. خو کله چې د مړو شمیره زیاته شوه او سیمه د خرابو شویو مړو بویونو ونیوله نو سعودیان مجبور شول چې څه غم یې وخوري. دې بدو بویو د ډیرو پښتنو جنګیالیو په زړونو کې د سعودي د جهادو په اړه شکونه پیدا کړل. ځکه دوی ته یې ملایانو ویلي وو چې له شهیدانو خوشبویي ځي او مړي یې نه خرابیږي. خو د دغو پښتنو مړو نه هم بویونه تلل او هم خراب شوي وو. عربي قومندانانو ددې لپاره چې په راتلونکي کې د دغسې شکو د پیدا کیدو مخنیوی وکړي، د پښتنو د مړو د ښخولو امر وکړ. هغه هم داسې چې چیرته به پښتانه مجاهدین مړه شول د هغوی مړي به یې راټول کړل، یوه کنده به یې ورته وکیندله او ټول به یې پکې واچول. بیا به یې پرې خاورې واچولې. نه به د دوی جنازه کیده او نه به ورته کومه دعا کیده. د دوی د ښخولو ځای هم په نښه کیده تر څو د جنګونو د ختمیدو نه پس ترینه دا ځای پاک کړي.))

د قاري صیب په غږ کې غصه او پښیماني ښکاریده. راته ویې ویل: ((ژوندي خو پریږده عرب د پښتنو مړو ته هم احترام نه لري خو پښتانه بیا په عربو د خپل سر، ناموس او مال قربانولو لپاره په قطارو کې ولاړ وي. عرب دوی ته د ماتحت الانسان په سترګه ګوري او د عربو په نزد د پښتنو د ژوند هدف یوازې د عربو خدمت دی اوبس. ډیری پښتانه پدې افتخار کوي چې د عربو خادمان دي ځکه د همدې خدمت په مټ کولای شي د عربو جنت ته لاړ شي.))

بیا یې وویل: ((د توریالي زړه هم لکه د ډیرو نورو پښتنو مجاهدینو له جنګه موړ شوی وو او غوښتل یې بیرته خپل هیواد ته راشي. خو دوی پرته له جنګه بله لاره نه درلوده. ځکه سعودي چې یو ځل کوم پښتانه نارینه او ښځې له خراسانه د جهاد په نوم بوځي بیا دوی ته اجازه نه ورکوي چې بیرته خراسان ته لاړشي. سعودي ډاریږي چې که دوی بیرته لاړ شي نو کیدای شي نورو ته د دې جهاد اصلیت ووایي. چې دغه کار به لږ تر لږه د سعودي جهادو ته د تلونکو شمیره کمه کړي او یا به هم خلک د بهر دنیا له پرمختګو خبر کړي او د خلافت په ضد به راپورته شي. سعودي همدارنګه خپلو پولیسو ته ویلي چې که خراسانیان د سعودي په خاوره چیرته یوازې ویني نو ودې یې نیسي او د سعودي پوځ ته دې یې تسلیم کړي. هغوی یې بیا بیرته جهاد ته لیږي. کوم خراسانیان چې بیا جهاد ته نه ځي نو د جهاد څخه د تیښتې په ګناه ترینه سر پرې کول کیږي.

وروسته له ۵ کلو جګړو نور د توریالی طاقت ونشي او د جنګ له میدانه وتښتي. څو ورځو کې ایله له یمن نه سعودي ته واوړي. د لوږې په وجه مجبور شي چې له سرحد سره نژدې د یو سعودي کور ته ورشي تر څو که د خوراک لپاره لږ څه ورکړي. د کور خاوند چې ده ته وګوري نو ورته ووایي خراساني؟ دی ورته ووایي نعم (هو). د کور خاوند چې دا واوري نو په غصه شي او په عربي کې څه ووایي. بیا دی له لاسه ونیسي او کورته یې کش کړي. هلته یې په یوه کوټه کې بندي کړي.))

قاري صیب دا خبرې کوي چې توریالی راغږ کړي چې ډوډ دی تیاره ده لاس مو ومینځئ. دواړه جګ شو لاسونه پریمنځو. بیرته چې دسترخوان ته راشو نو توریالي په یو غوري کې کطغ اچولی وي او په

دسترخوان يې له قابو سره ايښی وي. مونږ ته قابونه راکړي او راته ووايي: ((چې څومره ترينه خورئ همغومره درته قابو کې واچوئ ټول کطغ کې به لاس نه وهو. د انسانانو په شان به ډوډۍ وخورو.))

د ډوډۍ په سر قاري صيب توريالي ته ووايي چې ماته خپله د تيښتې قيصه وکړي. توريالی شروع شي: ((کله چې د جهادو په اصليت پوه شوم نو ځان راته ډير سپک او کمعقل ښکاره شو. له دين او ديندارۍ مې زړه تور شو او پوهه شوم چې دين يو دام دی چې عربو زمونږ لپاره ايښی. هماغه وو چې د جګړې له لمرۍ کرښې وتښتيدم. کله چې له سرحده واوښتم نو د ډيرې لوږې په وجه د يو عرب کور ته ورغلم. خو هغه د پوليسو افسر راوخوت. پوليسو ته ويل شوي وو چې خراسانيان نيسئ او پوځيانو ته يې ورکوي. دې افسر زه ونيولم او په يوه کوټه کې بندي کړم.

د ده له تلو لږ وروسته د کور يوې ښځې پټه دروازه راخلاصه کړه او دننه راغله. له ما يې په وپوښتل چې پښتون يې؟ ما ورته ځواب ورکړ چې هو. هغې بيا راته وويل چې زمونږ مالک د پوليسو افسر دی. څو ورځې مخکې يې هم ۲ کسه پښتانه ونيول. يوه ورځ يې په همدې کوټه کې بندي وساتل او بيا يې د سعودي پوځ ته تسليم کړل. بيا يې وويل چې له دې سره درې نورې پښتنې هم پدې کور کې خادمانې دي خو مالک يې ډيرظالم سړی دی او هر وخت يې وهي. د وهلو اثار يې ان په مخ ښکاريدل. د خبرو په مينځ کې هغه درې نورې ښځې هم راشي.

په دوی کې يوه راته په ژړا شي او راته ووايي چې څلور کاله مخکې مې زلمی زوی او ميړه جهاد ته لاړل، پيغلې لورګانې مې هم جهاد ته وليږلې او کوچنی زوی مې مدرسې ته ورکړ. زه څه خبره وم چې له مونږ سره به د جهاد په نوم داسې چل کيږي او ټوله کورنۍ به مې قرباني کيږي. ما خو فکر کاوه چې څو ورځې وروسته به ټول په جنت کې يو. د دې ښځې په ژړا کې نااميدي له ورايه ښکاريده. بيا يې وويل چې آيا خدای مو نهويني چې په مونږ څومره ظلم روان دی؟ که مو ويني بيا ولې چپ دی؟ يا خو يې په داسې ظالمانو زور نه رسيږي او يا هم داسې ظالمان ورته تر مونږ نژدې دي. ما مې خپله ټوله کورنۍ د خدای د رضا لپاره قربان کړه خو خدای راباندې بيا هم داسې وحشي مقرر کړ.

پدې وخت کې يوه ښځه جګه شوه او ما ته يې ډوډۍ راوړه. بلې راته د خپل مالک د ظلمو قيصه شروع کړه چې مالک يې يوه دوره لري او هروخت پرې دوی وهي. هغې وويل چې پخوا ورسره دوه نورې پښتنې هم خادمانې وې. خو هغوی د دې کس د ظلم نه په تنګ شوې او وتښتيدې. خو ده بيرته پيدا کړې او زمونږ په مخکې يې له دواړو سترګې وويستې. بيا يې لمر ته وتړلې تر هغه چې دواړه د ګرمې له وجهې مړې شوې. دې خبرو سره زما وينه په جوش راغله. مونږ په خبرو کې لګيا وو چې د دروازې اواز شو. څلور واړه په منډه له کوټې ووتې او د کوټې دروازه يې خلاصه پريښوده. خو مالک يې دوی وليدې چې دې کوټې ته راغلې وې ځکه نو په دوی پسې له خپلې دورې سره ورغی او په اشپزخانه کې يې د دوی په وهلو شروع وکړه. ما چې د دوی د چيغو غږ واوريد نو زه هم ورپسې اشپزخانې ته ورغلم. هلته دغه عربی لګيا وو او خپلې پښتنې خادمانې يې په دورو وهلې. المارۍ ته چې مې وکتل نو له شيشې نه غټه چاړه راته ښکاره شوه. ژر مې راواخيسته او تر څو چې عرب راکتل ما په غاړه په چاړه ووهه. هغه چې پخپلو لاسو غاړه ونيوله ما په خيټه کې څو چړې وواهه تر څو عرب راوغورځيد او ځای په ځای مړ شو.

په دغو ښځو کې چې کومه مشره وه هغې ما ته وويل چې دوی ټولې په يوه کوټه کې بندي کړم او له ځان سره يو څه خوراک واخلم او وتښتم. هغوی وويل که پوليس ترينه پوښتنه وکړي نو مونږ به ورته ووايو چې مونږ خبرې نه يو ميړه مو مونږ په کوټه کې بندي کړي وو. دا چې بهر څه کيدل او مونږ نشو کولای له کوټې ووځو. هماغسې مې وکړل. په ۵ کاله جنګ کې مې ډير خلک ووژل خو دا لمړنی ځل وو چې د يو کس په وژلو پښيمانه نشوم.

لدې ځايه د سعودي د ربع الخالي دشتي په لور وتښتيدم. وروسته له څو هفتو سفره د الشيبه په سيمه کې له يو پاکستاني پښتون سره مخ شوم. هغه ډير مهربانه انسان وو چې نژدې ۳۰ کاله يې دغه سيمه کې د يو عرب سره کار کاوه. د ده مالک امريکايي ښځه درلوده او ډيری وخت به دی او ماشومان يې په امريکا کې وو. يوازې په درې مياشتو رخصتيو کې به راتلل. نور به ټول وخت دی په دغه لوی کور کې تنها وو.

د دغه پښتون نوم عجب ګل وو او ډير غيرتي سړی وو. عجب ګل ته مې ټوله قيصه وکړه. هغه ځان سره د خپل مالک کور ته بوتلم او راته ويې ويل چې ته زما پښتون ورور يې او زه به دې دلته تر څو چې کولای شم له ځان سره وساتم.))

توريالي وويل: ((عجب ګل په ځوانۍ کې کلک نيشنلی او د لر او بر افغان د يووالي غوښتونکی وو. خو کله چې پښتنو خراسان جوړ کړ نو د پاکستان حکومت د نيشنل او نورو پښتونپاله ګوند ملا ورماته کړه. يو شمير يې خراسان ته وشړل او يو شمير نور يې ووژل. د ده هم له پښتنو زړه تور شو. هماغه وو چې له خپل تره زوی سره د سعودي مزدوري ته راغی.

عجب ګل به راته ويل چې په کومه ورځ بر پښتنوخپله پښتونولي او افغانيت په اسلام قربان کړل هماغه ورځ د پښتون قوم زوال شروع شو. هغه به راته ويل چې تاسې د مذهبي افراط په وجه تباه شوی او ستاسې له لاسه په مونږ هم ډير ظلمونه وشول. د هغه په وينا لکه د څو سوه کاله مخکې په شان پښتانه بيا د دين په نوم د پرديو خادمان شوي او پردي پرې حکومت کوي. خو دا ځل به د پرديو د ګټو په جګړو کې د پښتون نوم او نشان ورکيږي.))

توريالي بيا وويل: ((يو څو وخته مې چې له عجب ګل سره تير کړل نو د تلويزون او انټرنيټ له لارې له دنيا خبر شوم. پخپل جهالت او کمعقلی افسوس راغی. مونږ ريښتيا هم له دنيا ناخبره په وحشت کې ژوند کوو. عربو ځانو ته په دښتو کې ماڼۍ جوړې کړي او په همدې دښتو کې يې د ژوند هر سهولت ځانو ته برابر کړی. دوی پدې دنيا ښه ژوند کوي خو مونږ ته وايي چې ژر تر ژره هغې دنيا ته لاړ شو. د جنت او دوزخ په قيصو دوی تر مونږ ښه پوهيږي ځکه همدوی مونږ ته دا قيصې راورسولې، خو دوی بيا هم د دې دنيا ژوند ته اهميت ورکوي. که دا جنتونه، حورې، بنګلي او ميوې حقيقت وي نو بيا دوی ولې ژر ژر نه ورځي چې مونږ ورليږي؟))

توريالی مسکی شي او وايي: ((يوه ورځ له عجب ګل سره د هغه د تره د زوی ليدو لپاره بل ښار ته تلم چې په لاره کې يو کس ووينم چې بل کس يې په شا کړی وي او د سرک خواته راروان وي. چې ورنژدې

شو نو وګورو چې د دواړو جامې به وينو ککړې دي. موټر ودروو او دواړه راوخيژوو.)) توريالی بيا قاري صيب ته مخ وروا ړوي او ورته ووايي چې په هماغه وخت کې مې وپيژندې چې پښتون يې.

قاري صيب په ځواب کې ورته ووايي چې هغه هم ډېره بده ورځ وه. زه حيران ورته وګورم او قاري صيب نه وپوښتم چې تا سعودي کې څه کول؟

قاري صيب يو سوړ اسويلی وباسي او راته شروع شي: ((يو وخت زه هم د جهاد او شهادت سخت شوقي وم. زه هم کمعقل وم او له ژونده مې توره تيښته وه. غوښتل مې ژر تر ژره شهيد شم او خپلو حورو او جنت ته ورشم. خو ما اول غوښتل چې حفظ وکړم او تر څنګ يې د جنت ژبه (عربي) هم زده کړم. ځکه د شهادت په وجه به ۷۰ دوزخيان او د حفظ په وجه به ۱۰ نور دوزخيان جنت ته بوځم. کله مې چې حفظ وکړ نو غوښتل مې چې جهاد ته لاړ شم. پلار مې په کوچنيوالي کې د ورپيښې ناروغی له امله مړ شوی وو ځکه مې له موره اجازه وغوښته. خو مور مې راته وويل چې زمونږ خو نور څوک نشته. دا لس کسه هم ډېر دي چې جنت ته يې بوځې. زما زړه نه منله او غوښتل مې چې ۸۰ کسه بايد جنت ته بوځم. مور مې هم نشوای خفه کولای او شهادت ته مې هم تلوار وو.

د خپل دې مشکل د حل لپاره يوه ورځ د مولوي يسير حقاني دارالعلوم ته ورغلم. په دغه ورځ دی پخپله هم ناست وو او درس يې ورکاوه. وروسته له درسه مې ورته خپل مشکل وويلی. هغه رانه په ځواب کې پوښتنه وکړه چې مور دې درباندې ګرانه ده که زمونږ خوږ نبي حضرت محمد ص؟ ما پرته له فکر کولو ورته وويل چې خپل خوږ نبي حضرت محمد ص راته تر موره ډېر ګران دی. هغه راته بيا وويل چې داسې ده نو همدا اوس لاړ شه او جهاد ته نوم وليکه ځکه زمونږ د خوږ پيغمبر هيواد له کفارو سره په جګړه بوخت دی. که کفار يې وګټي نو کيدای شي مکه معظمه او مدينه منوره هم ورانه کړي. بيا يې راته وويل چې مور دې د خدای په هيله پرېږده هغه به يې تر تا ښه وساتي. د ده خبرو په احساساتو کې راوستم او هماغه ساعت لاړم جهاد ته مې نوم وليکه. د نوم ليکنې له مرکزه يې نيغ هوايي ډګر ته بوتلم. د شپې يې له نژدې سل کسه نورو پښتنو سره په الوتکه کې کښېنولو او د سعودي په لور مو حرکت وکړ.

د الوتکې په مخکې برخه کې څوک مهم عرب ناست وو ځکه شاوخوا يې لس کسه مسلح کسان وو او مونږ ته اجازه نه وه چې هغې خواته نژدې ورشو. زه ورته تر ټولو نژدې ناست وم. تقريباً دوه ساعته وروسته اعلان وشو چې مونږ د سعودي سرحد ته نژدې يو. پدې وخت کې الوتکه يوه جټکه وخوري او يو دم يې برقونه ګل شي. مسلح کسان هم ژر ژر په چوکيو کښيني او مونږ ته ووايي چې څوک له خپله ځايه پانه څېرئ. الوتکه ورو ورو ټيټيږي. ځمکې ته چې نژدې کيږو نو سرعت يې هم ډېريږي. زه مې کمربند کلک وتړم او سر مې د زنګنو مينځ کې له کله څنګه چې د سيټ په جيب کې په کاغذ کې ښودل شوي وو، ننباسم. الوتکه چې ځمکې ته نژدې کيږي نو يو دم خلک په زوره کلمې شروع کړي. وروسته په ځان پوه نشوم خو چې سترګې مې لوڅې کړې نو الوتکه نيمايي شوې وه او زما نه دوه سيټه شاته نيمه الوتکه نه وه. د الوتکې نيمايي مخکې برخه چې زه هم پکې وم يو څه په شګو کې ننوتلې وه. له سترګو خلاصولو سره مې په سر او چپه اوږه کې د سخت درد احساس وکړ. زه هم پوره په خود نه وم خو داسې ښکاريده چې پرته له ما نور ټول مړه شوي وي. ورو راپاڅيږم او غواړم له الوتکې ښکته شم. خو د ښکته کيدو په وخت کې د

چا آواز واورم. چې د الوتکې د مخې خواته لاړ شم نو هماغه عرب پروت وي او زګروېږي. له ځانه سره يې له الوتکې راښکته کړم.

په شګو کې يې لږ کش کړم خو له درده چيغې شروع کړي. بيا يې همالته پرېږدم او نژدې په يوه غونډۍ وخيژم تر څو شاوخوا که کوم کور يا خلک پيدا کړم. دشته کې هيڅ د کور درک نه وي خو په يو څه فاصله کې يو سرک ووينم. بيرته راښکته شم. دا عرب په شا کړم او د سرک په لور روان شم. لرې نه يو موټر راښکاره شي. مونږ چې ويني نو ودرېږي. دوه کسه له موټره راووځي او له مونږ سره مرسته وکړي. نور په ځان پوه نشوم خو چې سترګې مې خلاصې کړې نو په روغتون کې پروت وم او عجب ګل او توريالی مې څنګ ته ولاړ وو.

وروسته خبر شوم چې دا عرب د سعودي دولت د استخباراتو ډېر لوی افسر، ابو احمد دی. همدا دليل وو چې کله مو دی روغتون ته راوست نو روغتون ته يو زيات شمير نظامي کسان راغلل او په هره دروازه کې يې امنيت ونيو. روغتون کې يو سعودي عسکر بل ته وويل چې ايرانيانو د الکترومقناطيسي سلاح پواسطه پدې الوتکه حمله وکړه او ټول کمپيوټري سيستمونه يې ورته له مينځه يوړل. همدا دليل وو چې له سعودي سره د دوی تماس قطع شو او د الوتکې کنټرول يې له لاسه ووت. هغه بل سعودي عسکر ورته وويل چې دا خراسانۍ او ابواحمد ريښتيا هم خوش قسمته دي چې ژوندي پاتې شول.

څو ورځې وروسته زه له روغتونه خارج شوم خو دغه عرب لابستر وو. له روغتونه يې په نظامي موټر کې يو ډېر لوکس هوټل ته بوتلم. د سعوديانو عصري ژوند مې چې وليد نو حيران شوم چې دوی خو په دين تر مونږ هم ښه پوهيږي دوی نو بيا ولې جنت ته ژر نه ځي چې پدې فاني دنيا کې ځانته مانۍ جوړوي؟ ځان سره به مې ويل چې د قيامت په ورځ چې دوی کله د اوسپنې په سره تبۍ ولاړ وي او د خپل مال حساب خدای ته ورکوي نو څومره به په تکليف وي. تر دغه وخته ما هم له خدايه د غربت ژوند غوښته ځکه د اسلام پيغمبر او ډېر اصحابان غريب وو او په دين کې د غربت ډېر فضيلتونه بيان شوي. همدارنګه د قيامت په ورځ چې غريب کله خدای ته حساب ورکوي نو په سره تبۍ به ډېر وخت نه درېږي او پښې به يې نه سوځي. بل دا چې غريب به تر مالداره ۵۰۰ کاله مخکې جنت ته ځي.

توريالی او عجب ګل به هم هره ورځ دې هوټل ته راتلل. ډېری وخت به مو د دين، جهاد او د الهاشمي د خلافت په اړه بحثونه کول. څو ورځې وروسته دغه عرب چې لا هم بستر وو روغتون ته وروغوښتم. روغتون کې يې راته وويل چې تا زما ژوند ژغورلی او په ما دې احسان کړی. بيا يې لاس راکړ او راته يې وويل چې نن نه پس مې لکه ورور داسې يې. د بستر بل څنګ ته يې يوه ښځه او يو سړی هم ناست وو. هغوی ته يې مخ وراواړوه او ورته يې وويل چې دا دی هغه خراسانۍ ځوان چې ستاسې زوی يې له مرګه وژغوره. بيا يې ما ته وويل چې دا مې مور او پلار دي. هغوی ماته راغلل او په ژړا يې له ما نه مننه وکړه. د دوی له ژوند سره مينه مې چې وليده نو پخپل حال ډېر افسوس راغی. يو دوی دي چې غواړي ښه ژوند وکړي او د ژوند ټول سهولتونه دې ولري او يو مونږ يو چې يا خو د غربت او په شلو غضبو ککړ ژوند غواړو او يا هم مرګ (شهادت).

زه بیا ابواحمد ته ووایم چې په هوټل کې مې زړه تنګیږي او غواړم له عجب ګل او توریالي سره یو څو وخته تیر کړم. دی راته ووایي هیڅ مشکل نه دی. کله چې وځم نو دوه کسه باډیګارډان راسره ولیږي. همدارنګه یو بل افسر ته پټ څه ووایي. هغه افسر له ماسره تر موټره لاړ شي. په موټر کې چې کښینم نو راته یو بنډل پیسې راکړي او راته ووایي چې دا دوه کسه او دا موټر به تر هغه تاسره وي تر څو چې ته زمونږ میلمه یې. له روغتونه په هماغه موټر کې له باډیګارډانو سره د عجب ګل ځای ته ورشم.

درې میاشتې له عجب ګل او توریالي سره همته پاتې شوم. په دا درې میاشتو کې مې ډیر څه زده کړل. د ژوند او انسانانو په اړه مې پکې فکر بدل شو او عقل مې سرته راغی. هلته پوه شوم چې مونږ د نړۍ تر ټولو جاهل، شاته پاتې، کمعقل، له دنیا ناخبره او په یوه خیالي دنیا کې اوسیدونکي خلک یو. خو تر ټولو ډیر دې ته ځوریدم چې ډیری خلک مو پخپل دغه جهالت ویاړي او همدغه د جهالت ژوند غواړي. ریښتیا هم د خلکو غلطول اسان دي خو د غلط شویو خلکو پدې پوهول چې دوی غلط شوي ډیر ګران کار دی. ښتانه ملایانو ډیر په اسانه غلط کړل خو اوس دا ډیر سخت کار دی چې دوی پدې پوهه کړې چې دوی غلط شوي ځکه اوس ښتانه هغو ځنځیرونو ته چې دوی پرې تړلي د تقدس په سترګه ګوري. د خپلو جنتو لپاره او د خپلو دوزخو له ډاره یې خپل جنت غوندې هیواد اول ټوټې ټوټې کړ او بیا یې ځانته ترینه دوزخ جوړ کړ. دنیا چیرته ورسیده خو مونږ نور هم شاته روان یو. لا هم لکه د اوومې پیړۍ په شان عقیده لرو چې دنیا د کفارو لپاره ده او مسلمان باید خپله ټوله توجه په هغې دنیا واچوي. وحشت راته عادي شوی. د ژوند هیڅ سهولت ته هم لاسرسی نلرو. علم مو په مکمل ډول پریښی. د ځوانانو او پیغلو لوی ارمان مو جهاد او شهادت دی. نه د هیواد غم ورسره شته نه د ملت او نه هم د خپلوانو. کورني ارزښتونه له مینځه تللي او د خپلې عقیدې لپاره پلار ان اولاد قربانوي او اولاد ان مور او پلار.))

قاري صیب بیا ووایي: ((بس ما خو له هماغه وخت نه فیصله وکړه چې د عربو جنت ته نه ځم. د یو ښه انسان په حیث به ښه ژوند کوم او کوښښ به کوم چې له نورو سره مرسته وکړم. که جنت وي نو د کایناتو خدای به یې راکړي که نه وي نو ښتنو به د هیڅ لپاره خپل ژوند ضایع کړی وي.

هغوی چې نن هر څه پرته له کوم عقلي او منطقي ثبوته خدای ته منصوبوي نو پدې دنیا به هم د نورو لاس لاندې په جهالت او غربت کې ژوند تیروي او که جنت او دوزخ وي نو په پټو سترګو د هرې بې علمه او بې منطقه خبرې منلو په تور به یې هلته هم دوزخ ځای وي.))

بیا ما او توریالي ته مخ راواړوي او راته ووایي: ((پوهیږم دې خبرو ته مې کوم علمي ثبوت نلرم. خو مذهبیان هم خپلو خبرو ته کوم علمي، عقلي او منطقي ثبوت نلري. د هغوی په نسبت زما دا خبرې خو لږ تر لږه په منطق برابرې دي. هغوی خو د خلکو خبرې خدای ته منصوبوي. خدای څه ضرورت لري چې یو کس سره په پټ ځای کې پټې خبرې وکړي؟ داسې خو هر څوک دعوه کولای شي چې ما سره خدای خبرې کړي او راته ویلي یې دي چې ځه خلکو ته ووایه چې دا کارونه وکړي او دا نه. خدای ته خو هیڅ هم مشکل نه دي. که وغواړي چې انسانانو ته څه ووایي نو خپله یې هم ورته ویلای شي. چې په یو وخت د ملیونونو انسانانو دعا اوریدای شي نو خبرې هم ورسره کولای شي. خدای لایتناهي قدرت لري او دا ورته

هیڅ مشکل نه دي چې له هر انسان سره بیل بیل وغږیږي او خپله خبره ورته وکړي. داسې به د دینو په سر د کاروباریانو اصلي څهره هم خلکو ته معلومه شي.))

له لږ فکر نه وروسته قاري صیب ووایي: ((زه خو وایم چې خدای مونږ ته عقل راکړی تر څو خپله لاره پرې پیدا کړو. نور هغه زمونږ په ژوند کې مداخله نه کوي. ځکه نو نه مو ښیرا ځای نیسي نه دعا. یوازې د عقل استعمالول او کار باندې خپل مشکلات حلولای شو او په پښو دریدلای شو. خو زه له پښتنو دا طمع نه لرم ځکه پښتانه دیني نشي داسې بیخوده کړي چې د عقل استعمالول ورته ګناه ښکاري. همدا دلیل دی چې زه له پښتنو نا امیده شوی یم. دوی اوس هغې مرحلې ته رسیدلي چې څوک یې هم نشي ژغورلای او له مینځه تګ یې حتمي دی. دوی خپلې تباهي ته منډې وروهي. خو دا ښه ده چې افغانستان تجزیه شو کنه اوس به نورو قومو هم زمونږ د جهالت قیمت پرې کاوه.))

قاري صیب بیا چپ شي او همداسې سوچ کې ډوب شي. په کوټه کې یو څو شیبې خاموشي خپره شي. له لږ ځنډ وروسته ترینه پوښتنه وکړم چې څه وخت بیرته کابل ته راغلې؟ هغه راته ووایي: ((درې میاشتې وروسته زه او توریالی بیرته له ابو احمد سره کابل ته راغلو. ما نه غوښتل چې الهاشمي ته کار وکړم خو د ابواحمد په ټینګار مې په کابل کې د جلب او جذب د یو مرکز مشرتوب ومنه او توریالی مې خپل معاون وټاکه.

ابواحمد په خراسان کې د سعودي تر ټولو لوړ رتبه افسر او د سعودي نماینده دی. الهاشمي د ابو احمد ځای ته هفته کې دوه ځله ورځي او خپل کاري راپور ورکوي. څو ځل به چې مونږ له ابواحمد سره وو نو الهاشمي به راغی. د ابو احمد د شطرنج لوبه خوښیږي. چې ورشو نو له توریالي سره خامخا د شطرنج یوه لوبه کوي. کله کله خو توریالي او ما پسې اواحوال رالیږي چې ورشو. ځینې وخت چې مونږ هلته یو او الهاشمي راشي نو ابواحمد مونږ ته په ټوکو کې وایي چې خلیفه مو راغی. بیا الهاشمي تر هغه منتظر کښینوي چې تر څو یې د شطرنج لوبه نه وي خلاصه کړې.))

قاري صیب بیا د ابو احمد په اړه راته ووایي: ((ابو احمد په غرب کې زده کړه کړې او تر ډیره یو روشنفکره انسان دی خو د خپلو ملي ګټو په وجه مجبور دی چې د خراسان خلافت وساتي. یوه ورځ یې راته وویل چې زما نه خوښیږي چې میلونونه پښتانه دې زمونږ لپاره قرباني شي خو همدې کې زمونږ ملي ګټه ده او زه مجبور یم خپله خوښه پخپلې ملي ګټې باندې قربان کړم. بیا یې وویل چې پدې کې زمونږ هم دومره ګناه نشته. پښتانه خپله غواړي چې یو بادار دې ولري او د هغه لپاره دې خپل سر، اولاد، ناموس او مال قربان کړي. پنجابیان، بنګله دیشیان، ایرانیان او نور چې نه غواړي نو د نورو د ګټو لپاره نه قربانیږي. په اخر کې یې راته وویل چې د پښتنو تر الهاشمي او عربو لوی دښمن د دوی خپل جهالت دی ځکه همدا جهالت دوی مجبوروي چې هر څه په پټو سترګو پرته له پوښتنې کولو ومني.))

همدې خبرو کې ډوډۍ وخورو او دسترخان ټول کړو. له چایو څخه وروسته ویده شو. سهار چې راپاڅیږم نو قاري صیب نه وي. توریالی راته ووایي چې په قاري صیب پسې سهار وخته د ابواحمد کسان راغلي وو هغه سره یې څه ضروري کار دی.

توريالۍ راته ووايي راځه ما سره کار ته لاړ شه. قاري صيب هم بيا همالته راځي. له توريالي سره پياده روان شم. په لاره کې راته توريالۍ وايي چې د پښتنو لپاره په ټول خراسان کې پنځه روغتونونه هم نشته. ډيرى پښتانه ډاکټران کافران ګڼي او په ځای يې په دمو او تعويذو تکيه کوي. دوی مرضونه د خدای لخوا يو امتحان او يا هم د کومې ګناه سزا ګڼي. ځينې خلک خو ان وايي چې که څوک نه ناجوړه کيږي نو پخپل ايمان دې وډار شي. د ښې غذا، ډاکټر او دوا د نشتوالي په وجه د پښتنو اوسط عمر تر ۴۰ هم کم دی او د کمزوري وجود په وجه له عادي مرضو هم مړه کيږي. کله چې څوک له مرضه مړه شي نو خلک وايي چې ګناهونه يې وتړکيدل او خدای وبښلو. هر کال لکونه کسان د طبي مرستو له نشتوالي او خراب ژوند له امله مري. همدارنګه يو زيات شمير مينډې د ماشوم پيدا کيدو په وخت کې مري. که څه هم د پښتنو د ماشوم زيږولو کارخانې چالانده دي خو بيا هم د پښتنو نفوس د جهادو او مرضو په وجه په کميدو دی.

تير کال په څو جنوبي ولاياتو کې د انفلوينزا ناروغي راغلې وه. د الهاشمي بهرنيو عسکرو هغه سيمې کلابندې کړې او څوک يې نه پريښودل چې ترينه راووځي يا هلته لاړ شي. نتيجه کې يې تر پنځه لکه ډير کسان په شمول د ماشومانو مړه شول او يا هم دوی ووژل. د مړو د بوی له وجهې د هغو سيمو څنګ ته هم څوک نشوای تيريدای. الهاشمي له پاکستاني اردو مرسته وغوښته. پاکستاني هوايي ځواک د نيپام بمونو (دا بمونه په سيمه کې اور توليدوي او هر څه سوځوي) او يو ډول نورو کيمياوي سلاو پواسطه د دغو سيمو مړي وسوځول. لدې کاره چې کله ملګري ملتونه خبر شول نو په خراسان يې سخت انتقادونه ونيول خو د پاکستان، سعودي او د دوی د ملاتړو د فشار په وجه يې څه ونشوای کړای. په څو هفتو کې دا موضوع خاموشه شوه.

الهاشمي خراسان داسې ساتي لکه دچرګانو فارم. ناجوړه له مينځه وړي او جوړ جهادو ته ليږي. نن د پښتون د ژوند هدف همدا دی چې خپل سر د عربو د ګټو لپاره قربان کړي. او دا کار پښتون د جنت او حورو لپاره په خوشالۍ کوي.

د مرضو تر څنګ لوږه هم د الهاشمي د خلافت لويه ستونزه ده په ځانګړې توګه په لرې پرتو سيمو کې. دا څو کاله د وچکالۍ او مرضونو په وجه فصلونه ښه حاصل نه کوي ځکه نو په يو شمير سيمو کې خلک له لوږې سره مخ دي. د دغو سيمو ملايان خلکو ته د اصحابانو د لوږو قيصې کوي او ورته وايي چې لکه اصحابانو مو په خيټو پورې مو تيګې وتړئ. خو دا کار د ګټې په ځای تاوان لري ځکه د دوی لا ډيره انرژي مصرفوي او نور يې هم وږي کوي. په خلافت کې هفته کې دوه ځل د باران لپاره مونځونه کيږي خو باران نه کيږي. پښتانه بيا هم ځان ملامتوي چې حتماً يې اعمال خرابه دي چې خدای پرې خپل رحم نه اوروي. د پښتنو فکر داسې شوی چې که باران پرې ډير شي او سيلاب شي هم ځان ملامتوي او خپل ګناهونه ددې سيلاب د راتلو سبب ګڼي. او که باران پرې کم شي او وچکالي شي بيا هم ځان ملامتوي او خپل ګناهونه د وچکالۍ دليل ګڼي. نور خلک په کار خپل تقدير جوړوي خو دوی له خدايه غواړي چې هر کال دومره باران ووري چې نه وچکالي شي او نه سيلاب. لنډه دا چې پښتانه هره طبعي پيښه او غيرنورمال حالت له خپلو اعمالو سره تړي. ددې په ځای چې له دغې طبعي پيښې يا غير نورمال حالت سره مقابله کړي او خپل حالت بدل کړي، ځانونه ملامتوي او خدای ته ژړاګانې او عذرونه کوي تر څو

هغه يې حالت بدل کړي. خدای به هم پدې کمعقلو پوري ځنګه خاندي. په هر صورت که د لريو پرتو سيمو په اړه الهاشمي کوم اقدام ونکړي نو په راتلونکو دوه درې هفتو کې به لکونه خلک له لوږې مړه شي.

عام پښتانه نه برق لري، نه روغتون، نه سرک، نه ښوونځۍ او نه هم کوم بل عام المنفعه ځای. دوی دا شيان خپله هم نه غواړي ځکه وايي که دا شيان ولري نو له دنيا سره به يې مينه پيدا شي او د آخرت په اړه به بيا دومره فکر نه کوي. ځينو خلکو چې په کورو باندې يې له پخوا دوه يا درې منزله آبادي جوړه کړې وه، چې د اصحابانو د ساده ژوند قيصې واوريدې نو لکه د اصحابانو يې هغه دوهم او دريم پوړ ترينه ونړول. دوی وايي چې خدای به دوی په سره تبۍ دروي او د هرڅه پوښتنه به ترينه کوي. د چا چې مال ډير وي هغوی به په دغه تبۍ ډير دريږي او د هر څه ځواب به ورکوي.))

توريالی په غصه شي او ووايي: ((دا خلک دومره احمقان دي. له يوې خوا ورته د سليمان او سکندر ذولقرنين چې لويې لويې باچاياني يې درلودې صفتونه کوي او هم ورته وايي چې خيرات ورکوونکی تر خيرات اخيستونکي ښه دی خو له بلې خوا يې د غريبي ژوند ته هڅوي. ريښتيا هم چيرته چې له ډاره پوښتنې کول نه وي نو همداسې بې منطقه شيان به خلک په پټو سترګو مني او ښه ژوند کول به ورته ګناه ښکاري.))

بيا ووايي: ((ماشومان يې چې د ۵ يا ۶ کلو شي نو بيا يې مدرسې ته ليږي. دوی په مدرسو کې مياشتې مياشتې او يا هم کلونه کلونه پراته وي. د ملا او مولوي چې څه زړه وي هغه پرې کوي. نه څوک ترينه خبريږي او نه څوک دا جرئت لري چې له ملا پوښتنه وکړي چې له دغو ماشومانو څه ډول ګټه اخلي. همدارنګه له ماشومتوبه د دوی ماغزه مينځل کيږي او سخت دريزه وهابي مسلمانان رالويږي. ددې ترڅنګ له ماشومتوبه نظامي زده کړې هم ورکول کيږي. چې لوی شي نو په پښتنو کې همدا ډله خلک د الهاشمي تر ټولو خطرناکه عسکر شي. دوی ته له ماشوموالي يوازې وژل ورزده کيږي.

په خراسان کې ټول خلک هم په بد حالت کې ژوند نه کوي. ديني عالمانو او ملايانو ته خلافت مياشتينۍ تنخوا، د قربانۍ پسونه او کارتن کارتن خرماوې ورکوي. د بهرنيو مجاهدينو بيا تر ټولو ښه ژوند دی. دوی ته د هوايي ميدانو تر څنګ بيل ښارګوټي جوړ شوي چې يوازې دوی پکې ژوند کوي. پدې ښارګوټو کې دوی پاخه کورونه، برق، سټلايټ ټيليفون، په کور کې انټرنيټ، روغتون، ښوونځي او نور سهولتونه لري. دغو ښارګوټو ته د پښتنو نارينه نشي تلای يوازې پښتنې وينځې او هغه پښتنې کارګرې چې په دغو کورو کې کار کوي، دغو ښارګوټو ته د تګ اجازه لري.))

د ګاونډيانو او نورې نړۍ په اړه راته توريالی ووايي: ((له څه وخت نه چې آريانا له افغانستانه جدا شوې نو د ژوند په هر ډګر کې يې پرمختګونه کړي. خلک يې ښوونځيو، روغتونو او پوهنتونو ته لاسرسی لري. ډيری هيواد يې ۲۴ ساعته برق لري. سرکونه يې پاخه دي. په نړۍ کې د يو مذهبي افراطي يا ترهګري هيواد په حيث نه بلکې د يو آزاد سيکولر هيواد په حيث پيژندل کيږي چيرته چې د مسلمان او نامسلمان حقوق يو شان دي. چيرته چې خلک ملي ګټې پخپله عقيده يا په عربو نه قربانوي. په آريانا کې

لمړیتوب د آریانا ملي ګټو ته ورکړل شوی. زه خوشاله یم چې دوی له مونږ نه بیل شول کنه نن به دوی هم مونږ له ځانه سره پدې وحشت کې ساتلي وو.

په ځنګ کې مو پاکستان هم ډیر پرمختګ کړی. ترهګر او ترهګر پلوه پښتانه او نور د جهادو شوقیان یې خراسان ته ولیږل. د قبایلو ځیني سیمې یې هم خراسان ته ورکړې. د الهاشمي په فتوا او د سعودي په مرسته پاکستان کې دننه مذهبي ترهګري ناروا او کبیره ګناه اعلان شوه. پاکستان اوس په هند او کشمیر کې د ترهګریزو بریدو لپاره له خراسانه مفت ډلې ډلې مجاهدین بیایي. د پاکستان دولت همدارنګه د بلوچ آزادي غوښتونکو ملا ورماته کړه او د یو سلسله عملیاتو په ترڅ کې یې لکه د بنګله دیشیانو په شان لکونه بیګناه بلوچان ووژل. اوس د پاکستان اقتصاد د چین، امریکا، روس او سعودي په مرستو بیرته پخپلو پښو دریدلی. چین د کاشغر او ګوادر ترمینځ تجارتي لار جوړه کړې. پاکستان ورځ تر بلې پرمختګ کوي.

همدارنګه انسانان په لمړي ځل مریخ ته لاړل او په سپوږمۍ کې یې دایمي هستوګنځای جوړ کړی. هایپرلووپ (نوی پرمختللی او ډیر لوړ سرعت لرونکی د ریل سیستم) ورو ورو د نړۍ هیوادونه او خلک سره نښلوي. ساینس دومره مخکې تللي چې اوس ماشومان د مور او پلار په خوښه ډیزانوي. که ته غواړې د ماشوم د ویښتانو، پوستکي او سترګو رنګ دې کوم خاص رنګ وي دوی یې ډې این اې درته اصلاح کوي.

نړیوالو دومره پرمختګ کړی چې زمونږ عقل ورته کار نه کوي خو زمونږ خلک لاهم په دیوانو، پیریانو، شیطانانو، ملایکو، ښامارانو او نورو خیالي کرکترونو عقیده لري. پښتانه سره لدې چې د نړۍ شاته پاتې او په شلو غضبو ککړ خلک دي، بیا هم ځان په نورو بر او خپل ژوند په نورو بهتر ګڼي. دوی اوس په یوه خیالي دنیا کې اوسیږي او د یوې بلې خیالي دنیا انتظار باسي.))

په همدې قیصو کې د توریالي د کار ځای ته ورسیږو. هلته په قطارو کې یو شمیر نارینه جهاد ته د نوم لیکلو لپاره ولاړ وي. ډیری یې نوي ځوانان وي. توریالی راته ووایي چې یو ځل مرکز کې دننه حالات ګورم او بیرته راځم بیا به بازار ته لاړ شو. توریالی دننه لاړ شي او زه په قطارو کې ولاړو ځوانانو ته ګورم. په یو قطار کې ولاړ څو ځوانان چې عمرونه یې د ۱۴ او ۱۸ ترمینځ وي، پخپلو کې خبرې کوي او سره خاندي. ورنژدې شم او غوږ ورته ونیسم. په دوی کې یو ځوان هغه بل ته وایي: ((حنظله! که څه هم شرط حرام دی خو تاسره شرط تړم چې زه به تر تا خپلو حورو ته مخکې ځان رسوم.)). حنظله ورته وایي: ((معوذه! سمه ده خو داسې نه چې په جنت کې بیا مونږ سره هیڅ ونه وینې. لکه دلته چې سره ملګري یو په جنت کې هم باید همداسې ملګري واوسو او په هفته کې باید یوه ورځ د خپلو حورو په ځای پخپلو مینځو کې لوبې وکړو. پدې دنیا کې مو د ګناه له ډاره هیڅ لوبې نه دي کړي خو په هغې دنیا کې به یې سره کوو.)) بیا ټول پدې فیصله وکړي چې هره جمعه به په جنت کې ټول سره یو ځای کیږي.

زه حیران شم چې دوی څنګه دومره مطمین دي چې دوی به خامخا جنت ته ځي؟ یو چا ورته د حورو او جنت ته د تګ وعده ورکړې. دوی هم په پټو سترګو منلې او دا فکر یې نه دی کړی چې که دې کس ورته دروغ ویلي وي نو بیا خو یې خپل ټول ژوند ضایع کړ. د دوی دا اطمینان چې دوی په حقه دي ما ډیر

وځوروي او د پښتنو په حال ډېر افسوس راشي. ځان سره فکر کوم چې يو ۱۴ کلن هلک په حورو څه کوي؟ په همدې فکر کې يم چې توريالی راشي. هغه چې زما په مخ خفګان ووينې نو راته ووايي: ((دا چې جهادو ته په قطارو کې ولاړ دي دا بد انسانان نه دي. مشکل په دوی کې نه دی. مشکل د جنتو او حورو په وعدو کې دی. دوی داسې دی لکه ورې. يو وږي ته چې ته د يو کار په بدل کې د ډوډۍ وعده ورکړې نو هغه يې خامخا کوي. ګناه د انسان نه ده بلکې د هغې عقيدې او مفکورې ده چې مجبور انسان داسې کارو ته هڅوي او د دوی له مجبوريته ګټه اخلي. عقيده او مفکوره انسانانو ته رنګين خوبونه ورښيي او دوی هڅوي چې خپل او د نورو انسانانو ژوند واخلي. دا ځکه خو په هره عقيده او مفکوره کې تر ټولو ستره قرباني د خپلې عقيدې يا مفکورې لپاره سر ورکول دي. په اسلام کې هم د عقيدې لپاره د خپل ځان د قربانولو يا د شهادت مقام تر ټولو لوړ دی.))

بيا راته ووايي: ((يو وخت زه هم لکه دوی غوندې وم. سترګې مې پټې وې. جهاد، شهادت، جنت او حورې ما هم منل او ځانته مې غوښتل. زه هم لکه دوی سل فيصده مطمين وم چې دا هر څه حقيقت دی او خدای به يې خامخا ماته راکوي. د عقيدې په وجه مې ان دا منل چې شهيدان نه خرابيږي. خو اوس پوهيږم چې حورې او شهادت د ځوانانو د غلطولو او د هغوی مرګ ته د هڅولو لپاره هسې چل دی. مړی، مړی دی که شهيد ورته وايې که مردار. ټول خرابيږي او بويونه ترينه ځي. زرګونه مړي يا د دوی په اصطلاح شهيدان مې وليدل چې ټول خراب شوي وو او بد بويونه ترينه تلل. داملايان يا ديني عالمان چې د شهيد د خوشبويي، خندا او خوراک قيصې کوي ټولې دروغ او د ځوانانو د غلطولو لپاره تشې افسانې دي. که شهادت او حورې ريښتيا وای نو دا ملايانو او ديني عالمانو به خپله پدې دونيا شپيته اويا يا اتيا کاله ژوند نه کاوه او نه به پخپل مرګ مړه کيدل بلکې په ځوانۍ کې به يې ځانونه شهيدانول.))

((که يې منې که نه خو همدا ژوند يو حقيقت دی او له بل ژوند نه مونږ نه يو خبر چې شته هم که نه)). دا خبره وکړي او بيا چپ شي.

له مرکز نه د بازار په لور روان شو. په لاره کې يو ښکلی جومات په مخه راشي. د جومات مخې ته ښځې، سپين ږيري، ماشومان او معيوبين خير غوښتلو ته ولاړ وي. له توريالي نه پوښتنه وکړم چې دا ښکلی جومات چا جوړ کړی. هغه راته ووايي: ((د دې جومات په جوړولو کې د وينځو يو لوی تجار ډيری پيسې لګولي او پاتې پيسې يې د غريبو او وږو پښتنو له چندو پوره کړي. يوازې دا نه دی نژدې هره ولسوالۍ او کلي کې خلکو د چندو په زور لوی لوی پاخه جوماتونه جوړ کړي. پښتانه خو د ثواب ګټلو ليونيان دي. خپل کورونه يې په هر باران کې څاڅي او د کمزورې زلزلې زور هم نلري، خو د ثواب لپاره جوماتونه بيا کانکريټي جوړوي.

هر چيرته چې وګورې نو د خټو د زړو کورو په مينځ کې يې پاخه جوماتونه جوړ کړي. ځينې ځايو کې چې کله سيلابونه يا زلزلې د دوی خام کورونه وران کړي خو په پوخ کانکريټي جومات يې زور ونه رسيږي، نو د عقل ړانده دا کار بيا د جومات معجزه ګڼي. خو دا د جومات معجزه نه بلکې د کانکريټو زور وي. که دوی ريښتيا هم فکر کوي چې جومات يې معجزه لري نو له خپلو کورو دې يې خام جوړ کړي

بیا دې وګوري چې جوړ پاتې کیږي او که لکه د دوی کورو ورانیږي. خو بس چاته وایې. دا خلک کاشکې دومره فکر وکړي.

پښتانه که څه هم پخپل خدای ډیره کلکه عقیده لري او ان په نوم یې سر ورکوي خو بیا هم پخپل دې خدای دا اعتبار نلري چې هغه دې خپل کور (جومات) له سیلابو او زلزلو وساتلای شي. ځکه ورته دوی کانکریټي جوماتونه جوړوي.))

توریالی بیا جومات ته ګوري او پداسې حال کې چې سر ښوروي راته ووایي: ((پښتانه که دغه د چندو پیسې پخپلو کورو نه لګوي نو د هر جومات مخکې چې دا درجن درجن سوالګر ولاړ دي دوی ته دې یې ورکړي. په خلافت کې یو زیات شمیر خلک له لوږې سره مخ دي خو دوی بیا هم پاخه جوماتونه جوړوي.

یو شی چې په خراسان کې ډیر دی هغه جوماتونه دي. الهاشمي د همدې جوماتو پواسطه ځایي خلک کنترولوي. د هر جومات امام د خپلې سیمې خلکو ته د الهاشمي فرمانونه او پیغامونه رسوي او ترڅنګ یې الهاشمي ته د خپلې سیمې جاسوسي کوي. الهاشمي هم د دې کار په بدل کې دوی په خیټه ښه ماړه ساتي.))

له جوماته وړاندې یو د کتابو دوکان په مخه راشي. زه حیران شم چې دا څنګه امکان لري چې په دې ماحول کې دې د کتابو دوکان وي. دوکان ته له توریالي سره ورننوځم. په دوکان کې فضایل اعمال، د نسیم حجازي ناولونه، د خوب تعبیر د قران او سنتو په رڼا کې، شروط الصلات، قدوري، کنز، فقه اکبر، پنج ګنج، له وینځو سره رویه، د شهوت کمولو اسلامي لارې، د مسواک فواید، استنجا په اوبو که په لوټه؟، د شهید فضایل، د جهاد فضایل، د اسلام د خلیفه الهاشمي ساده ژوند، مسنون دعاګانې... لنډه دا چې ټول پکې دیني کتابونه وي.

له دوکاندراه چې له قوارې نه دیني عالم ښکاري، پوښتنه وکړم چې نور علمي کتابونه درسره شته. هغه راته ووایي: ((علمي کتابونه خو همدا دي. که مقصد دې له نورو علمي کتابو د شیطاني علومو یا د کوپارو پواسطه لیکل شوي سینسي کتابونه وي نو هغه شکر دی په خلافت کې بند دي ځکه دغه کتابونه له اسلام سره په تضاد کې دي او د مسلمانانو عقیده خرابوي. مونږ الحمد لله قوي عقیده لرو او د دښمن له پټو دسیسو ښه خبر یو. ددغو کتابو یوازینی هدف د دې مومن او مجاهد ملت له اسلامه اړول دي. ټوله دنیا راته یوې خوا ته شوې تر څو زمونږ عقیده راخرابه کړي خو په مونږ یې الحمدو لله بیا هم زور نه رسیږي ځکه له مونږ سره الهي مرسته ده.))

دوکاندار لا لګیا وي چې توریالی یې خبره قطع کړي او ورته ووایي: ((کینه مړه ډیر ټوپونه مه وهه. هغه د ځوانانو د شوق کتاب ورکه.)) دوکاندار په خندا شي او ما ته ووایي چې ښه نو داسې وایه کنه. د یو غټ تفسیر د یو جلد شا نه یو وړوکی کتاب راواخلي او ماته یې راکړي. زه چې کتاب ته وګورم نو پرې لیکلي وي د واده لمړۍ شپه. توریالي نه وپوښتم چې دا څه دي؟

هغه په خندا راته ووایي: ((دلته همدا د ځوانانو تفریح ده. لکه د نورې نړۍ نه تلویزون شته، نه انټرنیټ او نه هم فلم. هغه لږ شمیر ځوانان چې وس لري وینځې اخلي. کوم چې وس نلري خو لیک او لوست یې زده وي نو له دې ډول کتابو خوند اخلي. کوم چې نه وس لري او نه یې لیک او لوست زده وي له هغوی نه د کلیو حیوانات په تنګ دي.)) بیا راته ووایي: ((هر ځوان سالمې تفریح ته ضرورت لري خو الهاشمي د ځوانانو لپاره قصداً حالات همداسې خراب کړي. تر څو ځوانان چې د ځوانۍ په جوش کې وي ښه وږي کړي او بیا یې د حورو په قیصو غلط کړي او جهاد ته یې ولیږي.))

زه کتاب په میز کیږدم او دوکاندار ته برګ برګ وګورم. دوکاندار په سترګو کې وشرمیږي او سر ټیټ واچوي. له دې دوکانه راوځو. په لاره کې تورىالی راته ووایي: ((هیڅکله هم د مذهبیانو په غټو غټو خبرو غلط نشې. د دوی دا خبرې لکه د دې دوکاندار په شان هسې هوایي دي. دوی تر مونږ زیات د خپلو خواهشاتو تابع دي. خو دوی د دین پوښ اغوستی ځکه نو خلکو ته په اسانه فریب ورکولای شي.))

لږ مخکې د وینځو یو لوی دکان وي. هلته له ماشومانو نه تر د پوخ عمر پورې ښځې نیمه لوڅې ولاړې وي. د دوی یوه پښه په زنجیر تړلې وي او نشي کولای له خپل ځایه یو متر هم لرې لاړه شي. د دوکان په یوه برخه کې په لویه تخته لیکل شوي وي: ((خرڅې شوې وینځې بیرته په هغې بیه نه اخیستل کیږي)). خلک راځي او له سر نه تر پښو پورې یې ګوري. که یې خوښې شي اخلي یې کنه ترینه ځي. زه حیران شم. تورىالي ته ووایم چې دا ښځې خو بیخي لوڅې دي. خلک یې هر ځای ګوري او لاس پرې وهي. دا څنګه اسلامي خلافت دی چې داسې عیاشي پکې ازاده ده؟ دا کار خو د امریکا د لاس ویګس د ښار په بازار کې هم څوک نشي کولای.

مخکې لدې چې تورىالی ځواب راکړي د دوکان مالک چې اوږده توره ږیره لري، سترګې یې تورې کړي وي، د مړو عطر یې وهلي وي او سپین پاچ یې په سر وي، راته ووایي: ((دا خو وینځې دي. شریعت اجازه راکړې چې لکه مال غوندې یې خلک تولې وګوري. که خوښې یې شي اخلي یې که یې نشي خوښې نو نه یې اخلي. که دا څوک واخلي او ازادې یې کړي بیا نو باید لکه د نورو ښځو پټې جامې واغوندي. اوس خو وینځې دي ځکه ورته کتل او لاس پرې وهل روا دی.))

زه حیران شم او ورته ووایم. چې دا خو انسانانې دي. وینځه او ازاده یې چا راویستې. یو انسان هیڅکله هم د بل انسان ملکیت نشي کیدای. د دوکان مالک مې خبره په نیمه کې راقطع کړي او په غصه راته ووایي: ((دا څه ګډې وډې وایې؟ ته له قران کریمه ښه پوهیږې؟ خدای مونږ ته وینځې روا کړي ته څوک یې چې مونږ ته یې ناروا کوې او د یوې ازادې ښځې درجه ورکوې. ستا عقیده خرابه شوې که همداسې مړ شې نو دوزخ ته به لاړ شې. ځه ایمان دې تازه کړه)).

زه ورته بیا ووایم چې ته څنګه پښتون یې چې داسې خبرې کوې. پښتونولۍ کې خو وینځې نشته. یو پښتون هرې پردۍ تورسرې ته د عزت په سترګه ګوري.

دوکاندار راته ووايي: ((زه اول مسلمان يم بيا پښتون يم. ما ته تر پښتونولي اسلام مهم دی. د خلافت په شرعي قانون کې دا وينځې اوس زما مال دی. که دې خوښې وي وايي خله کنه ځه لار دې وهه. دلته پښتونولي نه چليږي دلته يوازې اسلام چليږي.))

ځان سره فکر وکړم چې که دا ښه سړی وي نو د هيرامنډی دلالان هم ښه خلک دي ځکه دواړه د ښځو کاروبار کوي. خو د هيرامنډی دلال پرې ډير شرف ځکه لري چې د هيرامنډی ښځې پخپله خوښه ده ته راغلي. د خپل ځان مالکې دي او دلالان يې په چا خرڅولای نشي. ولې دا کس له انسانانو د هغوی بنيادي حق (ازادي) اخلي او بيا يې بربنډې په بازار کې لکه مال خرڅوي. خو دين کې بيا هم د هيرا منډی دلال بد او د وينځو تجار ښه سړی دی او کاروبار يې ناروا نه دی.

که څه هم په اسلام کې وينځې ستا ملکيت دی او تا ته روا ده چې ورسره څملې خو په مهذبو انساني ټولنو کې دا کار غلط دی. اول خو بل انسان ستا ملکيت نشي کيدای بل دا چې ته نشې کولای په چا جنسي تيری وکړې. په همدې فکرو کې مې پدې خبره نوره هم عقيده کلکه شي چې تر هر دينه انسانيت لوړ دی. هر انسان بايد تر دينه هم مخکې اول انسانيت ومني او په ځان يې پلې کړي. همدارنګه هر انسان بايد هر هغه څه ونه مني چې د انسانيت په لحاظ غلط خو د دين په لحاظ سم وي لکه دغه د وينځو موضوع.

له ځان سره په همدې سوچو کې يم چې يوه ښځه چې تور نقاب يې اغوستی وي هم دوکان ته راننوځي. دوکاندار ته ووايي چې يوه ۱۴ کلنه يا لدې نه هم د کم عمر سپينه او ښايسته جينۍ چې قد يې هم ټيټ نه وي راوښايه چې ميره ته مې يې تحفه کړم.

د دې نقابي ښځې اواز راته شناخته غوندې ښکاره شي. راياد شي چې دا مې لکه چې د نرانو د نوم ليکنې په مرکز کې ليدلې وه چې خپل ميره ابو حمزه سره يې په مخه ښه کوله. ورنه پوښتنه وکړم چې آيا ته د ابوحمزه ښځه نه يې چې د جلب او جذب په مرکز کې دې ور سره مخه ښه کوله. راته يې وکتل او ويې وويل: ((هو زه هماغه د ابوحمزه ښځه يم. له ابو حمزه نه مې چې طلاق واخيست نو په هماغه ساعت د ښځو د نوم ليکلو مرکز ته لاړم. له هغه ځايه يې د عرب مجاهدينو خدمت ته وليږلم او يو عرب ته يې په نکاح کړم. خو هغه پرون سهار بيرته سعودي ته لاړ. ما ته يې طلاق راکړ او له خپل ملګري معاويه سره يې پريښودم. بيګاه مې له معاويه سره نکاح وکړه. معاويه هم ډير ښه سړی دي او زه غواړم چې دا ځومره وخت چې ما سره تيروي راته پکې خوشاله وي تر څو الله ج راته راضي شي. د ميره رضا د خدای رضا ده. د معاويه د کم عمر سپينې جينکۍ ډيرې خوښيږي ځکه ورته اوس يوه وينځه اخلم.)) زه ورته حيران وګورم او پوښتنه ترينه وکړم چې له ژوند نه دې خوشاله يې؟ هغه راته ووايي: ((شکر الحمدو لله ډيره خوشاله يم چې ژوند مې د خدای په لاره کې د مجاهدينو په خدمت تيروم. دا دوه ورځې دنيا خو هسې هم تيريده. اوس چې د مجاهدينو په خدمت کې تيريږي نو هم به مې خپل خدای ج راته خوشاله وي او هم به مې جنت ګرنټي وي.))

دوکاندار ورته يوه ښايسته لوړه جينۍ چې نيمه لوڅه وي راولي. بيا مسکۍ شي او دې ښځې ته وايي: ((دا مې درته له دننه نه راوسته. دننه مال مونږ خاص ميلمنو مجاهدينو ته ساتلی ځکه هغوی يې په ښه قيمت

اخلي. تا ته مې هم ځکه له دننه نه راوسته چې کوم عرب ته یې اخلې.)) ښځه دې جینۍ ته ښکته پورته وګوري او بیا دوکاندار ته ووایي چې هو همدا ښه ده. دوکاندار یې لاسو کې پړۍ او غاړه کې کړۍ ورواچوي او یو څادر ترینه تاو کړي. بیا یې پړۍ ښځې ته په لاس ورکړي. ښځه دوکاندار ته پیسې ورکړي او دا جینۍ له ځانه سره یې بوځي.

توریالی چې دا حالت ویني نو راته ووایي چې دین کې داسې مزې دي: ((څومره عیاشي چې په دین کې ده په بې دینۍ کې نشته خو فقط دومره به کوې چې لاره به یې پیدا کوې. چې څوک یې یو ځل لار پیدا کړي هغه هم پدې دنیا عیاشي کوي او هم په هغې دنیا کې د مزو وعدې ورکول شوي.)) بیا راته ووایي: ((که یوه جینۍ له کوم هلک سره پخپله خوښه وتښتي نو پدې خلافت کې پرې حد جاري کیږي خو دا ښځه په دا څو ورځو کې له درې مختلفو کسانو سره څملاسته ولې بیا هم خلافت څه ورته نه وایي ځکه دې ته یې لاره معلومه ده. دې پخپل کار د نکاح نوم ایښی. کار هماغه یو دی خو ددې ثواب او د تښتیدونکې جینۍ ګناه لري. چې دا معاویه به یې څومره عیاش وي. بس دلته هره عیاشي کوه خو فقط د دین پوښ وراوغونده. نه یوازې دا چې بد کار نه دی بلکې ثواب هم لري.))

بیا یو څو شیبې چوپ شي. خو داسې ښکاري چې زړه یې طاقت ونکړي او راته ووایي: ((دا ښځې چې دلته په دوکان کې خرڅلانه ته نیمه لوڅې ولاړې دي، دا د اوس نړۍ په هر انساني قانون کې ازاد انسانان دي او باید ازاد ژوند ولري. خو د انساني قوانینو برعکس اسلام له دوی نه د دوی ازادي اخیستې. دوی ځکه دلته نیمه لوڅې ولاړې دي چې اسلام د وینځو درلودلو او له هغوی سره د جنسي اړیکو ساتلو اجازه ورکړې. هغه ظالم چې دوی نیسي، یا یې خرڅوي او یا هم ترینه جنسي ګټه اخلي هم د اسلام په خوله دا کار کوي. که اسلام اجازه نه وای ورکړې نو دوی دا کار نه کاوه.

دوی په نوره نړۍ پسې خاندې چې هلته فحش ډیر دی خو هلته خو لږ تر لږه د دواړو خواو خوښه وي. نه ښځه د چا ملکیت وي او نه څوک داسې جنسي تیري په ښځو شي کولای. که څوک یې کوي هم نو د انساني قانون په اساس سختې سزاوې ورکول کیږي. دلته تر هر ځایه فحش ډیر دی خو د دین تر څادر لاندې دی ځکه خلکو ته نه ښکاري.))

بیا مسکۍ شي او ووایي چې ټولو ملګرو ته یې ویلي چې له وینځو ځان ساتي. ځکه د ده په وینا له وینځو سره هر ډول په مرضو اخته خلک څملي چې وینځې بیا دا مرضونه لسګونه نورو کسانو ته انتقالوي. دغه کسان یې بیا نورو وینځو ته او پدې ترتیب نورې وینځې یې نورو کسانو ته انتقالوي. اوس ترینه یوه ډیره لویه مسله جوړه شوې او د غریبو هیوادو ډیری بهرني مجاهدین د همدې وینځو له لاسه په مختلفو مرضو اخته شوي. خلافت هم پدې مشکل خبر دی خو له شرمه پدې اړه څه نه وایي. د دغو مرضو په وجه اوس مالداره عربان په خراسان کې یوازې باکره انجونې غواړي. که ورته پیدا نشي نو دوی عیاشي ته غرب او یا هم دوبۍ ته ځي. ځکه هلته دغه ډول ښځې هره میاشت ټیسټ کیږي تر څو مرضونه انتقال نکړي.

توریالی بیا دوکاندار ته ووایي چې مونږ غواړو دننه وینځې هم وګورو. خو دوکاندار ورته ووایي چې هغه یوازې د بهرنیو مجاهدینو لپاره دي. توریالی له جیبه د ریالونو یو بنډل راوباسي او دوکاندار ته یې وښیي.

د دوکاندار چې په پیسو سترګې ولګېدې ورته مسکۍ شي او توریالي ته ووایي: ((راځه راځه. دننه تازه مال راغلی. خامخا به دې پکې څوک خوښ شي.)) دوکاندار د دوکان شاته کوټې ته ننوځي. ورپسې زه ورننوځم. دننه په کوټه کې نژدې یو درجن ښځې چې ډېرې یې کم عمره انجونې وې ناستې وې. توریالۍ چې ننوځي نو په وینځو کې یوه ښځه ورته په ورو اواز ووایي توریالیه!

توریالۍ چې وروګوري نو چیغه کړي. غوټۍ!

بیا ژر خپل څادر راواخلي او دا وینځه پکې پټه کړي. دوکاندار ورته وایي دا وینځه نه خرڅوم ځکه بل چا تیاره ددې بیانیه راکړې. خو مخکې لدې چې دوکاندار بله خبره وکړي نو توریالۍ یې په خوله کې په سوک ووهي. بیا ماته راوګوري او راته ووایي دا زما خور ده. تر څو دوکاندار بیرته په توریالي وار کوي زه په څټ کې یو زورور سوک ورکړم. دوکاندار راوغورځیږي او بیهوشه شي. زه وینځو ته ووایم که څوک مو کورو ته ځئ همدا مو وخت دی لاړې شئ.

په دوی کې یوه رامخکې شي او راته ووایي: ((زمونږ ټول نارینه یې راوژلي. مونږ اوس چا ته ورشو. که لدې ځایه وتښتو نو د خلافت کسان مو نیسي او بیرته مو دې دوکاندار ته ورکوي. مونږ اوس د خلافت په شرعي قانون کې د دې دوکاندار ملکیت یاستو.))

بیا توریالي ته ووایم چې مخکې لدې چې د الهاشمي کسان راشي څه چې لدې ځایه ځو. مونږ له دوکانه وځو چې مولانا صبور ګوډ ګوډ کیږي او دوکان ته راننوځي. په توریالي یې سترګې ولګیږي او ورته ووایي زه په تا ملحد وینځې نه خرڅوم. مخکې لدې چې غوټۍ ته لاس ور اوږد کړي چې له توریالي یې راوګرځوي، توریالۍ په غصه ورته ووایي: ((ګوډ ملا له مخې مې لرې شه.)) بیا یې ټیله کړي. مولانا صبور وغورځیږي. مونږ له دوکانه راوځو. خو له شا نه مولانا صبور چیغې شروع کړي: ((هلی خلکو غله دي. د خدای په لحاظ راوېې نیسئ، زما وینځې یې غلا کړې. امربالمعروفه څه شوې؟ د دې ملحدانو باید لاسونه پرې شي.))

مونږ ژر په ټیکسي کې کښینو او روان شو. خو له شا نه مولانا صبور راچیغې کړي چې پیژنم مو له قاري سره اوسیږئ. په ټیکسي کې توریالۍ راته ووایي چې زه خبر نه وم چې مولانا صبور د وینځو دلال هم دی. لږ وروسته د قاري صیب کور ته ورسیږو. توریالۍ د ګاونډیانو له کوره غوټۍ ته یو جوړ جامې راوړي. غوټۍ هغه جامې واغوندي او د توریالي څادر په سر کړي. ما او توریالۍ په دهلیز کې ولاړ یو چې غوټۍ هم هلته راشي.

توریالۍ ترینه پوښتنه وکړي چې دغلته څنګه لاړې؟ او روښان چیرته دی؟

غوټۍ په ژړا شي او ووایي: ((روښان په خراسان کې د بهرنیو مجاهدینو د شتون مخالف وو او د خراسان په ځای د افغانستان بیرته جوړیدو غوښتونکی وو. که څه هم هغه دا خبره پرته له نژدې ملګرو چا ته نه کوله خو یوه ورځ یې د جومات له ملا سره په کوم بحث کې له خولې دا خبره وتلې وه. ملا ژر بهرنیو مجاهدینو ته راپور ورکړی وو. کله چې روښان کورته راغی نو له لږ څنډ وروسته یوه ډله مسلح کسان

چې ډېرې يې پنجابيان وو له ملا سره کورته راننوتل. ملا ورته روښان وروښود. هغوی زما په مخ کې روښان په ګوليو سوری سوری کړ. د کلي خلک چې راټول شول نو ملا ورته وويل چې روښان مرتد شوی او د قران سپکاوی يې کړی. هغوی د روښان مړی په غټو غټو ډبرو وويشت او بيا يې اور ورواچاوه. پنجابي مجاهدينو زه له لاسه ونيولم او له ځان سره يې موټر ته کش کړم. له دوی سره يو مسلح پښتون ملا ته وويل چې کور او سامان يې ستا غنيمت شو او وينځه يې د مجاهدينو. دغو کسانو زه څو مياشتې له ځان سره وساتلم.))

بيا يې له شرمه سترګې ټيټې کړې او په زګيرويو کې يې وويل: ((هره شپه يې راباندې ظلم کاوه. څو ځل مې د ځان وژلو کوښښ وکړ خو ناکامه شوم. اخر دغه ډله بيرته خپل وطن ته تلله او زه يې څو ورځې مخکې پدې دوکاندار خرڅه کړم. پرون دوه کسه عرب راغلي وو. دوکاندار راته وويل چې زه يې په هغوی خرڅه کړم او هغوی به دوه ورځې پس ما لدې ځايه ځان سره بوځي. خو ښه ده ته راغلې.)) بيا له خپل ورور نه لاسونه تاو کړي او ورته وو‌ايي: ((وروره! ما دې ظالمانو ته بيرته مه ورکوه. مړه مې کړه خو بيرته مې مه ورکوه.))

زه چې غوټۍ ته وګورم او د ابو حمزه له ښځې سره يې مقايسه کړم نو ځان سره ووايم چې نه ولا ټول پښتانه مو هم ديني نشې ندي بيخوده کړي. لا هم يو څه غيرتي پښتانه او پښتنې لرو چې نه غواړي خپل عزت يې د نورو د عقيدې قرباني شي. پدې وخت کې دروازه خلاصه شي او قاري صيب راننوځي. قاري صيب چې غوټۍ ويني نو پوښتنه وکړي چې دا جينۍ څوک ده. زه قاري صيب بلې کوټې ته بوځم او ټوله قيصه ورته وکړم. قاري صيب راته وايي هيڅ غم مه کوه زه به دا موضوع حل کړم. د ابواحمد کسانو چې زه راوستلم بهر ولاړ دي که څوک په غوټۍ پسې راغلل مونږ به ورسره وګورو. لږ وروسته دوه ډاټسنې مسلح کسان راشي او د قاري صيب د کور دروازه وټکوي.

زه، توريالی او قاري صيب بهر وروځو. غوټۍ هم د دروازې له چاکه غلې راګوري. له ډاټسنو نژدې يو درجن مسلح کسان راښکته شي او زمونږ خوا ته راشي. په دوی کې مولانا صبور هم ګوډ ګوډ زمونږ خواته را روان وي. کله يې چې سترګې په توريالي ولګيږي نو يو مسلح کس ته ووايي: ((طلحه صيب! دا دی هغه مرتد چې زما نه يې غلا کړې.)) د طلحه په لاس کې مخابره وي او داسې ښکاري چې د دې مسلح کسانو مشر وي.

طلحه توريالي ته راشي او ورنه پوښتنه وکړي چې آيا تا رېښتيا هم له ده نه غلا کړې؟ توريالی ځواب ورکړي چې ما ددې کس هيڅ هم نه دي غلا کړي. د دوی په خبرو کې مولانا صبور راټوپ کړي او طلحه ته ووايي: ((دروغ وايي دا محلد. لږ مخکې يې له ما نه يوه وينځه راوتښتوله.)) توريالی ځواب ورکړي: ((بيغيرته هغه ستا وينځه نه ده زما خور ده.)) طلحه توريالي ته بيا ووايي: ((که ستا خور وه خو اوس د خلافت په شرعي قانون کې د دې کس ملکيت دی.))

توريالی طلحه ته ووايي چې که دا وينځه ستا خور وای آيا تا بيرته ورکوله؟ طلحه ورته ووايي چې هو! ما ځکه بيرته ورکوله چې مونږ بايد شرعي قانون اول په ځان عملي کړو بيا په نورو. مولانا صبور بيا د

دوی په خبرو کې راټوپ کړي: ((ما خو درته هغه بله ورځ هم وویلې چې زه مې خپله تړله کورنۍ هم له اسلامه قربانوم. که دا ښځه زما لور یا خور وای نو ما پخپله دوکاندار ته ورسپارله او دا مې هم ورته ویل چې دوکاندار ته باید د خپل مالک په حیث وګوري. همدا شریعت دي او په همدې الله سبحانه وتعالا خوشالیږي.)) توریالی چې د مولانا صبور خبره واوري نو په غصه اواز کې ورته وایي: ((پوهیږم. چې ستا ښځه هم څوک وینځه کړي نو ته به د نالیدلي دوزخ له ډاره هغه هم د دوکاندار ملکیت ګڼې.))
ملاصبور ورته وایي: ((خود نو. په شرعي نظام کې خو وینځه د خپل مالک ملکیت وي نه د هغې د پلار، ورور یا میره.))

توریالی بیا طلحه ته مخ ورواوړي او ورته وایي: ((ما ته مې پښتونولي او غیرت اجازه نه راکوي چې زما خور دې د چا وینځه وي او ډلې ډلې خلک دې پرې جنسي تیری کوي. تاسې نه به مو عقیدې بیغیرته جوړ کړي وي او د شرعي قانون لپاره به ان د خپل کور ښځې قربانوئ خو زه لکه تاسې بیغیرته نه یم. زما خور د چا ملکیت نه دی. هغه یو ازاد انسان دی. که تاسې کې چا ګوتې هم وروړې نو ولاکه رانه ژوند وکړئ. دا د بیغیرتي کارونه مو لکه دا ګوډ ملا غوندې خلکو سره وکړئ چې خپله پښتونولي، غیرت او انسانیت یې د خپلې عقیدې نه قربان کړي.))

مولانا صبور بیا په خبرو کې راټوپ کړي: ((زه مسلمان یم. یوازې شریعت پیژنم. پښتو او پښتونولي نه پیژنم. یوازې اسلامي شریعت منم او په اسلامي شریعت کې وینځه د هغې د مالک ملکیت وي ځکه نو ستا خور زما وینځه او د خلافت د شرعي قانون په اساس زما ملکیت دی. په شرعي قانون کې پښتو نه چلیږي.)) داسې ښکاري چې مولانا صبور له توریالي ډاریږي چې وار پرې ونکړي ځکه نوطلحه ته ځان ورنژدې کړي او توریالي ته په غصه کې وایي: ((ته څوک یې چې زمونږ په شرعي نظام پسې بد وایې. خدای په مونږ دومره لوی فضل کړی او د اصحابانو غوندې یو نظام یې راته جوړ کړی او ته ترینه پښتو او پښتونولي بهتره ګڼې. دا څه کفر وایې؟ ستا له لاسه به خدای ج مونږ ته هم په قهر شي.))

د دوی چې خبرې تودې شي نو د ابو احمد کسان چې له لرې ننداره کوي هم ورو ورو د دوی خواته را روان شي. طلحه د توریالي په خبره سخت په غصه شي خو چې د ابوحمد کسان وګوري چې دې خواته راروان دي او د موټر پلیټ یې وګوري نو پوهه شي چې دغه کسان عادي بهرنیان نه دي. توریالي ته په نرمه وایي: ((ته به ددې سړي وینځه بیرته ورکړې. مونږ سره به لاړ شې او په تا به مونږ د غلا حد جاري کوو.))

توریالی ورته وایي: ((یعني ستاسې په دین کې چې څوک د خپلې خور ناموس بچ کوي هغه باندې حد جاري کوئ؟ ما خو مې خپله خور له وحشتو او تیریو وژغورله. تاسې د دې په ځای چې زما دا کار وستایئ، په ما باندې شرعي حد جاري کوئ؟ بیا دعوې هم کوئ چې دین مو د عدالت دین دی او ښځو ته یې حقوق ورکړي. آیا ښځو ته مو همدا حق ورکړی چې باید وینځې شي؟)) مولانا صبور ژر ځواب ورکړي: ((اسلام ښځې له ژوندی ښخیدو وساتلې)). توریالی یې خبره قطع کړي او ورته وایي: ((څومره یې چې له ژوندی ښخیدو ساتلي د هغې څو چنده یې وینځې او د جنسي لیونیانو د هوس ښکار کړي.))

پدې وخت کې قاري صیب هم رامخکې شي او طلحه ته ووايي: ((د توريالي خور غوټۍ نوميږي. د چا ملکيت نه دی بلکې يو آزاد انسان دی. زه دومره بې پښتو او بيغيرته نه يم چې تاسي به د خپلې عقيدې لپاره زما له کوره تورسرې بيايئ او زه به درته ګورم. همدې کې مو خير دی چې لدې ځايه پښې سپکې کړئ او بيا هيڅ رانشئ.)) د قاري صيب د خبرو په مينځ کې د ابواحمد کسان هم راورسيږي. قاري صيب چې خبرې خلاصې کړي نو بيا هغوی ته ټوله قيصه وکړي. هغوی طلحه او د هغه کسانو ته وايي چې لدې ځايه همدا شيبه ورک شي او بيا د قاري صيب د کور خواته رانشي. طلحه پوهه شي چې لدې خلکو سره نه کيږي نو مولانا صبور ته ووايي چې دا وينځه توريالي ته وروبښي.

مولانا صبور طلحه ته ووايي: ((څنګه يې وروبښم؟ پيسې مې پرې ورکړي. زه انصاف غواړم. ما سره به عمري انصاف کوئ.)) د طلحه هم نوره حوصله ختمه شي او ورته ووايي: ((ته ريښتيا هم ډير احمق يې. په يوه پښه خو ګوډ يې که غواړې دا بله دې ماته نشي نو وينځه دې وروبښه کنه مونږ درنه ځو. ته پوه شه او دوی)) مولانا صبور چې پوه شي چې نور څه لاسته نه ورځي نو توريالي ته ووايي: ((په اخرت کې به زما لاس وي او ستا ګريوان. دا وينځه نه دربښم. له خپل خدای نه به انصاف غواړم.)) توريالی ورته ووايي: ((دعا کوه چې شريعت دی. که اوس دلته د پښتو حکومت وای نو وخته به مې ته په دا تندي ويشتلای وای چې بيا دې د چا د کور ښځو ته د وينځو په سترګه نه وای کتلای. بس شرعي نظام رانه نن ته بيغيرته خلاص کړې.))

دوی چې لاړ شي نو توريالی ما ته ووايي: ((يو شمير دا وحشيان چې کښيني بيا راته دا شعر وايي چې:

د پښتو فطرت مې دومره اسلامي دی
که اسلام نه وای نو هم به مسلمان وم

کاشکې دا کمعقل مخلوق پوهيدای چې پښتو او اسلام د ځمکې او اسمان فرق لري. يو د پښتنو کلتور دی او بل د وحشي عربو. هغوی چې په داسې شعرو عقيده لري که يې د کور ښځې څوک وينځې کړي نو ورته به د پښتونولي او اسلام يو لوی فرق معلوم شي. بيا چې سرې دوی ته ووايي چې څنګه اوس اسلام غواړې که پښتونولي نو عقل به يې سرته راشي.)) بيا لږ فکر وکړي او راته ووايي: ((ياره! فکر نه کوم که بيا هم د دوی عقل سرته راشي. دا خلک دين داسې نشه کړي چې که هر څه پرې وشي نو په هوش به رانشي. پښتون ته فقط يو د خيالي جنت يو سرټيفيکيټ ورکړه نور چې څه غواړې درته کوي يې. دومره فکر نه کوي چې جنت به وي هم که نه؟ که وي نو آيا د دې کس دا سرټيفيکيټ به کار وکړي او که هسې ما غلطوي؟ او که نه وي نو ولې زه ددې کس غلطې خبرې ومنم؟))

لږ وروسته د ابو احمد کسان هم رخصت کړو او کورته دننه لاړ شو. قاري صيب ما او توريالي ته ووايي چې حالات ډير خراب دي. کيدای شي دا د خراسان د اسلامي خلافت اخري کال شي.

بيا ووايي: ((ابو احمد غوښتی وم چې د خراسان په اړه مې د سعودي له پلانه خبر کړي. هغه راته وويل چې سعودي غواړي د يوې ډيرې لويې حملې له لارې په يمن، عراق، سوريه او پاتې منځني ختيځ کې د ايران نفوذ په مکمل ډول له مينځه يوسي او د سعودي په ملاتړ سني دولتونه رامينځته کړي. همدارنګه

پلان لري چې د ایران ملاتړکوونکو هیوادو په ځانګړي ډول روس ته پخپله روس کې ستونزې جوړې کړي تر څو له ایران سره ډیره مرسته ونکړای شي.

په همدې دلیل سعودي الهاشمي ته امر کړی چې دوه میلیونه پښتانه ځوانان باید جګړې ته تیار کړي. الهاشمي ورته ویلي چې مونږ په خراسان کې دغومره پښتانه ځوانان نلرو. یو زیات شمیر مو مخکې له مخکې جګړې ته لیږلي. یو شمیر د مرضو او لوږې په وجه تلف شوي. یو شمیر نور له لوږې سره مخ دي. داسې حالاتو کې ۲ میلیونه ځوانان پیدا کول ناممکن دی بالخصوص اوس چې د خلافت نفوس ډیر کم شوی او یو زیات شمیر ښځې د واده کولو او ماشومانو راوړلو په ځای جهاد ته ځي. خو د سعودي باچا په ځواب کې ورته ویلي چې نه غواړي د یو سعودي وینه دې هم بې ضرورته توی شي. د سعودي د باچا په وینا سعودیان باید ددې جګړو له ثمرې ګټه واخلي نه دا چې پکې قربان شي.))

قاري صیب بیا په غصه شي او ووایي: ((دا عیاش خلک ریښتیا هم اوس پدې عقیده دي چې پښتانه تر دوی ټیټ مخلوق دی، د عربو خدمت ته پیدا شوي او باید د عربو د ګټو لپاره ځانونه قربان کړي. دا خپلو پښتنو ته چې ګورم نو ریښتیا هم داسې فکر کوم چې دوی د عربو خدمت ته پیدا شوي.))

قاري صیب بیا ویل چې سعودي الهاشمي ته ویلي چې که دغومره ځوانان نه وي نو ماشومان او سپین ږیري دې هم مسلح کړي. د سعودي له نظره دا مهمه نه ده چې هر پښتون دې دښمن ووژني. خو دا مهمه ده چې هر پښتون باید د دښمن لږ تر لږه یوه ګولۍ ضایع کړي. د قاري صیب په وینا سعودي د دومره کسانو د جلبولو لپاره الهاشمي ته درې هفتې وخت ورکړي. په همدې دلیل الهاشمي نن یو زیات شمیر امامان او دیني عالمان ورغوښتي وو او ورته ویلي یې دي چې قیامت رانژدې شوی. نور دا نړۍ ختمیږي. پښتانه باید له یوه پلوه جهاد ته لاړ شي. بیا یې فرمان ورکړي چې هر پښتون نارینه چې
د ۱۲ او ۵۰ ترمینځ عمر ولري باید جهاد ته نوم ولیکي. الهاشمي همدارنګه د زیاتو خلکو جلبولو لپاره امامانو او دیني عالمانو ته ویلي: ((د اسلام دښمنان د مکې او مدینې دروازو ته نژدې شوي. که پښتانه جهاد ته ورنشي نو کیدای شي مکه او مدینه ورانه کړي. بیا چې د آخرت په ورځ خدای له پښتونه پوښتنه وکړي چې کله زما مکه معظمه او مدینه منوره ورانیدل نو تا څه کول؟ پښتون به بیا څه ځواب ورته لري؟))

قاري صیب بیا ووایي: ((د جوماتو امامان به له همدې نن ورځې نه د هر مونځ نه وروسته د حورو صفات او د شهادت فضایل بیانوي او خلک به جهاد ته هڅوي. همدارنګه سبا به د جمعې خطبې کې د الهاشمي فرمان خلکو ته وایي.))

قاري صیب بیا ووایي چې ده ته ابو احمد ویلي چې د جلال آباد د جلب او جذب مرکزو ته لاړ شي او وګوري چې آیا دغه مرکزونه به وکولای شي چې په راتلونکي درې هفتو کې یو زیات شمیر مجاهدین پروسس کړي. بیا مونږ ته ووایي: ((ځانونه تیار کړئ چې سبا ته جلال آباد ته ځو)).

قاري صيب، توريالی او زه جلال آباد ته روان شو. توريالی خپله خور د ګاونډيانو کره پريږدي. د قاري صيب په ګاونډ کې يوه زړه ښځه له خپلو دوه کونډو لورګانو سره اوسيږي او دا ډېر وخت قاري صيب او توريالی له دوی سره مرسته کوي.

جلال اباد ته چې ورسيږو يوه لويه مظاهره روانه وي. له مظاهرې نه چې تيريږو نو يو ځوان موټر ته لاس راکړي. موټر ورته ودروو. هغه راته ووايي: ((له سهار نه تر اوسه مظاهره کې وم. اوس ستړی شوی يم کورته ځم. که تر يو ځايه مې په موټر کې بوځئ نو الله به يې په هغې دنيا کې اجرونه درکړي.)) قاري صيب يې موټر ته راوخيژوي. زه ترينه پوښتنه وکړم چې دا مظاهره د څه شي په اړه وه. هغه راته ووايي: ((وی! ته خبر نه يې؟ د خلافت راډيو کې يې بيګا وويل چې په کوم کفري ملک کې کفارو زمونږ د خوږ نبي ص کارټون رسم کړی او قران کريم ته يې اور وراچولی. دا خبره مې چې واوريده نو زما خو ورته وينه په جوش راغله. که اوس دغه کفري هيواد ته تلای شواي نو ورتلم او استشهادي عمليات مې پرې کول.))

توريالی ورنه پوښتنه وکړي: ((د پيغمبر د کارټون يا د قران د سوځولو تا ته څه تاوان رسيدلی چې ته دلته مظاهرې کوې او خپلو خلکو ته ستونزې جوړوې؟)) ځوان ځواب ورکړي: ((زه به نو څنګه مسلمان يم چې په خپل پيغمبر ص او پخپل مقدس کتاب باندې غيرت ونکړای شم.)) توريالی بيا ورته ووايي: ((د خپلو خلکو ازارول له کومه غيرت شو؟ نه مو کارټون پيغمبر ته کوم تاوان رسوي او نه مو د قران سوځول دين ته کوم تاوان رسوي. دا د کوم ځای هوښياري ده چې لسګونه زره خلک د بل هيواد د يو احمق د يو داسې کار په ضد مظاهرې وکړي چې دوی ته يې هيڅ تاوان نه رسيږي. د دې کارټون او يا هم قران سوځولو تا ته يا خراسان ته يا هم د نړۍ مسلمانانو ته کوم مالي يا ځاني تاوان نه رسيږي خو ستاسې د دې مظاهرو ورته رسيږي.))

ځوان چې دا خبره واوري نو مسکی شي او توريالي ته ووايي: ((ولا نو د ايمان جذبه ده چې راباندې راشي بيا نو په ځان نه پوهيږو چې ښه کار کوو که بد.))

توريالی هم ورته مسکی شي. بيا دې ځوان ته ووايي: ((خدای خو په قران کې ويلي چې ما دا قران نازل کړی او زه به يې ساتم. چې خدای يې خپله د ساتلو وعده کړې بيا يې ولې له سوځوونکو څخه نه ساتي؟ که خپله خدای ته دا مهمه نه وي چې څوک يې قران سوځوي که نه، نو تاسې ته ولې مهمه ده او ولې د قران سوځولو په سر مظاهرې کوئ؟)) ځوان يو دم غصه غوندې شي. توريالي ته ووايي: ((پدې شيانو بايد هيڅ خبرې ونکړو ځکه ګناهګاريږو. تر دې خبرو ښه ده چې د خدای ذکر وکړو. ۱۰۰ ځله سبحان الله، ۱۰۰ ځله الحمد لله او ۱۰۰ ځله الله اکبر ويل ډېر زيات ثواب لري.)) ځوان دا خبره وکړي او له ځان سره د سبحان الله په ويلو شروع وکړي.

توريالی ما ته رانژدې شي او غلی غوندې راته ووايي: ((وينې! ډېری دينداران دغسې له بحث، پوښتنو او فکر کولو څخه ډاريږي. ځکه خو پرې الهاشمي باچاهي کوي.))

په مظاهره کې یو شمیر ځوانانو له سرو نه شنې ټوټې تاو کړې وې او په داسې لوړ آواز چیغې وهې چې ته به وایې اوس به یې ستوني وشکیږي. قاري صیب له دغه ځوان نه پوښتنه وکړي چې دا خلک څوک دي. ځوان ورته ووایې: ((همدوی خو ټوله مظاهره روانه کړې. دا د کلک ایمان او عقیدې خاوندان د ننګرهار د جهادي مدرسې طلبا کرام دي. ما اوریدلي چې دغه مدرسه یو وخت د کفري زده کړو پوهنتون وو. خو بیا همدې غیرتي ځوانانو د اسلامي زده کړو په جهادي مدرسه بدل کړ. کله هم چې چیرته د دین سپکاوی وشي نو دوی بیا مظاهره کوي او لارې بندوي. الله تعالی ډیره قوي ایماني جذبه ورکړې.))

لږ وړاندې دا ځوان ښکته کړو. ځوان چې ښکته شي نو توریالی ووایي: ((د یو پردي عرب کارټون په غرب کې رسم شي، لسګونه زره کسان دلته مظاهرو ته راووځي. ولې خپل سلګونه خلک یې په همدې خراسان کې ووژل شي خو د دوی ایماني جذبه نه راوینیږي. د ننګرهار جهادي مدرسې هلکان یو ځل هم د خپل پښتون د مرګ غندلو لپاره راونه وتل خو خپل سر، مال او کورنۍ بیا د یو پردي عرب لپاره قربانوي. هسې خو درته نه وایم چې دین لدې خلکو بیغیرتان او د عربو غلامان جوړ کړي.))

توریالی چې خبرې خلاصې کړي نو قاري صیب ماته وګوري او راته ووایي: ((تا چې په اوله ورځ په جلال آباد کې د کوم پروګرام پوښتنه کوله هغه نن دی. نن د جمعې له مونځ نه وروسته به سلګونه د خلافت په ضد پاڅونوالو او د هغوی د کورنۍ غړو ته د جلال آباد په لوبغاړې کې سزا ورکړل شي. غواړې ورشې؟)) زه ورته ووایم هو هسې هم راغلي یو ور به شو.

د جلال آباد د نوم لیکنې لمړي مرکز ته ورشو. هلته ډوډۍ وخورو او له لږ دمې وروسته د جلال آباد د لوبغاړې په لور روان شو. د جمعې د خطبو اوازونه اورو. لږ وړاندې د امربالمعروف مسلح کسان ولاړ وي. مونږ ته لاس راکړي. قاري صیب ورته موټر ودروي او شیشه ورته ټیټه کړي. یو مسلح کس راشي او له مونږ نه پوښتنه وکړي چې د جمعې مونځ مو کړی. قاري صیب ځواب ورکړي چې نه. توریالی بیا لدې مسلح کس نه پوښتنه وکړي چې تا کړی. مسلح کس ورته ووایي چې نه. توریالی ورته بیا ووایي: ((ژر کوه لاړ شه کنه درنه تیریږي. که همدا اوس ور روان شې نو دوه رکعته فرضو ته ځان رسولای شې.)) مخکې لدې چې مسلح کس ځواب ورکړي د دوی مشر چې د موټر لمبر پلیټ یې کتلی وي، ورته ورغږ کړي چې پرې یې ږده. مسلح کس راته ووایي ورځئ په مخه مو ښه.

کله چې د جلال آباد لوبغاړې ته ورسیږو نو ډیر کم خلک راغلي وي. مونږ هم په موټر کې دننه کښینو او د خلکو راتګ ته انتظار وباسو. لږ وروسته چې د جوماتو نه د جمعو اوازونه بند شي نو ډلې ډلې خلک ووینو چې لوبغاړې ته راروان وي.

مونږ هم له موټر نه راووځو او د لوبغاړې خوا ته روان شو. له لرې نه د ډزو او چاودنو اوازونه راځي. قاري صیب ووایي لکه چې څه خبره ده. توریالی ورته ووایي راځئ لږ همدلته موټر سره ودریږو. هسې نه چې ډزو والا دلته راورسیږي بیا به په ټمبه ټیل کې له لوبغاړې نشو راوتلای. نژدې ۱۵ دقیقې له موټر

سره ودرېږو. وروسته چې کله ډزې بندې شي نو د لوبغاړي په لور روان شو. کله چې لوبغاړي ته ورننوځو نو توريالی وواييي چې له دروازې سره نژدې کښېنو ځکه که مو خوښه نه وه نو بيرته به ووځو.

لوبغاړي ته لا خلک راروان وي او ورو ورو ډک شي. له پروګرام شروع کيدو نه لږ مخکې يو کس سټيج ته وخيژي او خلکو ته وواييي: ((ای خلکو! د بيځايه خبرو په ځای ذکر وکړئ. الله اکبر الله اکبر لا اله الا الله والله اکبر ولله الحمد تکرار کړئ.)) خلک چې دا واوري نو ټول يې په تکرارولو شروع وکړي. داسې ښکاري لکه دا خلک چې د اختر لمانځه ته راغلي وي.

د ذکر په مينځ کې زمونږ څنګ ته ناست يو کس خپل ملګري ته وواييي: ((ښه شوه چې دا وحشي ياغيان يې ونيول. دغسې خلکو د پښتنو نوم بد کړی. مونږ خو فکر کاوه چې ټول پښتانه کلک مسلمانان دي او اسلامي خلافت غواړي. خبر نه وو چې په پښتنو کې هم ملحدين او د اسلامي خلافت مخالفين شته. ښه ده چې دا ټول ووژني تر څو يوازې مسلمانان پښتانه پاتې شي او بيا څوک ونه وايي چې پښتنو کې هم ملحدين شته.))

د لوبغاړي په بله غاړه کې سلګونه د ننګرهار د اسلامي مدرسې زده کوونکي هم ناست وي. داسې ښکاري چې دوی له مظاهرې نه همدلته راغلي وي. د لوبغاړي په مينځ کې نژدې يو درجن کندې کيندل شوي وي. د تسبيحاتو په جريان کې لمړۍ ډله پاڅونوال چې لاسونه يې شاته تړل شوي وي، راولي. پدې ډله کې ډيری ماشومان وي چې عمرونه به يې د ۱۰ او ۱۵ تر مينځ وي. په دوی پسې دوهمه، دريمه، څلورمه... او لسمه ډله راولي. په هره ډله کې څه د پاسه پنځوس کسان وي. کله چې دوی ميدان ته رانن‌وځي نو د ننګرهار د اسلامي مدرسې يو زده کوونکی په ډير لوړ آواز چيغه کړي. مرګ په کفارو او ملحدينو! ټول ورپسې چيغه کړي مرګ. بيا چيغه کړې مرګ د اسلامي خلافت په دښمنانو. بيا ټول ورپسې نعرې کړي، مرګ.

پاڅونوال ډلې ډلې د ميدان په مينځ کې ولاړ وي او شاوخوا خلکو ته ګوري. شاوخوا ولاړ پښتانه هم څوک دې پاڅونوالو ته کنځا کوي. څوک يې په تيګو ولي او څوک پرې لعنتونه وايي او لاړې ورتف کوي. له لږ ځنډ وروسته يو کس چې سپينه لونګۍ او سپينه ږيره لري سټيج ته پورته شي او خبرې شروع کړي. قاري صيب راته غلی غوندې وواييي چې دا شيخ ياسر دی. په پښتنو ديني عالمانو کې تر ټولو زيات تندلاری او وحشي همدا دی. ده د خپلې عقيدې لپاره زرګونه پښتانه وژلي.

شيخ ياسر خپلې خبرې شروع کړي. لمړۍ درود وواييي. بيا يو څو آيتونه وواييي. وروسته له يو څو نورو خبرو بيا مسکی شي او خلکو ته وواييي: ((دا د ډزو اوازونه مو چې واوريدل دا همدا پاڅونوال وو. دوی لکه چې خبر وو چې قرباني ته يې بيايو. ځکه يې په مجاهدينو چې دلته يې راوستل حمله وکړه. خو الحمدالله زمونږ بهرني مجاهدين ډير منظم او تکړه خلک دي. په ۱۵ دقيقو کې يې تر نيمايي زيات پاڅونوال د جهنم تورې کندې ته وليږل. پاتې به يې انشا الله مونږ لدې ځايه ورولېږو.))

بيا د شرعي نظام او جهاد په ګټو وغږيږي. د خبرو په يوه برخه کې د بنو قريظه قيصه راواخلي او وواييي: ((بنو قريظه د يهودو يوه قبيله وه. د خندق په جګړه کې مسلمانانو ته راپور راغی چې بنوقريظه غواړي له

دښمن سره یو ځای له شانه په مسلمانانو حمله وکړي. [که څه هم بنو قریظه داسې کوم کار نه وو کړی او ځیني تاریخپوهان وایي چې دا راپور غلط وو]. کله چې د خندق جګړه خلاصه شوه نو زمونږ ستر پیغمبر ص ته جبرایل راغی او ورته یې وویل چې په بنو قریظه حمله وکړي. زمونږ خوږ پیغمبر ص په بنو قریظه حمله وکړه او هغوی یې په شاتګ ته مجبور کړل. تر دې چې مسلمانانو دوی محاصره کړل. دا محاصره ۲۵ ورځې اوږده شوه.

په ۲۶مه ورځ د یهودو قبیلې له حضرت ابو لوبابه رض چې د بنو آوس د قبیلې غړی وو او یو وخت د دوی ملاتړی وو، څخه وپوښتل چې آیا دوی مسلمانانو ته تسلیم شي. ابو لوبابه چې د ماشومانو او ښځو ژړا و ته وکتل نو په بنو قریظه یې زړه وسوځید او ورته یې وویل چې هو. هماغه وو چې د بنو قریظه قبیله مسلمانانو ته بې قید اوشرطه تسلیمه شوه. د ابن اسحاق په حواله د دې قبیلې د نرانو شمیر له ۴۰۰ څخه تر ۹۰۰ کسانو رسیده او د ښځو او ماشومانو شمیر پکې شاوخوا ۱۰۰۰ کسه وو.

د بنو آوس قبیلې زمونږ له خوږ پیغمبره وغوښتل چې په بنو قریظه باندې رحم وکړي. زمونږ خوږ پیغمبر ورسره ومنله او د بنو آوس د قبیلې سعد ابن معاذ یې قاضي مقرر کړ تر څو د یهودو د دغې قبیلې په اړه فیصله وکړي. سعد ابن معاذ چې خپله هم زخمي او د مرګ په غاړه پروت وو، فیصله وکړه چې د بنو قریظه د قبیلې ټول نارینه دې ووژل شي، مال دې یې غنیمت او ښځې دې یې وینځې او په مجاهدینو تقسیم شي او ماشومان دې یې د دوی غلامان شي. زمونږ خوږ پیغمبر ص دا فیصله ومنله او ویې ویل چې همدا د خدای ج انصاف دی.

وروسته یې د مدینې په ښار کې یو څو کندې وکیندلې. بیا یې د بنو قریظه د قبیلې ډلې ډلې خلک راوستل. دوی به یې د دې کندو څنګ ته درول او سرونه به یې ترینه پریکول. بیا به یې دې کندو ته غورځول. تر دې چې ټول نران یې ووژل. حضرت علي کرم الله وجه هم یو زیات شمیر دغه یهودان پخپله توره مردار کړل.

علما وایي چې مسلمانانو ځکه دا کار وکړ تر څو نورو قبیلو ته یو سبق شي او بیا څوک د اسلام په ضد راپورته نشي. همدارنګه امام شافعي او یو زیات شمیر نور علما زمونږ د خوږ نبي ص د دې واقعې په اساس د اسلامي خلافت ضد غدارانو ډلیز وژلو ته جواز ورکوي.))

بیا غاړه تازه کړي او په ږیره لاس راکش کړي او وواېي: ((نن مونږ هم د خپل خوږ نبي په قدم خپل قدم ږدو او یوه ډله د اسلامي خلافت دښمنانو ته هماغسې سزا ورکوو لکه ده مبارک چې ورکړې وه. دوی د خراسان د اسلامي خلافت په ضد پاځون کړی وو او غوښتل یې چې خلافت له مینځه یوسي. نن به دوی ته هم د بنو قریظه د یهودانو په شان سزا ورکړل شي تر څو بیا بل څوک د اسلامي خلافت په ضد د راپورته کیدو جرئت ونکړي. د دوی مال مجاهدینو غنیمت کړی. ښځې او ماشومانې یې هم مجاهدینو ځانته وینځې کړي. یوازې نارینه سړي او ماشومان یې پاتې وو.

خو اسلام نه یوازې د عدل او انصاف دین دی بلکې د رحم دین هم دی. په همدې اساس الهاشمي تر لسو کلو کم عمر لرونکي نارینه ماشومان ټول وبښل او مدرسو ته یې ولیږل.)) بیا شیخ یاسر مسکی شي او

ووايي: ((سبحان الله! څومره مهربانه خليفه خدای درکړی. څومره عادل او رحم کوونکی دی زمونږ خليفه الهاشمي حفظه الله. خو يو شمير بيا هم د ده مهرباني ته نه ګوري او د ده په ضد جګړه کوي. دوی د الهاشمي په ضد جګړه کوي خو الهاشمي يې ماشومان ورته ښښي. سبحان الله! څومره ستر شخصيت دی زمونږ ګران خليفه الهاشمي حفظه الله. سبحان الله!))

بيا خپله لهجه تنده کړي. په ميدان کې ولاړو پاڅونوالو ته ګوته ونيسي او ووايي: ((دغو ملحدينو د اسلامي خلافت له مينځه وړلو ته ملاتړلې وه. خو خدای خلافت ته فتح او نصرت ورکړ او دوی يې ناکامه کړل. نن به مونږ ستاسې د ټولو په مخ کې دوی د خپلو ناوړه اعمالو په سزا ورسوو. زما په زړه که وای نو د دوی تې خواره ماشومان مې هم نه پرېښودل، خو د خپل خليفه الهاشمي حفظه الله له فرمانه سرغړونه نشم کولای.))

شيخ ياسر يو څو نورې خبرې هم وکړې او بيا له سټيج نه ښکته شي. لدې سره نژدې پنځوس کسه جلادان چې مخونه يې پټ وي او يوازې سترګې يې ښکاري له تورو سره لوبغاړي ته راننوځي او لمړۍ ډلې پاڅونوالو ته ورشي. لدې ډلې څخه اول ټول ماشومان چې تقريباً ۳۰ کسه کيږي راوباسي اوکندې ته يې نژدې په زنګنو داسې کښينوي چې سرونه يې د کندې خواته وي. بيا په يو اواز د الله اکبر چيغه پورته کړي او لدې ټولو ماشومانو نه سرونه پرې کړي. وروسته يې تنې هم په لغته ووهي او کندې ته يې وروغورځوي.

په ميدان کې ولاړ يو زيات شمير پاڅونوال په چيغو په ژړا شروع کړي. پدې وخت کې د ننګرهار د اسلامي مدرسې يو طالب بيا په لوړ اواز د نعره تکبير غږ وکړي. ټول خلک ورپسې په لوړ اواز د الله اکبر چيغه پورته کړي. بيا همدا طالب چيغه کړي چې زنده باد د خراسان اسلامي خلافت. ټول ورپسې چيغه کړي چې زنده باد.

زړه مې يو دم رابد شي. مخکې لدې چې زه څه ووايم قاري صيب راته ووايي: ((ځئ چې ځو. نور زه دا ظلم نشم کتلای.)) د توريالي هم سترګې راډکې شي. دريواړه له ميدانه راوځو. موټر ته روان يو او له دننه څخه د الله اکبر آوازونه اورو. موټر ته وخيژو. د قاري صيب لاسونه لړزيږي. سترګې يې راډکې شي او مونږ ته ووايي: ((دا په پښتنو د ظلم انتها وه.)) بيا موټر چالانده کړي او روان شو. زه مخې ته کښينم او توريالی شاته کښيني. په لاره کې قاري صيب راته ووايي: ((هغوی چې سهار د يو پردي عرب د کارټون جوړولو په ضد مظاهرې کولې، اوس د خپلو تنکيو ماشومانو په مرګ خوشالي ښکاره کوي. تر دوی لوی فکري غلامان نشته. د دوی جذبه د نورو په بيعزتۍ راپاريږي خو د خپلو په مرګ نه راپاريږي.))

داسې ښکاري چې د قاري صيب فشار لوړ شوی وي. په لاره کې يو چې يو وخت د موټر ارنډ شي. توريالی له شا نه په زوره ووايي ((قاري صيب موټر دی)). د موټر د بريک نيولو اواز واورم او نور په ځان پوه نشم. يو وخت چې سترګې خلاصوم نو په روغتون کې پروت يم او توريالي او قاري صيب مې څنګ ته ولاړ وي.

چې په هوش راشم توریالی ژړداکټر راولي. ډاکټر مې معاینه کړي او بیا توریالي او قاري صیب ته مسکی شي. قاري صیب ورنه مننه وکړي. ډاکټر بیرته لاړ شي. توریالی هم ورسره روان شي. قاري صیب رانه پوښتنه وکړي چې اوس څنګه یې. زه ورته ووایم چې ښه یم خو سر مې لږ لږ خوږیږي. قاري صیب بیا راته ووایي چې له ټکر نه پس ته کوما ته لاړې خو مونږ ژر د ابو احمد په مرسته د بهرنیانو لپاره دې روغتون ته راوستلې. پوښتنه ترینه وکړم چې څومره وخت کوما کې وم؟ راته مسکی شي او ووایي: ((نږدې ۹ هفتې. ما او توریالي چې کمربند تړلی وو نو سر سري ژوبل شولو خو تا چې کمربند نه وو تړلی نو په سر دې قوي ضربه وخوړه او بیهوشه شوې. تر څو مو چې کابل ته را انتقالولې کوما ته لاړې.))

پدې کې توریالی هم بیرته راشي او مونږ ته ووایي چې سبا ته کولای شو کورته لاړ شو. زه قاري صیب ته ووایم چې څنګه شول کارونه دې او د خلافت څه حال دی. هغه راته ووایي: ((قیصه خرابه ده. چې له روغتونه وځو بیا به پرې خبرې وکړو.)) لږ وروسته هغه د ابو احمد خواته لاړ شي او ما اوتوریالی پاتې شو. مازدیګر ډاکټران یو څو نور ټیسټونه وکړې. هر څّه سم وي. سبا سهار مې ډاکټران یو ځل بیا وګوري او له روغتونه خارجیدو ته مې اماده کړي. له روغتونه چې خارج شم نو توریالی مې د قاري صیب کره بوځي. غوټی هم هملته وي.

نږدې ماښام قاري صیب له مخابرې او سټلایټ ټیلیفون سره راشي. مونږ ته ووایي: ((حالات ډیر زیات خراب دي خو ښه ده ابو احمد راسره خپله ورورې پالي. راته ویلي یې دي چې مخابره او ټیلیفون باید ۲۴ ساعته چالانده پریږدم تر څو که څه خبره شي نو په وخت راته احوال راکړي.))

بیا قاري صیب راته ووایي: ((الهاشمي سعودي ته نږدې دوه میلیونه کسان تیار کړل. د سعودي ځواکونو دوی ته یوه هفته لمړنۍ جنګي زده کړې ورکړې. بیا یې دا کسان د پاکستان د بلوچستان له لارې د هند سمندر ته او له هغه ځایه بیا کشتیو کې یمن، عراق او سوریې ته ولیږل. همدارنګه نږدې دیرش زره کسان یې چیچنیا ته ولیږل تر څو روس هلته مصروف وساتي او ونه کولای شي چې له ایران یا اسد سره مرسته وکړي. خو په اخر کې پاکستان یو ځل بیا خپله دوه مخي وښودله او روس یې د سعودي په پلان خبر کړ.))

د قاري صیب د خبرو مینځ کې توریالی ووایي: ((پاکستان سم کار وکړ. پاکستان هوښیار دی او خپلې ملي ګټې ورته تر دین، سعودي او نورو ډیرې ګرانې دي. هغه مونږ یو چې ځان، هیواد او بل هر څه مو په عربو قربان کړل.)) قاري صیب توریالي ته ووایي: ((بالکل. ریښتیا هم چې د پاکستان له اسلام سره هم په دښمني کې ګټه وي نو ورسره کوي یې. هسې خو دوی نه وایي چې سب سې پهلې پاکستان.))

بیا ماته وګوري او ووایي: ((روس چې کله خبر شو نو سعودي ته یې اختار ورکړ چې که د روس د ملي ګټو په ضد کوم اقدام وکړي نو د ځمکې له نقشې به یې ورک کړي. امریکا هم دغه وخت سعودي ته وویلې چې باید داسې کوم څه ونکړي ځکه امریکا نشي کولای د جنګ په صورت کې له سعودي سره مرسته وکړي. امریکا پخپله له چین سره په ختیځه آسیا کې په سیالیو مصروفه ده او نه غواړي توجه یې بلې خوا ته واوړي. خو سعودي د امریکا خبرې ته هم غوږ ونه نیو. البته مخکې لدې چې پښتانه مجاهدین

د جنګ لپاره راوغواړي د اسرايلو په مرسته يې د آيرن ډوم يا د اوسپنې ګنبد په نوم د اسرايلي ميزايلو دفاعي سيستم پخپل هيواد کې فعال کړ تر څو د سعودي خواته راتلونکي ميزايل په هوا کې له مينځه يوسي.

کله چې د سعودي پښتنو مجاهدينو جنګ شروع کړ نو د زيات شمير په زور يې نژدې ټول يمن او د سوريې او عراق ډيرې برخې ونيولې. د روسانو، اسد او ايران پلوه رژيمو په بمباريو کې يې په اولو دوه هفتو کې نژدې نيمايي جنګيالي ووژل شول. خو د پاتې جنګياليو شمير هم دومره زيات وو چې دښمنانو يې ونشواى کړاى د دوی پرمختګ ودروي. دې جنګياليو د سيمو تر نيولو وروسته له ځايي خلکو سره ډير ظلمونه وکړل د هغوی مالونه يې غنيمت کړل او ښځې يې ترينه وينځې کړې. ځايي خلک مجبوراً د دوی له دښمنانو سره ودريدل. دا کار د دې سبب شو چې د دوی پرمختګ په ټپه ودريد.

هغه پښتانه يې چې چيچنيا ته ليږلي وو په اوله هفته کې يې د زرګونو تلفاتو په ورکولو د چيچنيا يو شمير سيمې ونيولې او روس يې د يو څو ورځو لپاره ريښتيا هم ښه مصروف کړ. وروسته يو شمير عربي افراطي مجاهدينو دوی د ځانوژونکي بريدو لپاره دننه روسيې ته وليږل. تر دې چې يوه ډله يې د ولګګراډ په ښار کې يو عصري هوټل ته ورننوتل او نژدې دوه سوه ميلمانه يې ووژل. په وژل شويو ميلمنو کې د روس د پارلمان د څو غړو کورنۍ هم وې چې دغه ښار ته کوم فيستوال ته تللې وې. پاتې ډلو هم د روس په نورو برخو کې څو سوه روسان ووژل. د دې تر څنګ د چيچنيا په جنګو کې يې هم د روس سلګونه عسکر له مينځه يوړل.

دې کار روس سخت غصه کړ. اضطراري حالت يې اعلان کړ او خپل پوځ ته يې د تيارسی امر ورکړ. د سعودي په خلاف يې د جنګ اعلان وکړ او هم مهال يې د هند په سمندراو مديترانې په بحيره کې له خپلو اوبتلو او جنګي بيړيو په سعودي نژدې ۲۰۰ ميزايل وروتوغول. خو د سعودي د اوسپنې ګنبد دفاعي سيستم ډيری دغه ميزايل هدف ته له رسيدو مخکې په هوا کې له مينځه يوړل. کله چې روس د اوسپنې د ګنبد په سيستم خبر شو نو خپل نوي ماډل راډار ضد ميزايل يې استعمال کړل او په شپږ دانو يې د سعودي پايتخت رياض وويشت. د دغو ميزايلو په حمله کې شاوخوا يو نيم زر سعوديان چې يو شمير د سعودي د شاهي کورنۍ غړي هم پکې وو، ووژل شول. د ميزايلو تر څنګ يې درې لکه پوځ هم په سعودي د ځمکنۍ حملې لپاره تيار کړ.

د روس دښمني او د ځمکنۍ حملې ډار او د غرب او نورو مالداره عربو نه ملاتړ سعودي ډير زيات وارخطا کړ. سعودي پخپل غلط سياست قطبي خرس را ويښ او غصه کړ خو اوس يې په مهارولو نه پوهيده. د سعودي بقا په خطر کې شوه ځکه د سعودي باچا ته دا معلومه وه چې خپل اتباع يې حتا د يو کمزوري هيواد په مقابل کې هم جنګ نشي کولای روس خو بيا يو نړيوال اتومي قدرت دی. داسي ښکاريده چې سعودي پخپل رنګ کې کوټ وخوړ.

د ځان او سلطنت د ژغورلو لپاره د سعودي باچا له روس سره پټې خبرې پيل کړې. روس ته يې د ۱۰۰ ملیارده ډالرو د جنګ تاوان ورکولو، له ټولو نيول شويو سيمو څخه د په شا کيدلو او له روس سره د ترهګرو پښتنو په ځپلو کې د مرستې وعده وکړه. په بدل کې يې له روس نه وغوښتل چې له سعودي سره

جګړه ونکړي. سعودي د دې تر څنګ يې له اروپا، امريکا، چين او يو شمير نورو بانفوذه هيوادو څخه وغوښتل چې روس تشويق کړي تر څو له سعودي سره اوربند اعلان کړي. په بدل کې به يې سعودي د راتلونکو لسو کلو لپاره د نورو په نسبت په دغو هيوادو په نيمه بيه تيل خرڅوي.

له دوه ورځو بمبار څخه وروسته د روس ولسمشر له سعودي سره اوربند اعلان کړ. خو د روس د پارلمان يو شمير غړو چې ځينو يې د پښتنو په ځانمرګو بريدو کې ښځې او اولادونه له لاسه ورکړي وو له خپل ولسمشره غوښتل چې لږ تر لږه دې په خراسان حمله وکړي تر څو د مار سر پرې کړي. د دوی په نظر که خراسان پدې حال پاتې شي نو په دوامداره ډول به چيچنيا ته جنګيالي راليږي او روسان به وژني.

امريکا او ناټو که څه هم په اول کې بيطرفه ودريدل خو په پټه يې د مکې او مدينې ښارو ښارو شاوخوا خپل د ميزايلو پرمختللی دفاعي سيستم نصب کړ. د ابو احمد په وينا د امريکا وزير خارجه ويلي وو چې که روس په دغو دوه ځايو حمله وکړي نو سلګونه ميلونه مسلمانان به لکه ليونيان په هر څه خولې لګول شروع کړي چې ددې کار تاوان به بيا ټولې نړۍ ته ورسيږي.

سعودي همدارنګه خپلو ټولو نظامي افسرانو ته امر وکړ چې د دوی لاس لاندې پښتنو ته قومنده وکړي چې دښمن ته تسليم شي. شاوخوا ۶ لکه پښتانه مجاهدين په يمن، عراق او سوريه کې روس او ايران پلوه دولتو او مليشو ته تسليم شول. پاتې پښتنو او غيرپښتنو مجاهدينو د سعودي د دې کار مخالفت وکړ. خو دوی ټول د سعودي او د ايران پلوه دولتو او مليشو لخوا په ډيره بيرحمۍ ووژل شول. ان تر دې چې کيمياوي وسلې پرې استعمال شوې. د دې وژل شويو کسانو شمير تر درې لکو ډير وو. برعکس په چيچنيا کې هيڅ پښتون او غيرپښتون مجاهد خپلو مخالفينو ته تسليم نشول. د دې کار يو دليل دا هم وو چې هلته سعودي نظامي افسران نه وو او پښتنو عسکرو د نورو مجاهدينو تر لاس لاندې فعاليت کاوه.

په خراسان کې موجود غيرسعودي بهرني مجاهدين چې ريښتيا يې هم اسلامي جهادي مفکوره درلوده او فکر يې کاوه چې د خراسان د جوړيدو هدف د يو اسلامي خلافت جوړول وو، د سعودي پدې کار سخت په قهر دي. دوی له الهاشمي خپل بيعت بيرته واخيست او د خراسان په ټولو جوماتو کې يې اعلانونه وکړل او د الهاشمي او سعودي پدې کار يې پښتانه عوام خبر کړل. پښتانه ديني عالمان او ملايان هم سعودي ته غصه شوي. د دوی په وينا سعودي د پښتنو جهاد خراب کړ.

غيرسعودي بهرنيانو او پښتنو ديني عالمانو درې ورځې مخکې د يوې غونډې په نتيجه کې د الهاشمي په ځای مولانا سميع الحق ملتاني خپل امير وټاکه. له ټاکل کيدو وروسته ملتاني د الهاشمي په ضد جهاد اعلان کړ. په هماغه ورځ جلال آباد او کندهار سقوط وکړ او د غيرسعودي بهرنيو مجاهدينو او د دوی پښتنو ملاتړو لاس ته ولويدل. د دغو ځايو پښتانه اوسيدونکي اوس له همدوی سره ولاړ دي. د جلال آباد او کندهار د سقوط خبر په اوريدو الهاشمي له خلافته سعودي ته تښتيدلی او په ځای يې ابواحمد د خلافت چارې مخکې بيايي.

د غيرسعودي مجاهدينو د پرمختګ درولو لپاره سعودي له پاکستانه وغوښتل چې د خراسان د خلافت د دفاع لپاره يو شمير عسکر وروليږي خو پاکستان انکار کړی او ويلي يې دي چې پاکستان نه غواړي د

خراسان په کورنیو چارو کې مداخله وکړي. خو په حقیقت کې پاکستان د الهاشمي د خلافت په ضد راپورته شوي بهرنیو غیرسعودي مجاهدینو سره مرسته کوي. ځکه پاکستان غواړي د خراسان کنټرول دې مکمل له پاکستان سره واوسي. ځینې راپورونه ان وایي چې ملتاني د اي ایس اي کس دی.

سعودي مجبوراً د پاتې ښارو د دفاع لپاره دوه ورځې مخکې خپل لس زره عسکر او یو درجن ایف شپاړس الوتکې خراسان ته راولیږلي تر څو له سعودي او یو شمیر بهرنیو او پښتنو مجاهدینو سره یو ځای د پاتې ولایاتو امنیت وساتي. همدارنګه له کابله یو شمیر غیرسعودي بهرنیان چې د سعودي مخالفت یې کاوه ویستل شوي او کنټرول یې د سعودي د مجاهدینو او عسکرو چې د ابو احمد تر قومندې لاندې دي، په لاس کې دی.))

قاري صیب همدا خبرې کوي چې په مخابرې ورته پیغام راشي. مخابره او سټلایټ ټیلیفون واخلي او حویلۍ ته ووځي. له لږ ځنډ وروسته بیرته راشي او مونږ ته ووایي: ((خوست، غزني، سروبي، ګردیز او میدانښار هم سقوط وکړ. ځایي خلک له غیرسعودي بهرنیو مجاهدینو سره دریدلي او یو عمومي قیام یې د الهاشمي د خلافت په ضد کړی. اوسمهال یوازې د کابل ښار او شاوخوا سیمې د سعودي د مجاهدینو او عسکرو په لاس کې دي. خو داسې ښکاري چې ډیر ژر به دا هم سقوط وکړي ځکه ځایي خلک د سعودي په کارو خبر شوي او داسې ګونګوسې دي چې په کابل کې هم د الهاشمي د خلافت په ضد خلک د قیام تیاری کوي. ابو احمد مونږ ته ویلي چې هوایي ډګر ته ورشو او له خراسانه د وتو لپاره ځانونه تیار کړو.))

غوټۍ، توریالی، قاري صیب او زه ځانونه تیار کړو او د میدان په لور حرکت وکړو. میدان ته چې ورسیږو نو د ابو احمد یو کس مو د ترمینل خوا ته بوځي. هلته یو زیات شمیر سعودیان او نور بهرنیان خپلو پروازو ته منتظر وي. داسې ښکاري چې ټول له خراسانه وځي. ابواحمد چې مونږ ویني نو قاري صیب ته ووایي چې ورشو. هغه مو خپل دفتر غوندې ځای ته بوځي. رادیو چالانده کړې او قاري صیب ته ووایي چې شیخ یاسر له جلال آباده خپریدونکې رادیو کې د مخالفینو په نمایندګي غږیږي. بیا قاري صیب ته ووایي چې وایې وره او بیا یې مونږ ته وروسته د خبرو خلاصه ووایه.

شیخ یاسر په رادیو کې په پښتو ژبه لګیا وي او وایي: ((الهاشمي ته مونږ د خپل خلیفه په سترګه کتل خو هغه هم لاړ او د ستر طاغوت په غیږ کې کښیناست. د الهاشمي هدف په نړۍ کې اسلامي خلافت نه بلکې د سعودي د عیاش حکمرانانو د ګټو لپاره جنګ وو. پدې کار یې زمونږ د میلیونونه پښتنو مجاهدینو شهادت خراب کړ. مونږ اوس پوهیږو چې د پردیو د ګټو په دغو جنګو کې زمونږ پښتانه شهیدان نه بلکې وژل شوي. ځکه نو اوس مونږ نورو اصلي شهیدانو ته ضرورت لرو تر څو دغه او نور وژل شوي پښتانه له ځانه سره جنت ته بوځي. دا ځل د خپل حقیقي مسلمان خلیفه مولانا سمیع الحق ملتاني تر فرمان لاندې جهاد وکړئ او د شهادت لوړ مقام ته ځان ورسوئ تر څو په هغې دنیا د ځان، کورنۍ او نورو مسلمانانو شفاعت وکړای شئ.))

شیخ یاسر خپلو خبرو ته ادامه ورکړي او وواییِ: ((نن مونږ په ټولو مسلمانانو غږ کوو چې زمونږ نوي خلیفه جناب مولانا سمیع الحق ملتاني خادم دین رسول الله سره بیعت وکړي. په خراسان کې موجود پښتنو او غیرپښتنو ټولو له مولانا ملتاني سره بیعت اعلان کړی. د خلیفه ملتاني حفظه الله کورنیو او بهرنیو مجاهدینو له کابل پرته نور ټول خراسان نیولی او انشاالله ډیر ژر به کابل هم ونیسي.

خلیفه ملتاني حفظه الله ټولو پښتنو او غیرپښتنو مجاهدینو ته امر کړی چې تر مرګه پورې تسلیم نشي او خپل جهاد ته په یمن، سوریه، عراق او چیچنیا کې ادامه ورکړي. دوی دې د سعودي د پوځ هیڅ امر نه مني بلکې برعکس له سعودي عسکرو سره دې هم جهاد وکړي. خلیفه ملتاني حفظه الله همدارنګه په نورو مسلمانانو امر کوي چې په هر ځای کې په کفارو بالخصوص په روسي عسکرو او عوامو استشهادي بریدونه وکړي تر څو د چیچنیا او د خراسان د مسلمانانو بدل ترینه واخلي.))

بیا وواییِ: ((زمونږ خلیفه ملتاني حفظه الله فرمایلي چې جهاد به تر قیامته دوام لري. مونږ به انشاالله ډیر ژر په کرملین او سپینه ماڼۍ اسلامي بیرغ ورپوو. کفار دې یا مسلمانان شي، یا دې د خراسان اسلامي خلافت ته جزیه ورکړي او یا دې هم جنګ ته ځان تیار کړي. اصحابو کرامو اسلام د توري په زور خپور کړی ځکه نو مونږ هم لکه د اصحابو کرامو کفن په تن د اسلام خپرولو ته ملاتړلې. له نن نه وروسته به په هر ځای کې د کفارو په ضد زمونږ استشهادي عملیات پیل شي.))

د شیخ یاسرپه وینا خلیفه ملتاني ویلي چې د کابل تر نیولو وروسته به یو زیات شمیر مجاهدین کشمیر ته ولیږي تر څو د کشمیر خلک د هندوانو له ظلمه خلاص کړي.

د شیخ یاسر خبرې چې خلاصې شي نو توریالی مونږ ته وواییِ: ((پښتنانه رېښتیا هم د نورو خدمت او عسکرۍ ته تکړه دي. تل یې غوښتي چې یو پردۍ مشر دې وي تر څو دوی ته وواییِ چې څه وکړي او څه نه. دوی یوازې امر منلو ته تکړه دي. بلا وهلي چې خپله فکر وکړي او د مشرتوب چل زده کړي. همدا مو له قوي قومو سره یو توپیر دی چې هغوی د بل چا د امر او خواهش په اساس ژوند نه کوي خو پښتانه تل ضرورت لري چې بل پرې امر وکړي او یا فتوا ورته ورکړي. دوی تل یو بادار غواړي تر څو دوی یې وفاداره غلامان شي. دوی ته د نورو فکري غلامي او خدمت ښه کار او ثواب ښکاري.))

وروسته قاري صیب ابو احمد ته ورشي. په مونږ شپه دهوایي ډګر په ټرمینل کې سبا شي. سبا غرمه قاري صیب په منډه منډه راشي او مونږ ته وواییِ ځانونه تیاروئ چې ځو. بیا وواییِ: ((پښتنو مجاهدینو ته د خلیفه ملتاني پیغام رسیدلی. هغوی له بیګاه راهیسې په هر ځای کې وحشتونه پیل کړي. په روسیه کې یې بیا یو زیات شمیر ځانوژونکي بریدونه ترسره کړي چې د روسیې د ولسمشر د یوازینۍ لور تر څنګ زرګونه نور خلک پکې وژل شوي. د روس ولسمشر او ملت خراسان ته ډیر سخت په قهر دي. چیچنیا باندې یې ډیره لویه حمله کړې او هلته یې د ټولو پښتنو او غیرپښتنو مجاهدینو د وژنې امر کړی.

د روس ولسمشر چې د اولاد غم سم لیونی کړی غواړي خراسان د نړۍ د ترهګرو او ورسیې د مخالفینو لپاره یو درس کړي تر څو بیا ترهګر د روس په ضد په هیڅ ځای کې هم فعالیت ونکړای شي. سعودي،

پاکستان، امریکا، چین او یو زیات شمیر نورو هیوادو په خراسان د روس د هر ډول حملې ملاتړ اعلان کړی. د روسيې پارلمان ولسمشر ته په خراسان د هر ډول حملې پوره اختيار ورکړی.))

قاري صیب بیا وایي: ((غیرسعودي مجاهدینو په تیرو څو ورځو جګړو کې زرګونه سعودي پلوه مجاهدين او یو شمیر سعودي عسکر نیولي وو. نن یې له هغوی نه د غداري په تور سرونه پرې کړل. دې کار د سعودي دولت سخت غصه کړی او له نړیوالو یې غوښتي چې د ترهګرو ځاله (خراسان) باید له مینځه یوسي. روس سره یې د خراسان په اړه ټول استخباراتي معلومات شریک کړي او روس یې دې ته هڅولی چې خراسان د نړۍ له نقشې ورک کړي کنه په راتلونکي کې به بیا ورته مشکلات جوړ کړي.

د روس ولسمشر سعودي ته یو ساعت مخکې ۶ ساعته وخت ورکړی چې خپل کسان له خراسانه وباسي. د سعودي، قطر او عربي اماراتو یو زیات شمیر الوتکې به اوس کابل ته په لاره وي. کیدای شي دوه ساعته وروسته لمړۍ الوتکه راورسیږي او د سعودیانو په ویستلو شروع وکړي. په لمړي سر کې به سعودیان ووځي، بیا به د سعودي بهرني ملګري او بیا کیدای شي یو شمیر سعودي ملاتړي پښتانه هم له ځانه سره وباسي. مونږ به له ابو احمد سره په طیاره کې ځو.))

قاري صیب همدا خبرې کوي چې د درندې وسلې ډزې مو تر غوږو شي. قاري صیب ژر بیرته ابو احمد ته ورشي. یو څو شیبې وروسته د سعودي جنګي الوتکې والوځي. نژدې دوه ساعته وروسته قاري صیب بیرته راشي او مونږ ته ووایي چې یو شمیر عرب او پښتانه مجاهدین د خلیفه ملتاني ځواکونو ته تسلیم شوي. یغمان د ملتاني کسانو نیولی او په کوټ سنګي یې لویه حمله وکړه. خو د سعودي جنګي الوتکو پرې بمبار وکړ او سخت تلفات یې وروړسول.

په ټرمینل کې ناست یو چې یو وخت د لویې الوتکې غږ شي. داسې ښکاري چې لمړۍ الوتکه راسیدلې وي. لومړی ته خلک خیژي چې دوهمه او دریمه هم راورسیږي. په نیم ساعت کې د کابل هوایي ډګر داسې مصروف شي چې ته به وایي د کوم پرمختللي هیواد هوایي ډګر دی. خالي الوتکې راځي او ډکیږي او بیرته ځي. په میدان کې شته سعودیان لاړ شي. د دوی نه پس نور بهرنیان هم لاړ شي. یوازې مونږ پاتې شو. په میدان کې څوارلس لویې الوتکې سورلی ته انتظار ولاړې وي. قاري صیب مونږ ته ووایي چې ابو احمد غواړي اول ټول د سعودي اتباع ولیږي او له اخره دی ورپسې ورشي.

بیا ووایي: ((د جګړې له لمړیو کرښو د سعودي ډیری مجاهدین او عسکر اوس راوتلي او هوایي ډګر ته د راتلو په حال کې دي. په لمړنیو کرښو کې اوس یوازې سعودي ته وفاداره پښتانه مجاهدین پاتې دي. له هغوی سره د مرستې لپاره سعودي جنګي الوتکې لګیا دي په لمړۍ کرښو کې د ملتاني په ځواکونو بمبار کوي. سعودي ځواکونو همدارنګه کابل ته د راتګ په ټولو لارو ماینونه فرش کړي. اوس که لمړۍ خط مات هم شي نو د ملتاني ځواکونه به ونشي کړای هوایي ډګر ته په وخت راورسیږي.))

د قاري صیب خبرې چې خلاصې شي نو توریالی ووایي: ((په مونږ بیا تاریخ تکراریږي. زمونږ په هیواد تل نورو حکومتونه کړي. کله به ترکان راغلل په مونږ به یې پاچاهي کوله او مونږ به د دوی جنګونه کول. کله به عرب، کله فارسیان، کله مغول او کله نور. دا ځل په یوویشتمه پیړۍ کې هماغه تاریخ بیا

تکراریږي. یوې خواته الهاشمي دی او بلې خوا ته ملتاني. په مینځ کې یې پښتانه تباه شول. که په حساب شي نو ټول بهرني ځواکونه به د پښتنو د نفوس یو سلنه هم نه وي. خو نن دوی په پښتنو حکومت کوي او پښتانه هم ښه په خوشالی د دوی فکري غلامي کوي. افسوس زمونږ په جهالت.)) د توریالي خبرې لا خلاصې نه وې چې میدان ته یو زیات شمیر موټر راننوځي. قاري صیب ووایي چې د سعودي عسکر له لمړیو خطو دا دی راورسیدل.

اول د جنوب او غرب د لمړیو کربښو سعودي عسکر او سعودي مجاهدین راورسیږي. هغوی شېږو الوتکو ته وخیژي او روان شي. نیم ساعت وروسته د خیتځو کربښو څخه هم سعودي عسکر او سعودي مجاهدین راورسیږي. دوی درې الوتکو ته وخیژي او پرواز وکړي. په یوه الوتکه کې د ابو احمد کسان کښیني او پاتې څلور الوتکې خالي ولاړې وي.

ابو احمد لا په ترمینل کې له مونږ سره ولاړ چې د سعودي د جنګي الوتکو قومندان ورته راشي او څه ورته ووایي. زه قاري صیب ته ووایم چې د دوی خبرې راته ترجمه کړي. قاري صیب ووایي: ((د جنګي الوتکو قومندان ابو احمد ته وویل چې له لسو زرو عسکرو څخه یوازې یو نیم زر ژوندي پاتې او د کور په لور روان شول.))

ابو احمد ډیر خفه شي او ژر پخپل سټلایټ ټیلیفون زنګ ووهي. قاري صیب لږ وروسته راته ووایي چې ابو احمد د سعودي له باچا سره مخامخ خبرې وکړې. هغه خراسانیانو ته سخت غصه دی. ابو احمد ته یې ویلي چې خراسانیانو په مونږ له شا نه وار کړی مونږ به هم ورسره پوهه شو. بیا یې ورته ویلي چې روس به د دوی کار وروکړي.))

دغه قومندان بیا ابو احمد ته څه ووایي. قاري صیب یې ترجمه کړي او راته ووایي: ((دغه قومندان ورته وویل چې مونږ نور نشو کولای د ملتاني ځواکونه ودروو. هغه پښتانه جنګیالي چې اوس لمړئ کربښې ساتي که راغواړې نو همدا یې ښه وخت دی. کنه وروسته بیا نشو کولای. ابو احمد په ځواب کې ورته وویل چې اوس وخت نشته. په نیم ساعت کې روسي الوتکې رارسیږي. دوی دې اوس خدای وژغوري. مونږ یې نشو ژغورلای. بیا مسکی شو او ورته یې وویل چې څه دوی هسې هم د شهادت شوقیان دي. مه کوه چې دا ارمان یې پوره شي.))

بیا ابو احمد مونږ ته راشي او قاري صیب یوې خواته بوځي او پټ څه ورته ووایي. وروسته قاري صیب مونږ ته راشي او راته ووایي: ((ابو احمد راته وویل چې سعودیان خراسانیانو ته سخت په قهر دي. دوی پښتانه د سعودي د اته نیم زره عسکرو او یو زیات شمیر مجاهدینو قاتلین ګڼي. ځکه نو مونږ سعودي ته نشو تلای. ابو احمد به مونږ سره دوبۍ ته لاړ شي او له هغه ځایه به مو امریکا یا اروپا ته ولیږي. د ابو احمد په وینا په اسلامي بالخصوص عربي هیوادو کې خراسانیانو ته په ډیره ټیټه سترګه کتل کیږي او ژوند به مو هلته ناممکن وي. بهتره به دا وچې اروپا یا امریکا ته لاړ شو. هلته انسان ته د انسان په سترګه کتل کیږي که د هر ځای وي. بل هلته یو انسان د بل انسان په ژوند کې مداخله نه کوي او ژوند به مو آرام وي.))

د قاري صيب خبرې چې خلاصې شي نو توريالی په غصه ووايي: ((هيواد مو په اسلام قربان کړ، ميليونونه پښتنو د اسلام په نوم سرونه ورکړل خو بيا هم مسلمانان له مونږ نه نفرت کوي؟ مړه هم مونږ شو او پړ هم مونږ. که مو هيواد جوړ وای او د کفر نظام هم پکې وای نو دې مسلمانانو به مو نن عزت کاوه. ريښتيا هم څوک چې د هيواد په ځای په عقيده غيرت کوي همداسي به سپک، خوار او ذليلېږي.)) زه او قاري صيب سرونه ټيټ واچوو او توريالي ته هيڅ ځواب ورنکړو. مونږ ولاړ يو چې د ابو احمد يو کس راشي او قاري صيب ته څه ووايي. قاري صيب بيا مونږ ته ووايي چې ځئ چې الوتکې ته خيژو د روسانو رارسيدو ته شل دقيقې پاتې دي.

ماښام ناوخته مونږ ټول هم الوتکې ته وخيژو. پاتې خالي الوتکې تر مونږ مخکې لاړې شي. زمونږ الوتکه چې پورته شي نو ټولې جيټ هم راپورته شي. لا د کابل په سر تيريږو چې لاندې په قطار روان برقونه ووينو. داسي ښکاري چې د ملتاني ځواکونو لمړی کربښې ماتې کړي وي، او د ميدان خواته په تيزي روان وي. چې څنګه د کابل ښار له فضا څخه تير شو نو الوتکه مو يوه زوروره ټيله يا جټکه وخوري او د يو څو ثانيو لپاره شاوخوا تياره داسي رڼا شي چې ته به وايې ورځ ده. وروسته رڼا ورو ورو بيرته تياره شي.

څو دقيقې په الوتکه کې خاموشه خاموشي شي. وروسته قاري صيب له مخې نه راشي او مونږ ته په ژړغوني اواز ووايي: ((روسي ځواکونو په کندهار، کابل، خوست او جلال آباد اتومي بمونه غورځولي. ميليونونه خلک مړه شوي او ميلونونه نور به په راتلونکو ورځو او هفتو کې د مضرو وړانګو په وجه مړه شي.

د اولاد مرګ د روس ولسمشر سم ليونی کړی وو. سعودي په هوښياري ځان خلاص کړ او مونږ يې د بلا په خولې کې ورکړو. روسانو هم په مونږ ښه زړه يخ کړ. پښتنو د عربي دين لپاره له ټولې دنيا سره دښمني شروع کړې وه ځکه نو نن د پښتنو د پوښتنې هم څوک نشته.

يو وخت به خلکو ويلې چې څو چې پاتې يو افغان وي تل به دا افغانستان وي. خو افغانستان خو پخوا لاړ دا دی اوس خراسان هم لاړ. په مونږ دا هر څه د خپل جهالت په وجه کيږي. د ناليدلي جنت لپاره مو دنيا په نورو دوزخ کړې وه. خو نن د دنياوالو حوصله خلاصه شوه او له مونږ نه يې ځان خلاص کړ. پښتون خپل جهالت ورک کړ.))

قاري صيب دا خبرې وکړي او يو څو ثانيې غلی شي. پدې وخت کې الوتکه يو ډول غږ شروع کړي. قاري صيب ووايي: ((د کابل بم زمونږ الوتکې ته هم تاوان ورساوه ځکه د چاودلو په وخت کې مونږ لا د خطر په سيمه کې وو. پيلوټان کوښښ کوي چې دغه ستونزه حل کړي.))

قاري صيب لا خبرې کوي چې غوتی مونږ ته ووايي چې د الوتکې وزر اور اخيستی. چې له کړکۍ وګورو نو ووينو چې ريښتيا هم د الوتکې چپ انجن اور اخيستی وي. څو ثانيې وروسته يو درز وشي. د الوتکې نيم وزر له مينځه لاړ شي. الوتکه له کنټروله ووځي او د ځمکې په مخ په تيزي غورځيږي. چې څنګه ځمکې سره ولګيږي نو زه هم له خوبه راويښ شم. شکر وباسم چې حقيقت نه وو.

د هیواد حالاتو ته چې ګورم نو هغوی ته چې له هیواده عقیده ډېره ګرانه ده کیدای شي یوه ورځ مونږ له دغسي حالت سره مخ کړي. د پردیو د ګټو لپاره خو د جهاد په نوم لکه کرايي بدماشان هسې هم جنګیږو. که افغانستان دی، که کشمیر که عراق که سوریه که چیچنیا او که بل ځای زمونږ جاهل افغانان به ووینې چې پکې جهادونه کوي. د خیالي خلافت ارمان مو ډېر ځوانان د نظام او دولت دښمنان کړي. د حورو ارمان مو یو شمیر نور لدې دنیا زړه توري کړي. دا اوس هم پردئ البغدادي، اردغان، مرسي، حسن البنا، عبدالله عزام، سید قطب او نور لکه الهاشمي او ملتاني خپل مشران ګڼي. پښتون تل یو پردئ بادار غواړي تر څو دی یې وفاداره غلام شي. همدا ورته د ثواب کار ښکاري.

د یو شمیر پښتنو فکر ته چې ګورم نو کله کله ډاریږم چې دا خوب مې حقیقت نشي. ځکه چیرته چې عقیده د انسان تر ژونده زیات ارزښت ولري هلته د عقیدې لپاره په هر انساني ارزښت پښې کیښودل کیدای شي.